வேதாந்த சாரமானதும் இப்போதென்னாற்கூறப்பட்டது மாகியசிவரகஸ்யமெனும் அமுதத்தையருந்தி மகிழ்ந்து சிவபாதாரவிந்தத்தை முக்தியின்பொருட்டுத்தியானிப்பீராகவென்றருளினர். அப்போது ஜைகிஷவ்யர் ஸ்கந்தரை நோக்கி ஓஸ்வாமி! விருப்புவெறுப்பு இவைகளினின்றும் சித்தம் விலகப்பெற்றேன். காறியுமிழ்ந்த எச்சிலுக்கு நிகராய் இவ்வுலகை யெண்ணுகின்றேன். அஷ்டமூர்த்தியின் கதைகளமுதம்போலிருக்கின்றன. எனது மனம் பிரஸந்நமாயிருக்கின்றது. மன்மதனாகிய மதயானையைப் பிளப்பதில் மஹா சிங்கமாகிய பரமேஸ்வரனது பாதாரவிந்தத்தை யர்ச்சித்ததனால் ஸகல பாவங்களையு முதறிவிட்டேன். யான் தேவரீரது திருவாக்காகிய மஹேசசரிதாமுதத்தையே யருந்தி யருந்தி அபாரமாகிய ஆனந்தத்தை யடைவதொன்றையே விரும்புகின்றேன். ஓஸ்வாமி! ஈஸ்வரனது பாதசேவையால் விஷயங்கள் விஷமபோலாயின. தேவரீரது கிருபையினால் இம்முனிவர்களும் பவதாபம் நீங்கியவர்களாய் மகிழ்கின்றனர். தேவரீர் எங்களுக்குச் செய்த கருணைக்குப் பிரதியாய் நாங்கள் நமஸ்காரத்திற் கன்னியமாய் வேறு யாதும் செய்வதற்கில்லை. ஓஸ்வாமி! எங்களிடம் தேவரீர் எப்பொழுதும் கருணைகடாக்ஷஞ் செலுத்தவேண்டுமென்றனர். உடனே ஏனைய முனிவர்களும் ஓஸ்வாமி! சண்முகக்கடவுளே! மஹா சாம்பவராகிய இந்த ஜைகிஷவ்யரது சங்கத்தால் தேவரீரது திருவாக்கால் சிவசரிதத்தைக்கேட்டுப் பாவனர்களாய் முக்திக்காளாகின்றோம். தேவரீர் அபார கருணையால் எப்பொழுதும் நோக்கியருளுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போது கணங்களும் ஆனந்தபரவசர்களாய் அவ்வாறே போற்றினர். விஷ்ணு பிரம்ஹ இந்திரர்களும்பேரானந்த வமுதத்தால் பூரித்தமனமுடையோர்களாய் ஸ்ரீ குமாரஸ்வாமியைத் துதித்தனர். சூதர்:- ஓ முனிவர்களே! பூதலஞ்சலிக்க நாகநாதன் கிலேசமுற நாகர்கள் கதற ஆதிகூர்மம் தாங்கமுடியாது புரள பர்வதங்கள் சலிக்க நதிநாயகனாகிய சமுத்திரம் பயந்து கதற தரிசனஞ்செய்வோர் பரமானந்தமடைய ஆசரியத்தையும் பயத்தையும் பரமானந்தத்தையும் உலகமடையச் செயயும் பரமேஸ்வரனது தாண்டவமே காத்தருளுக.

அறுபதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

சிவரஹஸ்யம் மஹேஸ்வரமெனும்

முதலம்சம் முற்றிற்று.

உ

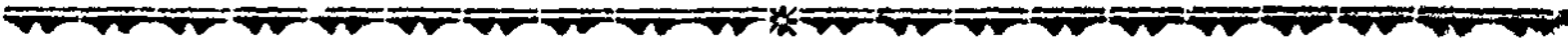
சிவமயம்.

சிவரகசியம்.

இரண்டாவது

அம்சம்.

உ

கங்காஸுதாயநம:

மகேதிகாசமாகிய

சிவரகசியம்.

இரண்டாம் அம்சம்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

சூதமுனிவர்:-உமாதேவியாருடைய முகமாகிய தாமரை மலருக்குக் கதிரவன்போலும், விக்கினமாகிய மலைக்கு வஜ்ஜிராயுதம் போலுமிருக்கின்ற கணபதி மூர்த்தியை வணங்குகின்றேன்.

சவுனகாதி மகருஷிகளை நோக்கி, ஓ சாம்பவர்களே! திரிலோக சாம்பிராச்சிய வின்பத்தையும் துச்சமாய் நினைக்கின்ற வைராக்கியச் சிறப்பினை யுடையவரும் நிர்மலமாகிய ஞானமுடையவரும் மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகமுடையவரும் வெண்ணிறமாய் விளங்கும் ஆடைதரித்தவரும் விபூதியை முப்புண்டரமாயணிந்தவரும் உருத்திராக்ஷங்களாலாகிய கிரீடந்தரித்தவரும் சிவத்தியானத்தினால் சுத்தி பெற்றமனமுடையவரும், சிவகணங்கள் முநிகணங்கள் தேவகணங்களாகிய இக்கணங்களுள் இவரினும் பெரியோர் யாருமில்லையென்ற சிறப்பினையுடையவருமாகிய ஜைகிஷவ்ய மஹாமுனிவர் பலமுநிவருடன் சிவபெருமானது உள்ளத்தைக் களிக்கச்செய்கின்றவராகிய ஸ்ரீமுருகக்கடவுளைப்பணிந்து, ஓ சுவாமின்! சர்வஞ்ஞராகியபசுபதியை மகிழச் செய்யும் முகவிலாச முடையவரே! பார்வதியின் அருமைத் திருமகனாரே! தாரகசம்ஹாரகரே! பிறவிக்கடலைக் கடக்கும் பெரியோரால் உபாசிக்கப்படும் பரமாத்மரே! அகிலஞான நிதியே! தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று பக்தி பரவசராய்ப் பணிந்து போற்றி, ஓ பன்னிருகையனாகிய ஐயனே! தேவரீரது ஆறு திருமுகங்களாகிய தாமரை மலர்களினின்றும் பெருகாநின்ற சிவசரித்திரங்களாகிய மதுவெள்ளமானது அடியேனுக்கும் மற்று மிங்குள்ள முனிவர்கட்கும் அமுதம்போல் செவிக்குத் தெவிட்டாத வினிப்பைத்தருகின்றது. அன்றியும் இங்குள்ள ருஷிகளும் யானும் திரிநேத்திரருடைய திவ்யசரித்திரங்களைக் கேட்பதில் சோம்பலும் இதுபோது மென்கிற மனத்திருப்தியுமுடையவர்களல்லேம். ஆகையால் மஹா

தேவராகிய இறைவன் தேவியாருக்கு ரகசியமாகக் கூறியதும் பின்னர்த்தேவியாரால் தேவரீர் கேட்கப் பெற்றதுமாகிய சிவரகசிய மென்கிற மஹேதிகாசத்தில் வருகின்ற சரித்திரங்களை இனிதுகூறல் வேண்டும். எங்கள் தெய்வமாகிய மஹாதேவரும், தேவரீருக்குக்கருணைகூர்ந்து யாங்கள் விரும்பும் வண்ணம் உபதேசித்து அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று ஆஜ்ஞையும் ஆணையுந் தந்திருக்கின்றாராதலால் சிவரகசியத்தை யிவர்களுக்கு எப்படிச் சொல்வதென்று ஐயுறல் வேண்டாமென்று வேண்டிக்கொள்ள, ஆறுமுகக்கடவுள் திருவுளமிரங்கித் தமதிதயமெனுங் குகைக்குள் ஒருவரு மறியா வண்ணம் வைத்திருக்குஞ் சிவரகசியமெனும் பெட்டியைத்திறந்து அதனுள்ளிருக்கும் சிவமணிகளாகிய இரத்னஹாரங்களின்மகிமையை அணியணியாய்முனிவருடையசெவிப்புலனுக்கின்பமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கி விக்னமென்கிற மதயானைக் கூட்டங்களுக்குச் சிங்கம் போன்றதும், வணங்கித தொழுதேத்தும் வானவர் முடியில் விளங்குஞ் செந்தாமரைமலர் போன்றதுமாகிய சிவமுதற்றிருமகனடிகளை வணங்குவாம் என்றுவணங்கி, ஜைகிஷவ்யரை நோக்கி, ஓமுனிவரே! உம்மைப்போல் மிக்கதூய்மை பெற்றமனமும், பரம்சாரயாகியபரமார்த்தத்தில் அவாவும், விஸ்வேசரிடம் பத்தியுமுடையோரையானிவ்வுலகின்கண் கண்டிலேன். ஓமுனிவரே! பார்வதீநாதனாகிய இறைவனிலும் பரன் எவனுமில்லை யென்பதே சகலவேதசாஸ்திரங்களின் றுணிபு. இஃதன்றி யுமக்கு உரைக்க வேண்டியது யாதுளது? அவ்விறைவனே சகலதுக்கங்களையுந்தொலையச்செய்பவன். அவரைவிடுத்து உலகவிவகாரங்களிற் சென்றுமிக்க ஆயாசத்தால் அல்லற் படுவதில் யாது பயன்? பாதாரவிந்தத்தை விட்டகலாத பக்தர்கட்குப் பரமசுகமாகிய மோக்ஷத்தையளிப்போனை அந்தப்பகவானுடைய மகிமைகளை கேட்கததகுந்தனவென் றுணர்வீர். அங்ஙனங் கேட்கப் பெறுவதால் சந்திரசூடனுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பக்தியுண்டாகும். அப்பத்தி விசேடத்தால் பஸ்மருத்திராக்ஷங்களிலும், பசுபதிவிரதத்திலும் பக்தியும் ஞானமும் வைராக்கியமு முண்டாகும். அவையுடையவராகப் பெறின் பிறவிக்கடல் கடந்து இறைவனடியில் வாழ்வைப் பெறுதற்காம். ஆகலான் இவ்வாழ்வு சாமான்ய அறிவுடையோர் எங்ஙனம் அடையப் பெறுவர்? ஓ ஜைகிஷவ்யரே! நீர்தான் இந்த வாழ்வுக்குரியவர். ஆகலான் சர்ப்பாபரணனும் சந்திரசேகரனும் உமையோர் பாதியனும் விளங்குஞ்சிவபெருமானுஞ்சகலவேதசாரமாயும், கேட்போர் மனதைக் கவர்வதாயும், நீர்விரும்பிய

தாயுமுள்ள சிவரகசியத்தை யாரம்பிக்கின்றேனென்று கூறியபடி யானுங்கட்குக் கூறுகிறேன் என்றார்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உ

விக்நகர்த்ருநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

தேவிதவ முரைத்தல்.

ஸ்கந்த மூர்த்தி முனிவரைப் பார்த்து ஓ ஜைகிஷவ்யரே! பூர்வம் கைலைமலைச்சாரலில் பார்வதி தேவியார் யாதோ ஒருவேண்டு கோளைவேண்டியவர் போல் லோகாநுக்ரக நிமித்தமாய்ப்பரமேஸ்வரனைக்குறித்துத் தாமரைமலர்போலும் மெல்லிய திருமேனியை உஷ்ண காலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் காற்றடிக்கும் போது வெறுவெளியிலும் மழைக்காலத்தில் தண்ணீரிலும் பனிக்காலத்தில் பனியிலும் நிறுத்திப்பதினாயிரம் வருடம்யாவராலும்செயற்கரிய தவமியற்றிவந்தனர். அதனைக்கண்ணுற்ற பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதிதேவரும் இருஷிகள் முதலானவரும் ஓஹோ இதுபெரியதோ ராச்சரியம். சகல ஜகத்திற்கும் ஈஸ்வரியாகிய தேவியார் செய்யும் தவத்திற்கு நிகரான தவத்தை யாம் இதுகாறும் கண்டது மில்லை; கேட்டது மில்லை. இஃதென்னகாரணமோ வென்று அஞ்சலி செய்து தொழுதவரா யித்தேவியார் தவத்தால் மெலிந்தவராயினும் சாணைபிடிக்கப் பட்டரத்னம்போல் ஜ்வலித்திருக்கும் திருமேனியை யுடையவரா யினர். இலைகளே யாடையாகவும், இறைவனது பாதாரவிந்தத்தியான மெனுமமுதமே போசனமாகவும், சோதிபோல ஜ்வலித்திருக்குந் திருமேனியின் காந்தியே ஆபரணமாகவும், வனப்பிரதேசங்களே சிங்காரமாகிய ஸ்தானமாகவும், வெண்ணிறமாகிய திருநீறே நறு மணங்கமழும் சந்தனமாகவும், ருத்திராக்ஷங்களே இ[illegible]திருவாபரணங் களாகவும், வியாக்கிராஜனம் கிருஷ்ணாஜினம் முதலியவேசிங்காசன மாகவும் உடையவளாய்ப்பத்மாசனத்தில் ஸ்தம்பம்போல அசை வற்றிருந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து, முக்கண்ணரை இலக்ஷியமா க்கிநாசிமுனையில் நேத்திரத்தைச் செலுத்திப் பரசிவபாவசமாயிருந் தனர். ஓமுனிவரே! ஓர்நாமமும் ஒருருவுமில்லாத வரும் உபநிடதங் களால் போற்றப்பெற்றவருமாகிய உமாதேவியாரவர் இவ்வண்ண

ந்தியானயோகத்திலிருக்குங்காலத்தில் சிங்கமுதலிய துஷ்டமிருகங்களும் மிக்கவணக்க முடையனவாய்ப் பரிசனங்கள் அரசனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் பரமாச்சரிய முற்றுச் சூழ்ந்துகாவலாய் நின்றன. மட மயில்கள் தமதழகிய தோகைகளால் தேவியின் மேல் கதிரவனுடைய கிரணங்கள் தாக்காவண்ணம் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. அன்னப்பேடுகள் அழகியசிறகுகளை விசிறிபோலசைத்தன. கவரிமான்கள் தோகைகளைச்சாமரங்களைப்போல மேலுங்கீழுமாயசைத்தன. ஏனைய பட்சிசாதிகளும் மிருகசாதிகளும் இமைகொட்டாமற் றரிசனார்த்தமாய் வந்த திருக்கூட்டங்களைப் போல் நெருங்கி நின்றன. அவைகளுட் சிலமாங்குயில்கள் பரமானந்தத்துடன் தோத்திரஞ்செய்வதுபோல் இசையுடன் கூவின. சிலமிருகங்கள் எங்களுடையபாக்கியமே பாக்கிய மென்று ஒன்றுக் கொன்றுள்ள பகைமை நீங்கிப் பரமசாந்தமுடையனவாய் நல்ல காய்கனிவர்க்கங்களைக் கொண்டுவந்தருகில் வைத்துப்பணிந்து நின்றன. ஓ ஜைகிஷவ்யரே! இவ்வண்ணம் பசுபக்ஷியாதிகளும் புண்ணிய பரிபாகமெய்தும் வண்ணமும் போகமோக்ஷங்களை யடைய விரும்பும் மாந்தரெலாம் ஏதேதவம் இஃதே தவமுறைஇத்தவநெறிக்கே இம்மானுடசரீரம் வந்தது இது செய்யா தொழியின் இந்த ஜன்மம் பயன்படுமாறு யாங்ஙனம் என்றுணருமாறும,உணர்ந்த பின்னர் தேவியாராலும்காண்டற் கரியனு மிறைவனிருபபாணுயின் அபபெருந்தகையாளனைநாம் எவ்வாற்றால் காணப்பெறுவேமென்றேங்கி அருள் நாட்டமெய்தலே என்னம்மை தவக்கோலங்கொண்ட காரணமென்று அறிமின். அன்றியும் சிவபெருமானைப் பூசிக்கத் தகுந்தவரும் அவனது மகிமையைப் பிரகாசிக்கச் செய்யவல்லவரும் தாமே யென்றுலகினரறியவும் இத்தவத்தைத் தேவியாரியற்றத்தொடங்கினரென்றும் அறியக்கடவீர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

விக்நஹந்த்ரே நம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

தேவி விப்ரசம்வாதம்.

ஸ்கந்தமூர்த்தி கூறுகின்றார்:—ஓ ஜைகிஷவ்யரே! தேவியாரது தவநிலையைச் சிவகணங்களும் முநிகணங்களும் பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதி-

தேவகணங்களும் யக்ஷகந்தர்வ கின்னர கிம்புருடர்களும் நோக்கி, இவ்வம்பிகையைப்போலும் நம்மினங்களிலாவது, அசுரர்களிலாவது தவஞ் செய்தாருமுண்டோ வென்று பேசிக்கொண்டு ஆச்சரியமடைந்தனர். ஓ முனிவரே! பன்னாட்சென்றபின்னர் சிவபெருமான் விருத்தப் பிராஹ்மண வடிவங்கொண்டு அவ்வயோதிகத்தினால் இளைத்தவராய், மீசையுந் தாடியும் நீண்டசடைமுடியுமுடையவராய், என்புநரம்புமன்றித் தசையற்றவராய், தண்டு கமண்டலந்தோடியோகாக்னியை வளர்த்தற்குரிய கருவியாகிய ஊதுகுழையுமுடையவராய், பிரஹ்ம சூத்திரந்தரித்தவராய், மெல்லமெல்ல நடந்து வரும்பொழுது காலிடறி அடிக்கடி வீழ்கின்றவராய் அம்மையார் தவஞ்செய்யுமிடத்திற்கு மந்த மாருதம்போல் மெல்லவந்து வில்வமரத்தடியில் பத்மாசனியாய் நூறுகோடி மின்னல் ஏககாலத்திலுதித்தாற்போலும் சௌந்தரியமெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து உருக்கொண்டாற்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுடையவளாய், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணத்தோடு தவநிலையினிற்கும் தேவியைப்பார்த்து, ஹர! ஹர! சிவ! சிவ! என்று சிவநாமங்களையுச்சரித்தனர். தேவியார் அந்த நாமோச்சரணையைக்கேட்டு யோகநிலையை விட்டுக் கண்விழித்துப் பஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரணராய்த் தள்ளாடித் தள்ளாடிக் கீழேவிழும் நடையினையுடையவராய்வருஞ் சிவவேதியரைப்பார்த்து மனமுருகி, சுவாமிகாள்! வாரும்! வாரும்! என்று அழைத்து ஆசனமிட்டு அதிலவரைஇருக்கச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகள் தந்து உபசரித்தனர். தேவியாரது உபசாரத்தைக் கண்ட இறைவர் மிகமகிழ்ந்து ஓ பார்வதீ! நான் கைலாயத்தில் தனியே வாழ்கின்றவன். எனக்கொருதுணையுங்கிடையாது. கிழத்தனத்தில் நிறைந்தவனும், வயதில் நூறானவனும் இருக்கின்றபடியால் பேசுவதற்கும் நீ சொல்வதைக்கேட்பதற்கும் என்னுடைய ஆசை என்னை வருத்துகின்றது. நான் என் செய்வேன், நீ இவ்விடத்தில் தவஞ்செய்யும் அருமையைச் சிவகணங்களாற் கேள்விப்பட்டு உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் தள்ளாடித் தள்ளாடி மெல்ல மெல்ல வந்தேன். உனது தவத்தைப் பார்க்க மிக்க ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது. குவளை மலர்போன்ற நேத்திரமுடையவளே! உனக்குத்தவமேன்? அதனால் நீ என்ன பிரயோசனத்தை யடையப்போகின்றாய்? உனக்குப் பிரயோசனத்தைக் கொடுப்பவர்யாவர்? தவஞ் செய்கின்றவர்கட்கு அத்தவப்பயனுள்ளது உனது பாதாரவிந்தமன்றோ? பிரம்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் உனது

பாதாரவிந்தத்தை யடைந்தலே பலமாக வெண்ணியபடியினாலன்றோ
நிஷ்டியாதி தொழில்களையும், சத்தியலோக முதலிய பதங்களையும்
பெற்று வாழ்கின்றனர். இன்னமும் உனது கருணைக்கே எதிர்பார்க்
கின்றனர். உனது பெருமை இங்ஙனமிருக்க, நீ தவஞ்செய்யவேண்
டிய காரணமென்னை? மிருதுவான உன்சரீர மெங்கே! மிகவும் கடின
மான தவமெங்கே! நீ இப்பொழுது செய்யுஞ் செய்கை எனக்குச்
சாகசமாய்த் தோன்றுகின்றது. அந்தோ! உன் சரீர சௌந்தரிய
மெல்லாம் போயிற்றே! உன்மேனியில் சாம்பற்பூச்சுப் பிரகாசிக்
கின்றதே. நீ மஹாஐச்வர்யவானான பர்வதராசன் புத்திரியல்லவா?
உன் மேனியில் பச்சைக் கற்பூரம் கஸ்தூரி குங்குமப்பூ கலந்த சந்த
னம் இவைகளின் நறுமணம் வீசுமே! அந்த மணம்போனவிடந்தெரி
யவில்லையே! சாம்பல்மணம் வீசுகின்றதே! உன்னுடைய பாதாதி
கேசமுற்றும் நவரத்தினங்களிழைக்கப்பட்ட விசித்திரமான பல ஆ
பரணவகைகளெல்லாம் அணியணியாய்ப் பிரகாசித்து அழகுசெய்து
கொண்டிருக்குமே! அவைகட்கு உன்னைவிட்டுப்போகும் தௌர்ப்பா
க்யதிசை எப்படி வந்ததோ தெரியவில்லையே! நீ கன்மலையிற்பிறந்தவளா
யிருந்தும் உன் மனம் உருகும் வெண்ணெய் போலிருந்ததே! அந்த மனம்
இப்போது அக்கல்லின் குணத்தைப் பெற்றதே! இது விந்தையி
லும் விந்தையே! நெஞ்சைக் கல்லாகப் படைத்தவர் கடினமான
தவத்தைச் செய்து நெஞ்சுருகும் வகையைத் தேடிக்கொள்ளல்
வேண்டும். உருக்கமே மனமாகவுடைய நீ இத்தவத்தைக் கைக்
கொண்டது யாது கருதியோ? அன்றியும் உனது நாயகனும் உரு
கிய மனத்தைக்கண்டு இருகவல்ல திருவுள்ளமுடைய பெருங்கருணையா
ளன். சகலலோகங்கட்கும் பிரபுவாயுள்ளவன். அந்தப்பிரபுவினால்
நீ மிகவும் விரும்பப்பட்டவளாயிருக்கின்றனை. அவனங்கமாயுமிருக்
கின்றனை. அவனுடைய பிரியம் உன்னிடத்தில்லாமற் போனாலன்
றோ அதனை வேண்டி இவ்வளவு கஷ்டமான தவத்தை நீ செய்ய
வேண்டும்? அங்ஙனமிருக்க நீ தவஞ்செய்யுங்காரணமென்னையோ?
அது எனக்குத்தெரியவில்லையே! ஓ பார்வதி! அந்தக்காரணத்தை
நான் கேட்கத்தகுந்ததானால் சொல்வாய். அது நானறியக்கூடாத
ரகசியமாகவிருந்தால் சொல்லவேண்டாம். இரகசியமாயிருந்தாலும்
என்னிடத்தில் சொல்லுவதினால் ஒருதீங்கு முண்டாகமாட்டாது.
ஆகையினால் என்னிடத்தில் தயவுவைத்துச்சொல்லவேண்டுமென்று
எத்தன்மைத்தான கன்னெஞ்சும் உருகுமாறு மிகவிரக்கத்தோடும்
அன்போடும் விருத்த வேதியர் கூறவே தேவியார் அவர் தந்திரத்தை

தின் கூறும் வாய்மொழிகளைக்கேட்டு, ஓ வேதியராகிய என்னையரே! தாங்கள்கூறிய தெல்லாம் உண்மையே. ஆயினும் யான் ஓர் கோரிக்கையை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் தவஞ் செய்கின்றேன். எனது கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டியவர் சகலலோகங்கட்கும் பிரபு வாயும், சகலகிருத்தியங்கட்குஞ் சக்தராயு மிருக்கத்தக்கவர். அத்தகுதியுடையாரையன்றி மற்றொருவரையானெண்ணுவனே? அந்தப்பிரபுவே யாவர்க்குந் தாயாயும் தந்தையாயும் பந்துவாயு மிருக்கின்றவர். நான் அவருக்குத் தேவியாயுஞ் சத்தியாயு மிருப்பதால் நீர் சொல்லியபடி யாவரும் என்னைவேண்டித்தவஞ் செய்யவும் நான் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கவும் அவரைப்போல் பிரபுத்வாதி சகல சம்பந்தங்களை யடையவு மாயினேன். ஓ அறிவிற்சிறந்த பெரியோரே! நான் உலகரக்ஷணையின் பொருட்டு இப்பொழுது ஒரு கோரிக்கையை மனதிற் கொண்டு, ஈஸ்வரனை நோக்கி அரிய தவத்தைச்செய்கின்றேன். ஓ சம்புபக்தர்களுட் சிறந்த சிவபக்தரே! நான் தவஞ்செய்யுங்காரணத்தைப்பிறகு சொல்லுகின்றேன். இப்பொழுது உம்மை ஒருரகசியங் கேட்கின்றேன். அதற்கு நீர் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். நான் சத்தியத்திலாசையுள்ளவள். என்னிடத்தில் நீர் உண்மையைச் சொல்லாமற்போவீராயின் உம்மிடத்தில் எனக்குண்டாயிருக்கும் பிரீதிக்கு ஹானி உண்டாகும். ஓ பிரம்ஹருஷியே! இந்தமலையில் உம்மையொத்தவர்கள் வசித்தற்குரிய ஆஸ்ரமம் ஒன்றுங்கிடையாது. அதனால் முனிவர்கள் இவ்விடத்தில் வருவதில்லை. இது என்னுடைய தவச்சாலையாதலால் சூரிய சந்திராதியர்களும் ஒதுங்கிப்போகின்றனர். திருமால் முதலிய தேவர்களும் இக்கைலாயதரிசனங்கிடைக்க வேண்டுமென்று தவஞ் செய்கின்றனர். அவர்களுக்கு இன்று வரையில் தரிசனமானதில்லை. இவ்வளவு மகிமையோடுங் கூடியிருக்கின்ற இம்மலையில் நீர் எப்படி வந்தீர்? இது எனக்குப்பெருஞ் சந்தேகத்தை விளைவிக்கின்றது. இச்சந்தேகந்தீரச் சொல்லுமென்று சொல்லிய தேவியின் வார்த்தையைக்கேட்டு வஞ்சனை எண்ணத்துடன் பெருமான் புன்னகை செய்து, ஓ தாமரை போன்ற முகமுடையாளே! நான் வஞ்சித்துக் கூறுந் தன்மையுடையவனென்றுனக்குத்தெரிகின்றதா? தபஸியாயிருக்கின்ற உன்னிடத்திலா நானு பொய் வார்த்தை சொல்லப் போகின்றேன். நன்றாயிருந்தது. நான் சொல்வதைக்கேள். நான் பிருகு குலத்திற்பிறந்த பிராஹ்மணன். ஹிமாசலத்தில் வசித்துத் தபஸியாய் தியான சீலமுள்ளவனாய் சிவார்ச்சனை செய்துவந்தேன்.

நாகாலத்தில் மஹாதேவர் கருணையுடையவராய் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அதிரகசியமாய் நீ செய்யும் அருச்சனைக்கு மிகவும் மகிழ்ந்தேன். நீ விருத்தனைப் விட்டாய். இனி நீ கைலாயபர்வதசிகரத்தில் வந்து வாசஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பாயாக. நீ அங்கிருப்பாயாயின் எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கும். ஆனால் உனக்கு இந்தக் கிழத்தன்மைமாத்திரம் போகாது. போகாமற்போனாலும் பசிதாக முதலியவை உன்னைவருத்தாது. உனக்குக்கியாபகசித்தி நன்றாயிருக்குமென்றனுக்கிரகஞ் செய்து போயினர். அந்த மஹாதேவர் என்னைக் கைலைக்கு வரச்சொன்னாலும் இங்குசெய்யுஞ் சிவார்ச்சனையை விட்டுப் போவதற்கு எனக்குமனமில்லாமல் இவ்விடத்திலேயே வசித்திருக்கிறேனென்று அந்தணர் சொன்னதைத் தேவிகேட்டுத் தலையசைத்துச் சுட்டுவிரலை மூக்கின்மேல் வைத்து அதிக ஆச்சரிய மடைந்து, ஓ கைலாசவாசியாகிய அந்தணப் பெரியோரே! பரமேஸ்வரன் என்னிடம் எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லும் வழக்கமுடையராயிருந்தும் உம்முடைய சங்கதியைச் சொல்லாதொழிந்தார். இரகசியமாக யாவது சொல்லியிருக்கலாம். அப்படியுஞ் சொல்லவில்லை. அதுநிற்க, நீர் கைலாயத்தில் இந்த வயதளவும் சிவலிங்கார்ச்சனை விடாதுசெய்து கொண்டிருக்கின்றீரா? இது மிகவாச்சரியம் என்று தேவி அதிசயித்துச் சொன்னபொழுது சிவபெருமான், ஓ சிவே! நானிப்பொழுது சொல்லிவந்ததில் நீயோர் குறைகொண்டதாக எனக்குத் தெரிய வருகின்றது. அது என்னையெனின், உன்னிடத்திற் பிரீதியாயுள்ளசங்கரன் எனக்குச்சிவலிங்கார்ச்சனைசெய்யச் சொல்லிய ரகசியத்தை யுனக்குச் சொல்லாமற் போனானென்றோர் பெருங்குற்றத்தை யெண்ணியதாகத் தெரியவருகின்றது. நீயப்படி யெண்ணுவது முறைமையன்று. உன்னுடைய நாயகன் உன்னிடத்து வைதத பிரீதியைக்காட்டிலும் தன்னன்பர்களிடத்தில் மிக்க பிரீதியுள்ளவனாகலின், சிவலிங்கார்ச்சனை செய்வதாகிய ரகசியத்தை என்னிடத்தில் சொன்னானென்றும், நீயவனோடு கலந்திருக்குஞ் சத்தியாயிருக்கும்பொழுது நீ லிங்கரூபத்தை யர்ச்சனை செய்யவும் வேண்டுமா என்று எண்ணியதனை யுனக்குச் சொல்லாமற் போனானென்று மறிவாய்.

இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, நீ இப்பொழுதுசெய்துவரும்தவத்தைப் பற்றிச்சில கூறுகின்றேன். கேட்பாயாக. பணச்செலவிற்கும் சரீரசிரமத்திற்கும் ஏதுவாயிருக்கின்ற விரதங்களாலும், தவங்களாலும் தீர்த்தயாத்திரைகளாலும், யோகங்களாலும், வருணாச்சிரம

தருமங்களாலும்,ஏனைய தருமங்களாலும் அடையத்தகும் பிரயோசன மென்னை? இவைகளில் முயற்சிசெய்வதினால் சிரமம் மீட்டும் மிகுதிய படுமேயன்றிப் பலனென்றும் மிகுதிப்படாது. இவைகளால் சித்த சாந்தி பொருளாலும் உண்டாகவே உண்டாகமாட்டாது. அற்பபல த்தை விரும்பிச் சமுசார சாகரத்திலே சுழலும் மனிதர்களுக்கு முற் கூறப்பட்ட விரதமுதலியனவே மோக்ஷ சுகத்தை நேரே கொடுப்ப னவாகா. ஆகலான் நீ இக்கடுந்தவஞ் செய்ய வேண்டாம். ஒபரைவேல் பிரத்தியக்ஷமாய் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குந் தருமஞ் சிவலிங்கார்ச் சனை யொன்றே. அவ்வொன்றுதான் சம்புவுக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவிக்குந் தருமம். அப்படியானால் சிவலிங்கார்ச்சனையை மாத்திரங் கூறாமல் பற்பலசிரௌத தர்மங்களாகிய எக்ஞயாகாதிகளை வேதங் கூறுவானேனென்றால் அவை அதிகாரிபேதமாய்ச் சிவனால் அருளப் பட்டனவென்று அறிவீர். சிரௌதம் ஸ்மார்த்தம் பௌராணிகம் எனும் மூவகைத்தர்மங்களும் பரிபாகபேத நோக்கியே கூறப் பட்டுள்ளன. அவை பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய ரெனும் மூவருக்கே உள்ளன. சூத்திர தர்மமானது தந்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஓசங் கரி! தாந்திரிகனுக்கு வைதிக தர்மானுஷ்டானங் கூடாது. சிரௌதாதி தர்மமானது கர்மவாதமேயாம். எக்ஞம் அத்தியயனம் முதலிய சற் கருமங்களால் மஹாதேவனையாராதித்து அதனால் சுத்தியடைந்து பின்னர் ஈசனை உபாசிக்கவேண்டும். ஹே அம்பிகே! அவ்வுபாச னவிஷயத்தில் அவஸ்யமாய் வேண்டிய தர்மங்களைக் கூறுகின்றேன். கேட்பாயாக:—

அவை பஸ்மத்தையெடுத்து, "அக்னிரிதி" முதலானமந்திரங்க ளால் உத்தூளனமும், திரியம்பகமாதி மந்திரங்களால் அவகுண்டன மும், திரியாயுஷம் திரியம்பகமந்திரங்களால் சிரமுதலாகச்சொல்லப் பட்டஅங்கங்களில் திரிபுண்டர தாரணமுஞ் செய்து, திரிபுண்டர மந் திரங்களைக்கொண்டே ருத்திராக்ஷ தாரணமுஞ்செய்து பின்னர் ருத் திர பஞ்சாக்ஷரங்களை ஜபித்து மகா மகிமைபொருந்திய பில்வமுத லிய பத்திர புஷ்ப பலாதிகளால் சிவலிங்கார்ச்சனை செய்தல் முதலி யனவேயாம். இதனை எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கின்றவனுடைய அறிவானது சிவத்தியான வசமாகும். சூர்யாத்மாவாயிருக்கின்ற மஹேசன் நிராகார (உருவமில்லாதவ) னாயினும், சூலபாணியாய்த்திரி நேத்திரனாய் நீலகண்டனாய் சாம்பசிவனாய் விளங்கும் அவனது திரு மேனியைத் தனது ஹிருதயகமலத்தினில் தியானிக்கவேண்டும். இவ் வகைத்தியானத்தினால் அவனருளுண்டாம். அவ்வருளினைக் கொண்டு [illegible]

யாநித்தியவிவேகத்தாலும் குருபணியாலும் வேதாந்தார்த்த விசாரத்தாலும் சர்வமும் ஆன்மமயமாய் விளங்கும். இங்குவேறுயாது மில்லை. ஞானத்தினால் ஞேயத்தையறிந்துகொண்டு அந்த ஞேயத்தில் ஞானத்தை ஒடுக்கவேண்டும். ஞானம் ஞேயம் தியானம்தியேயம் இவையெலாம் ஆன்மாவாகிய பிரம்மமே. ஹே-ஈசானீ ! சிவானுக்கிரகத்தினாலே பரமாகியஞானம் உதிக்கின்றது. ஆகையால் உலகினர் சிவலிங்கார்ச்சனையே மேலான சகலபலங்களையுங் கொடுக்கத்தக்கதென்றும் வேறானதருமங்கள் இங்ஙனங் கூறிவந்த சிவானந்தப்பெருக்கைத்தரும் ஆற்றலுடையனவல்லவென்றும் அறியக்கடவர்.

ஹே பார்வதீ! உனக்குக் கடைசியாயொன்று கூறுகின்றேன். வருணாச்சிரமதருமங்களும், இயமாதி அஷ்டாங்க யோகங்களும், சாந்திராயண முதலிய விரதாதிகளும், ஏனையதவங்களும், சரீரசிரமத்திற்கிடனாமேயன்றி அவையெல்லாம் பயனாகாவெனவும், பயனுக்கு வருவன சரலிங்கத்தையாவது ஸ்திரலிங்கத்தையாவது வில்வத்தால் மூன்றுகாலத்திலும்நியமத்தோடு அர்ச்சனைசெய்வதாமெனவும், இது வேசிவதருமம், இத்தருமமே சிவனுக்குப்பிரியமானதெனவும், இந்தப்பிரியமானதருமத்தை விட்டுத் தங்களுக்குப்பிரியமானவைகளாகச் செய்யுந்தருமங்களைச்சிவன் பிரியமாகக் கொள்ளானெனவும், தங்களுக்குப் பிரியமானவற்றைவிடுத்துஅவனுக்குப்பிரியமானவற்றைச் செய்கின்றவரையே அவனறிவான் எனவும், அல்லாதாரையவனறியானெனவும் நீ யறிந்து சிவனுக்குப் பிரியமில்லாத தருமங்களைக் கைவிட்டு அவன் விரும்புந்தருமங்களைக்கைக்கொண்டுவாழக்கடவாயென் றனுக்கிரகஞ் செய்து திருவுருக்கரந்தனர். தேவியார் அந்தணராய் வந்து சொல்லிய மகாதேவரது வார்த்தையைக் கேட்டு ஆனந்த பரவசமாயினர்.

மூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

விஸ்வநேத்ரேநம:

நான்காம் அத்தியாயம்.

அம்பிகேசாலயதரிசனம்.

சூதபகவான் கூறுகின்றார். ஓ மஹாருஷிகாள்! ஜைகிஷவ்ய முனிவர் சுவாமிநாதனை வணங்கி எம்பெருமானே! பார்வதி தேவியார் பிராம்ஹண வார்த்தையைக் கேட்டபின்னர் என்செய்தனர்? அந்த ஆச்சரியத்தைச் சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க முருகக்கடவுளும் அதனை அவருக்குச் சொல்லியருளல்வேண்டுமென்னு மாசையுடையவராய்ப் பரமேஸ்வரனைத் தியானஞ்செய்து ஓ முனிபுங்கவரே! என்னம்மை அந்தணர் கூறியவண்ணம் அந்தக்கைலாயத்தில் அந்தக்ஷணமே ஓர்கணநேரமுந் தாமசமுஞ் சோம்பலுமின்றித்தியானஞ்செய்து தேவதேவனாகிய ஓபரமேஸ்வரா! இன்று வந்த முதியோராகிய அந்தணரால் கேள்வியுற்றவண்ணம் நானுன்னைப்பூசனைசெய்ய ஆசைப்படுகின்றேனாகலின் அப்பூசனைக்குச்சிறந்த வனவிசேஷமும் பூசனைக்குவிதிக்கப்பட்டுள்ள சகலத்திரவியவிசேஷங்களும் சகலவாத்தியவிசேஷங்களும் பரிவாரவிசேஷங்களும் மற்றுள்ள எல்லாவிசேஷங்களும் என்மனம் ஆனந்தபரவசமாம் வண்ணம் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும். நீ செய்வையோ செய்யாயோ நானென் செய்கடவேனென்று வேண்டினர்.

வேண்டியாங்கருள்புரியும் வள்ளலாராகிய சிவபெருமானாரது திருவருளால் அக்கைலாயசிகரத்தின்கண் இரத்னமயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற பூமியொன்று பார்வதியாரது இருகண்களுங் கூசும்படி கோடிசூரிய ப்ரகாசமாய்க் காணப்பட்டது. அதுவேயுமன்றி அப்பூமியைச் சூழ்ந்தஅகழி நிர்மலமான ஜலத்தோடுங்கூடியதாயும், அதில் மச்சமுதலிய நீர்வாழுயிர்களெல்லாம் ரத்னமயமாயும், தாமரைமுதலிய நீர்ப்பூக்களெல்லாம் மதுவைச்சொரிந்து மகரந்தங்களைச் சிந்துகின்றனவாயும், அதன் கரையில் அன்னப்பக்ஷிகளும் பச்சைநிறமுள்ளகோழிகளும்சாகசப்பக்ஷிகளும் சரசமானசப்தமுள்ளசக்ரவாகப்பக்ஷிகளும் உல்லாசமாயுலாவி வருவனவாயும், அவ்வகழியைச்சூழ்ந்து மந்தாரம் திலகம்தமாலம் கடம்பு பலா மகிழம் அசோகு கர்ணிகாரம் குடசம் குரண்டம் அகில் தகரம் தக்கோலம் அங்கோலம் புன்னாகம் அருச்சுனம் சந்தனம் வில்வம் பாடலம் பாரிசாதம்

தேவதாரு நெல்லி பாக்கு தெங்கு வாழை தாழை முதலிய பலவிருக்ஷசாதிகளும், லவங்கம் வல்லி இராஜதானம் பில்லாஞ்சி எலுமிச்சை முதலியனவுமாகிய விருக்ஷசமூகங்களும் நிறைந்தடர்ந்துள்ளனவாயும், அச்சோலைகளில் கோகிலம் புறா கிளி மயூரம் நாகணவாய்ப்புள் முதலிய பக்ஷிசாதிகளெல்லாம் தங்கள் தங்கள் பேடுகளோடுங்கிரீடித்துக்கொண்டிருப்பனவாயும், சோலையைச்சூழ்ந்து மரகத முதலிய நவரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட படிகளோடு கூடியதடாகங்களுள்ளனவாயும், அத்தடாகங்கடோறும் நவரத்னங்களால் தனித்தனியே அமைக்கப்பட்ட பூஜாயோக்யமான பல வேதிகைகளுள்ளனவாயும், அவ்வேதிகைகடோறும் வில்வவிருக்ஷங்களுடைய பரந்த நிழலும் அந்நிழல்கடோறும் இரத்னங்களாலமைக்கப்பட்ட சிவலிங்க மூர்த்திகளோடு அந்தந்தரத்னலிங்கங்கட்குமாறான வேதிகைகளும் சூர்யமண்டலம் சந்திரமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் போலும் பிரகாசிக்கும் பிரகாசத்தன்மையுடையனவாயும், அவ்வேதிகையின் கண்ணுள்ள சிவலிங்கமூர்த்திகள்மேல் சந்திரகாந்தக் கற்களினின்றும் பெருகாநின்றநீரானது அபிடேகஞ்செய்வதுபோல் வீழ்ந்து போவதாயும், பாரிஜாதமலர்கள் அர்ச்சித்தமலர்கள்போல் மேலே வீழ்ந்து கிடப்பனவுமாகிய அலங்காரத்தையுடையதாயும் அவ்வன விசேஷங் காணப்பட்டது. அவ்வனவிசேஷத்தில் அப்போது முன்தம்மனதில் நினைத்தபடி எதிரில் ஆலயம் காணப்பட்டது. காணப்பட்ட அவ்வாலயமேதோவென்றால் பவளமாலை முத்துமாலை முதலிய மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவாயுள்ள பல ஆலயங்களினடுவில் சுவர்ணமயமாயும் ரத்னமயமாயும் ரஜிதமயமாயும் பிரகாசிக்கின்ற கர்ப்பகிருகங்களுடையதாயும்இன்னும் சொல்லவும் எண்ணவுங்கூடாத பற்பல வற்புதங்களுடையதாகவுங் காணப்பெற்றமையால் தேவியார் அன்பும் ஆசையுமீதூர்ந்து அவ்வற்புதவனத்தைக் காணவெண்ணி அருகிலிருந்த எண்ணிறந்த பல சேடியரெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரச்சென்று சமீபித்து அங்குள்ள ஒவ்வொருஅற்புதத்தையுங்கண்டு களித்துப் பெருமானுக்குத் தம்மிடத்துள்ள அன்பின் பெருக்கையுன்னி இனி நாம் எண்ணியவாறு இவ்வனத்தின்கண் சிவோபாசனையும் சிவாராதனையுஞ்செய்து ஆனந்தமுற்றிருக்கவேண்டுமென்று உள்ளேசென்று பிரதக்ஷணமாக மேற்புறமாய் வரும்போது கைலாசநாதருக்கு மேற்கில் அம்பிகேசம் என்கிற ஆலயத்தைக்கண்ணுற்று ஆ ஆ! இதுவென்ன வாச்சரியமென்று அவ்வாலயத்துள்ளேபோக அங்கு அற்புதக்கோலத்தோடும்வீற்றிருக்கின்ற அம்பிகேசனைக்கண்டனர்.

ஓமுனிபுங்கவரே! அங்குள்ள அதிசயத்தைக்கேளும். அச்சிவலிங்கமூர்த்தியினுடைய முடியில் சந்திரகலையும், பில்வம் மந்தாரம் வெண்டாமரை முதலிய மலர்மாலைகளும், நெற்றியில் திரிபுண்டரமும் பிரகாசித்தன. அந்த மூர்த்திக்குக் கீழ்ப்பீடம் ரத்னக்குப்பிகளுடன் கூடிய திவ்யமான சந்தன பீடமாய் சுவர்ண பீடம்போற் பிரகாசித்தது. இதுவுமன்றி அவ்விடத்தில் பூஜோபகரணங்களாயுள்ள சத்திரசாமர ஆலவட்ட முதலியவைகளும், பலதூபதீபாதி ஆர்த்திகளும்சங்க முதலியவைகளும் ரத்னமயமாயும், பொன்மயமாயும் பிரகாசித்தன. மத்தளம் பேரிகை புள்ளாங்குழல் வீணை திருச்சின்ன முதலிய வாத்தியகோஷங்களும் ஓயாமல் கோஷித்துக் கொண்டிருந்தன. அநேக உருத்திரகணிகையர் அங்ஙனமான பணிகளைச் செய்வதற்குரிய அடிமைகளாக விருந்தனர். இவ்வற்புதங்களைத் தேவியார் கண்டு மெய்ம்மறந்து கரண சேஷ்டைகளற்று அங்குள்ள அற்புதத்தோடும் அம்மூர்த்தியை இதயத்தில் ஓர்க்ஷணகாலம் தியானித்துக் களித்து அவ்விடம் விட்டு அப்புறஞ் சென்று அம்பிகேஸ்வரலிங்கத்தையும் அதுபோலவே கண்டு களித்து நூபுரமணிந்த சிற்றடிவருந்தப் பிரதக்ஷணமாய் வந்து, பின்னரங்குள்ள அம்பா தீர்த்தத்தை அடைந்து, ரத்னம் போற்பிரகாசிக்கின்ற அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து இரண்டு வெண்பட்டாடைதரித்துக் கரையின்கண் வந்து சுவர்ணபாத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்தால் தோழிகள் தாமரை மலர் போன்றபாதத்தை யலம்பியபின்னர் சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். தோழிமார்களும் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தமுடையவர்களாய்ச் சர்வாலங்காரத்துடன் அம்பிகையினது பணிவிடைக்கு எதிர்பார்த்தவர்களாய்ச்சூழ்ந்தனர். அவருள் ஜயை என்பவள் அம்பிகையினது கூந்தலிலுள்ள ஈரம்போகவெள்ளாடை சுற்றினள். ஏனையதோழிகள் தனித்தனியே பாதங்களில் செம்பஞ்சுக்குழம் பூட்டுவாரும், குடை பிடிப்பாரும், சாமரைவீசுவாரும், விசிறியை யசைப்பாரும், தூபங்காட்டுவாரும், கண்ணாடி காட்டுவாரும், சுகந்தப்பொடிகளை வீசுவாரும், அஞ்சனச்சாந்தை ஏந்தியிருப்பாரும், லவங்கம்சாதிக்காய்முதலியவைகளோடு கலந்த தாம்பூலங்களைத்தாங்கியிருப்பாரும், அணிந்திருக்கும் ஆடைகளில் தூசடையாமல் தட்டுகின்றவராயுமிருந்தனர். தோழியர்களது உபசரிப்பைக் கண்டதேவியார், திருவுள்ளங்களித்தவராய் அச்சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்திருக்க வெண்ணினர். அக்குறிப்பறிந்தசில தோழியர் கத்திகளைப் பிடித்துக்கொண்டும், அம்பறுத்தூணியைத்தரித்துக்கொண்டும், பாணங்களைத்தாங்கியும் முன்னே செல்லத் தலை

ப்பட்டனர். சிலதோழியர் கண்ணாடியை எதிரே உயர்த்திக்காட்டிப் பஸ்மத்தாலும் திரிபுண்டரத்தாலும் ருத்திராக்ஷாபரணத்தாலும் அழகுபெற்றிருக்கின்ற திருமேனியின் பொலிவைக்கண்டுகளிக்குமாறு செய்தனர். அதன் பின்னர் சிலர் பாதங்கள் பூமியில் படாவண்ணம் இரத்னமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் திருவடிநிலையாகிய பாதுகையைக் கொண்டுவந்து வைத்தனர். தேவியார் அந்தப்பாதுகைகளின் மேல் திருவடிகளைவைத்துத் தோழியர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரமெல்ல மெல்ல நடந்து அம்பிகேஸ்வரருடையஆலயத்தைநோக்கிச்சென்றனர். அம்பிகையின்பின்னர் சிலதோழியர் பச்சைக்கற்பூரமுதலியவாசனைத்திரவியங்கள் சேர்த்து வடித்தெடுத்த தீர்த்தம் நிரம்பிய பொற்குடங்களையும், சிலர்மாந்தளிர் நிரம்பிய நீர்க்குடங்களையும், சிலர் தேங்காய்களையும், சிலர் கனிந்தவாழைக்கனி, மாங்கனி, பலாக்கனி முதலிய கனிவர்க்கங்களையும், சிலர்எலுமிச்சம்பழ முதலிய பழரசங்களையும், சிலர்திராக்ஷக்கொத்து முதலியகொத்துவகைகளையும், சிலர் வாழைக்குலை பாக்குக்குலை முதலிய குலை வகைகளையும், சிலர் மஞ்சள்முதலிய பூச்சு வகைகளையும், சிலர்வெண்டாமரை செந்தாமரை மந்தாரை கர்னிகாரம் கருநெய்தல் அலரி வன்னி நாயுருவி அறுகு வெள்ளெருக்கு ஆம்பல்திரிதளாகாரமாகிய வில்வமுதலிய சிறந்தபத்திர புஷ்பங்களையும், சிலர்வீணை கண்ணாடிசத்திர சாமரமுதலிய உபசாரத் திரவியங்களையும் ஏந்திக் கொண்டு சென்றனர். சிற்சிலர் அம்பிகைக்குமுன்னர் சங்கம்பேரிகை காகளம்புள்ளாங்குழல் மத்தள முதலியவாத்தியங்களைமுழக்கிக்கொண்டு சென்றனர். இவ்வாறு பூஜாத்திரவியங்களோடு வாத்தியங்கள் கோஷிக்கச் சென்ற அம்பிகை அம்பிகேஸ்வரருடைய கோபுரத்தைச் சமீபித்தவுடன்பாதுகைகளை விட்டுப் பாதங்களைத்தண்ணீரால் சுத்தி செய்வித்துப் பாதசாரியாய்விதிப்படி ஆலயப்பிராகாரத்தை வலம்வந்து உள்ளே புகுந்து கர்ப்பக்கிருகத்தையடைந்துதம்பெருமானைக்கண்டு ஆராவன்புகொண்டு பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கி எம்பெருமானேயென்றுபோற்றிப் பின்னர்பூசிக்க வேண்டிய முறைமையைநாடிச் சிவலிங்கமூர்த்தியினருகில் ஓரரிய பொன்னாசனத்திருந்து பிராணாயாமஞ்செய்து தமது இதயத்தின் கண்பிராணேஸ்வரனை நெற்றிக் கண்ணுடைய வராயும், கண்டத்தில் நீலமேகம்போற் பிரகாசிக்கின்ற நிறத்தையுடையவராயும், பூரணசந்திரன்போல்பிரகாசிக்கின்றமுகமண்டலத்தையுடையவராயும், யானைத்தோலைத்தரித்த இடையுடையவராயும், இளஞ்சந்திரனைச்சூடிய முடியுடையவராயும், சர்ப்பாபரணங்களைத்தரித்த திருமேனியுடையவ

ராயும், ஓர்சிறுமானையும் டமருகத்தையும் வரதாபயங்களையுந் தரித்த திருக்குந்திருக்கரங்களுடையவராயும், பஸ்ம த்ரிபுண்டர தாரணரா யும், புன்னகையோடு கூடினவராயும், கோவைப்பழம்போற்சிவந்த அதரமுடையவராயுந்தியானஞ் செய்திருந்தனர்.

நான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

விராட்பதயேநம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

அம்பிகேச பூஜாகதனம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். ஓ ஜைகிஷவ்யரே! இவ்வாறு சாந்த மாகிய மனதுடன் பரமேச்வரனைத் தியானிக்கவேண்டும். ஆவா ஹனம் ஸ்தாபனம் ஸந்நிதானம் கிரீக்ஷணம் இவைகளைச் செய்து தேனுமுத்திரை தரிசிப்பித்துப் பின்னர் பீடபூஜை செய்து சகள நிஷ்களரூபியாகிய சதாசிவனைத்தியானிக்கவேண்டும். அந்தத் தியா னமாவது.

[illegible]

[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ॥

தேவியார் இங்ஙனமான முறைப்படி சதாசிவ மூர்த்தியைத்தியானித்துத்தனது ஹ்ருதய கமலமத்தியில் அவ்விறைவனைச் சர்வத்தியாகோபகரணங்களையும் அமைத்து அன்போடாராதனைசெய்து பின்னர் பஞ்சபாத்திர அஷ்டபாத்திர சம்பந்தமுடையனவாகிய சாமான்யார்க்கிய விசேஷார்க்கியங்களை யமைத்து அவைகட்குச் செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து சுகந்த தீர்த்தங்களை நிரப்பி அக்ஷதை யவை வெண்கடுகு கந்த புஷ்பாதிகளிட்டுச் சம்ஹிதா மந்திர முதலிய மஹா மந்திரங்களா லர்ச்சித்து அபிமந்திராதிகளியற்றிப் பின்னர்ச் செய்யவேண்டிய பூத சுத்தியாதி பஞ்சசுத்திகளையுஞ் செய்து கண்டாநாதத்தை த்வனிப்பித்து அம்பிகேசரது திருமுடிமேலிருந்த நிர்மாலியத்தைக்கழித்து இலிங்கசுத்திசெய்து தூபதீபங்காட்டிப் பாத்யாசமனங்கள் கொடுத்து முறையாயபிஷேகஞ்செய்யவாரம்பித்தனர். ஓ முனிவர்களே! அம்பிகை தமது சகிகளால் கொண்டுவரப்பட்ட சுகந்த தைலமுதலிய சகலத்திரவியங்களாலும்

மிகவுஞ் சாவதானமாய்ச் செய்த பூஜா முறைமையைச் சொல்லு கிறேன். நீவிர் ஒருவழிப்பட்ட மனத்துடன் கேட்பீர்களாக.

அம்பிகை அம்பிகேஶ்வரரை அபிஷேகஞ்செய்யத்தொடங் கிய காலத்தில் விநாயகக்கடவுளை முன்னர் வழிபட்டு ஸ்ரீ பஞ்சா க்ஷரத்தைச் செபித்து அவ்வுச்சாரணையோடு பரமேஶ்வரனைத்தியா னித்துப் பல பொற்குடங்களில் நிறைத்துள்ள சுகந்ததைலங்களா லும் அதுபோலவே எண்ணிறந்த குடங்களில் நிறைத்துள்ள பால் தயிர் நெய் மது கருப்பஞ்சாறு முதலிய பலரசவர்க்கங்கள் மதுவர்க் கம் பஞ்சாமிர்தம் மலையளவாயுள்ள சர்க்கரை வாழைக்கனி மாங் கனி பலாக்கனி முதலிய கனிவகைகள் இளநீர் ஆகிய இவைகளா லும் பச்சைக்கர்ப்பூரம் குங்குமப்பூ கலந்த சந்தனக்குழம்பாலும் அபிஷேகித்து அதன் பின்னர் சததாரை சஹஸ்ரதாரை இடம்புரிச் சங்கு வலம்புரிச்சங்கு கெண்டிமுதலியவைகளால் தீர்த்தாபிஷேக மும் அதன் பின்னர் ஸ்தபனதீர்த்தம் அர்க்கிய தீர்த்தங்கள் முத லிய அர்க்கியவபிஷேகங்களும் அதன் பின்னர் பிரணவமந்திரப்ரோ க்ஷணமும்செய்து "பவேபவேநாதிபவே" என்று பாத்தியமும் ருத்ரா யநம: என்று ஆசமனீயமும் "வாமதேவாயநம:" என்று வஸ் திரமும் "ஜ்யேஷ்டாயநம:" என்று யக்ஞோபவீதமும் "கனிஷ்டா யநம:" என்று திருநீறும் "காலாயநம:" என்று சந்தனமும் "கலவி கரணாயநம:" என்று அக்ஷதையும் பலவிகரணாயநம: என்று புஷ்ப மும் சாத்தி "பலப்ரமதநாயநம:" என்று தூபமும் "ஸர்வபூததம நாயநம:என்று தீபமுங்காட்டி "மனோன்மநாயநம:" என்று நைவேத் தியத்தையும் சமர்ப்பித்தனர். பின்னர் தாம்பூலம் நீராஞ்சனம் முத லிய உபசாரம் எல்லாவற்றையும் பஞ்சாக்ஷரத்தினாலேயே செய்து பிரணவத்தினாலும் சிவமந்திரத்தினாலும் அர்ச்சித்தனர். திரியம் பகமந்திரத்தினால் ஆதார பீட பூஜை முதலியவைகளைச்செய்து பின் னர்த்தேவியார்மகேஶ்வரனை விஸ்தாரமாகப் பூஜிக்க வாரம்பித்தார். அதன்பின்னர் தமது சகிகளைக்கொண்டு மிருதங்கம் வீணை புல் லாங்குழல் என்னும் மூவகை வாத்யங்களின் நாதங்களாலும் காகள முதலிய முழக்கங்களாலும் தண்டை சுதங்கை முதலிய வொலிக ளாலும் கைத்தாளமுதலிய பக்கவாத்தியங்களோடு ருத்திரகணிகை யர் செய்யும் நடனவிநோதங்களாலும் சிவபெருமானுடைய் கட்புல னுக்கும் செவிப்புலனுக்கு மின்பஞ்செய்வித்தும் சந்திரனைப்பழிக் கும் வெண்ணிறம்வாய்ந்த குடைவரிசைகளின் நிறைவினாலும் அன் னப்பக்ஷிகளின் சிறகுகளைப் பழிக்கும் அழகிய சாமர வரிசைகளின்

அசைவினாலும் மயிற்றோகைகளால் சித்திரித்திருக்கும் மயில்விசிறிகளின் காற்றினாலும் பொன்னாலும் பட்டாலும் பற்பல விசித்திரமாயமைந்துள்ள ஆலவட்டங்களின் பொலிவினாலும் திருவுள்ளங் களிக்கச்செய்வித்தும் திரியம்பகமந்திரத்தால் தாம் செய்யவேண்டிய சகல பூஜைகளையுஞ் செய்து அதன் பின்னர் பிரதக்ஷணங்களும் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரங்களுஞ் செய்து தாமே இனியநாதமும் வெண்ணிறமுமுடையதாகிய தந்திகளால் விளங்கும் திவ்யவீணையொன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மலரிதழைப்பழிக்கும் அழகிய விரனுனிகளால் இசைக்கிணங்க மீட்டி அந்த வீணையினொலிக்கும் தமது கண்டத்தொலிக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையறிவதற்கின்றி சிவநாமகானஞ் செய்து பரமானந்தபரவசராய் ஹராஹர சங்கர சந்திரசேகரா! பிரமஹாதீஸ்வரா! விஸ்வநாதா! ஸம்போ! கருணாரசசாகர! சேஷபிததீரா! தேவரீர் என்னைக் காத்தருள்க. அம்பிகேசா! ஆகாயத்தையுங்கடந்த முடியையுடையானே! தொங்கி விளங்கும் நீண்ட சடைமுடியுடையானே! வியோமகேசா! பிரணதார்த்திஹரா! நாகபூஷணா! தநுர்த்தரா! ஹரிபாணா! பத்மநேத்ரா! தக்ஷயக்ஞசிக்ஷகா! தக்தகாமபுரவர்க்கா! கிரிஜாசுதையாகிய என்னைக்காத்தருள்க. ஓ பவா! பீமா! உக்ரா! கபாலமாலாதரா! கரசூல அமல! பூதிபூஷிதாங்க! தேவரீர் கடைக்கண்ணாலென்னை நோக்கியருள்க. கணநாதஷடாநநாதி சேவ்யா! ஸகஸ்ரம்ருதி சேவ்யா! தஹராககனவாசா! விஸ்வதாமா! பிரமதாதீசா! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை வணங்குகின்றேனென்று கைலாசாசலத்தில் சிவலிங்கமூர்த்தியாய் வீற்றிருக்கும் அம்பிகேஸ்வரரைத் தோத்திரஞ்செய்து மஹானந்தானுபவையாய்ச் சாமகானத்துடன் நாடோறும் மூக்காலமும் பூசைசெய்தும் மஹாப்பிரதோஷகாலங்களில் சகலத்திரவிய விசேஷங்களாலும் சர்வவுபசார விசேஷங்களாலும் விசேடமாய்ப் பூசித்தும் உபாசித்தும் தோத்திரஞ்செய்தும்வருவார். ஓ முனிவர்களே! அம்பிகையார்இவ்வாறு விசேடபூசைகள் செய்துவருவதுமன்றித்தமது சகிகளோடு நந்தனவனமுதலிய விடங்களிற் சென்று அவர்களினுமிக்க விரைவுடையவராய்ச் சோம்பலின்றிச் சிறந்த வில்வங்களையும் தாமரை முதலிய சிறந்த மலர்களையும் பறித்துவருவார். அப்பத்திரபுட்பங்களை யெடுக்கும்போது கைகளிற்படுமுட்கள் முதலிய வற்றிற்குச் சிறிதும் வருந்தார், சிவகிவேதனமாகுந்நீர்த்தங்கனி முதலியவைகளையே அமுதமாயுட்கொண்டு மகிழ்ந்து சகிகளைப்பார்த்து ஓசகிகளே! சிவநிவேதனமானது அமிர்தரசத்திலும்

சமுடையது. பாவர்ராசிகளைத்தொலைத்துச் சிவஞானத்தையுண்டாக்கு மென்று சிவப்பிரசாதமகிமைகளை யெடுத்துக்கூறுவர். இவ்வாறு நாட்கழித்துவரும் அம்பிகையினது பக்தி விசேடங்கட்கு மகாதேவர் மகிழ்ந்தவராய் அவ்வம்பிகை காணசகலகணங்களுடன் பிரத்யக்ஷமாய்த்தமது இருகரங்களாலும் தேவியாரை நழுவவிடாமல் திடமாய்த் தழுவியெடுத்து ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு ஓ கிரிஜே! நீயே தன்மையாகின்றனை. எனக்குமிகவும் பிரியமாய் அர்ச்சனை செய்வதானாற் பெறும்பயனை யாவராற் சொல்லி முடியுமென்றருளினர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீபதயேநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்.

ஈச்வராகமனம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவர்களே! சந்திரகலாதரனாகிய பகவான் பிரதமைசந்திரன் போல் தினேதினே தவத்தை விருத்தி செய்கிறவராய் மின்னற்கூட்டம் நிலைபெற்றொளிவிடுந்தன்மைபோல் ஒளிவிடுந்திருமேனி யுடையவரும் ஆபரணங்களில்லாமலேபிரகாசிக்கின்ற சுந்தரமுடையவரும் பொன்போல் மின்னிய கூந்தலையுடையவரும் மாவுரி அஜினமுதலிய ஆடைகளையணிந்தவரும் திருநீறுசண்ணித்ததிருமேனியுடையவரும் முழுமதிபோல்திருமுகமுடையவரும் திரிபுண்டரமணிந்த திருநெற்றியுடையவரும் அக்கமணியணிந்த அழகிய அங்கங்களுடைய வருமாகிய தேவியாரைத் தமது மடித்தலமாகிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து சகல சராசரங்கட்கும் சுகமளிக்குந் திருக்கரங்களால் தவத்தால் வாட்டமுற்றிருக்கும் அம்பிகையின் திருமேனியைத் தடவி அத்திருமேனியைபோகருணைமிக்கதையுடன் கூடிய தமது கடாக்ஷங்களுக்கு இலக்ஷ்யமாக்கித் திருக்கண் சாத்தியிருப்ப அம்பிகைவிரைந்தெழுந்து இறைவன் திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து சந்திரோதயகாலத்தில் கடல்பொங்குவது போல் ஆனந்தத்தாற் பொங்கி அவரதுபாதாரவிந்தங்களைத் தமது திருகரங்களாற் தழுவிப்பிடித்துத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றனர். பரமேச்வரன் மீண்டுந்தேவியைத் தமது மடியின்மீ திருத்தி அவரது திருமுகத்தில் பெருகியிருக்குங்கண்ணீரைத் திருக்கரங்களைக்கொ

டைந்து ஓ கௌரீ! தவத்தினால் வாட்டமுற்றிருக்கு முனது வேண்டு
கோளை யானறிவேன். வாகைமலர்போல் மிருதுவாயுள்ள உனது சரீ
ரம் பனிமழை முதலியவற்றால் கிலேசமடைந்து மெலிவுற்றும் செந்
தாமரை மலர்போல் மலர்ந்திருக்கும் முகம் பனியால் வாட்டமு
ற்றும் கருமையாலழகு பெற்றிருக்கும் கூந்தல் திருநீற்றுறண்டுக
ளால் அழகுகுலைந்தும் கூந்தற்பின்னலானது புற்றிற்சென்றகிருஷ்ண
சர்ப்பத்தினுடம்புபோல்மாசடைந்தும்போயினவே. நாவிகையுடன்
பூர்ணசந்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தினிடத்தில் காணப்படு
மழகிய சிந்தூரதிலகமும் முடியிலணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களும்போ
ய் அவை பஸ்மதிரிபுண்டர ருத்திராக்ஷங்களால் விளங்குகின்றவே.
முத்தாரங்களாலும் ரத்னாரங்களாலும் பிரகாசிக்கும் கண்டமானது
உருத்திராக்க மணிகளால் மூடப் பட்டிருக்கின்றதே. விரல்களெல்
லாம் வில்வத்தின் முட்களால் புண்ணாக விருக்கின்றனவே வென்று
திருவுள்ளம் நைந்து ஓகிரிஜே! உன்னுடைய விரல்களால் பரிசிக்கப்
பெற்ற வில்வங்களெல்லாம் இப்போதுதான் மகிமைபெற்றன. இக்
கைலையும் உனது பாதாரவிந்த பரிசங்கிடைக்கப் பெற்ற இப்போது
தான்கிருதார்த்தத்தையடைந்து சகல தேவர்களாலும் போற்றுந்த
ன்மையைப்பெற்றது. ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமும் கோவைக்கனிபோன்ற அத
ரத்துடன் கூடிய உனது நாவினால்ஜெபிக்கப்பெற்ற இப்போதுதான்
தன்யத்தையடைந்தது. வேதங்களில் உள்ளுறையாய்விளங்கும் உருத்
திரமும்பாவனம் பெற்றது. இப்போது நீசெய்ததபோவிலாசமானது
உலகத்தாரிதுபோல்நடத்துவதற்குக் காட்டியசிக்ஷையன்றோ? ஓஅம்
பிகே! சிறந்தரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட மாளிகையின்கண் தீபதூப
ங்கணிறைந்திருக்க அற்புதமஞ்சத்தின்மேல் திவ்யஸ்தானத்தில் வீற்
றிருப்பவளாகிய நீகோரமுறடாகிய மலைப்பிரதேசத்தில் பற்பல தவ
நியமங்களை மேற்கொண்டு மிகவும் வருந்தினையன்றோ? அந்தோ!
உன்னாலறியப்படாததும் அடையப்படாததும் எவ்வுலகிலாவதுண்
டோ? உலகில் தவஞ்செய்வோருக்கெல்லாம் வேண்டியாங் களிப்
பவள் நீயேயன்றோ? உனது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்தேயன்
றோ யாவரும் தத்தமனோரதங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகின்ற
னர்? பிரமன் திருமால்முதலிய தேவர்களும் பிரமதகணங்களும்
முனிவர்முதலாயினரும் உன்னை த்யானித்ததனாலன்றோ மகிமை
பெற்று விளங்குகின்றனர்? சகலமும் உன்னாலன்றோ வ்யாபிக்கப்
பட்டுளது? சகலதேவாசுரமனிதரும் ம்ருகபக்ஷிபர்வதவனங்களடர்ந்
திருக்கிற சகல லோக ஜாலங்களும் உனது கடாக்ஷத்தினாலன்றோ

பாலிக்கப்பட்டும் சங்கரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன? உனது கருணையிருந்த கடைக்கண்ணோக்கம் பெற்றவர்களே அணிமாதி சகலசித்திகளுஞ் சித்திக்கப்பெறுகின்றனர். அவர்களே தன்யருமாகின்றனர். அவர்களே சகலசுகமுமுடையவர்களுமாகின்றனர். எவர்கள் உனது கருணைகடாக்ஷம் பெற்றிலரோ அவர்களே மகாபாபிகளும் கோரமாகிய நரகங்களை விட்டகலாதவர்களுமாகின்றனர். நீ கண்ணை மூடித்திறப்பதற்குள் ஜகங்களுக்குப் பிரளயமும் உதயமுமுண்டாகின்றன. நீயே ஸ்ருதி ஸ்மிருதி பிரிதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் சூரியன் ஆகிய இவையெல்லாமாகின்றனை. சக்தி என்பதும் நீயேயாகின்றனை. உன்னாலேயே சகல ஜகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன. சக்தியாகிய நீயில்லாவிடில் சகலமும் சடத்தன்மையைப் பெறுவனவாம். நீயே சூரியனிடம் பிரகாச சத்தியாயும் சந்திரனிடம் சீதளசத்தியாயும் அக்னியிடம் தகன சத்தியாயும் இந்திரனிடம் சம்பத்சத்தியாயும் வருணனிடம் ஜலசத்தியாயும் ஈசானனிடம் மஹா சத்தியாயும் விஷ்ணுவினிடம் பாலன சத்தியாயும் பிரமனிடம் சிருட்டி சத்தியாயும் உருத்திரரிடம் சங்காரசத்தியாயும் ஈஸ்வரரிடம் திரோதானசத்தியாயும் சதாசிவரிடம் அநுக்கிரகசத்தியாயுமிருக்கின்றனை. யானோ சத்திமான். ஓ தேவி! எனக்குள்ளவையவையெல்லாமுண்மையில் சத்தியாயிருக்கின்ற வுன்னுடையவைப்லவே. எங்கெங்கு மூர்த்திகளிடம் யாது யாது சிறப்புற்றிருக்கின்ற சத்திகளோ அவைகட்கெல்லாம் சநாதனையாகிய நீயே ஆதாரசக்தியாயிருக்கின்றனை. சாந்திபுஷ்டி திரிதிஸ்வாஹாஸ்வதா என்பவையெலாம் ஓ பரமேஸ்வரி! நீயே. உனது கிருபா சம்பந்தமற்றிருக்குமாயின் ஜகம் சக்தியற்றதாகும். நீயே மாயை. உனது மாயையாலேயே சகல ஜகங்களுமுண்டாகின்றன. சகலப்பிரமாண்டகோடிகளும் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களும் இந்திரன் முதலிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர் துருவன் நக்ஷத்திரங்கள் கிருகங்கள் என்றெண்ணப்பட்டவெல்லாம் சுற்றிச்சுற்றிவரும் சிலந்திப்பூச்சிகள் போலும் செக்கைச்சுற்றிவரும் மாடுகள் போலும் சுவர்க்கம் நரகம் தேவதிரியக்மானுடாதிகளாகிய இவைகளில் நூல்களில் விதித்திருக்கும் விதி வழியே சுழன்று சுழன்று சுகதுக்கங்களிற் கிடந்துழன்று காமக்குரோத பராயணர்களாயுழலுகின்றனர். அந்தோ! இவ்வாறுழல்கின்ற இவ்வுலகினர் உனது கருணைநோக்கம் பெறுதலின்றி மோகாந்தகாரத்துக்குள்ளாய்த் திசைதெரியாமல் தடுமாறித் தியங்கித்துன்பக்கடலில் வீழ்ந்தழுந்து சத்தியமான தேகவிமானங்களாலும் ஆகாசித்திசை

மைதுனங்களாலும் பாவசராய் நின்று அல்லற்பட்டுப் பரமா
ன்மாவாகிய என்னை யறியாமல் பாழாகிய பிறப்பிலடங்கியுள்ள
அறுவகையூர்மிகளிற் சிக்குண்டு உனது மாயாசக்தி வைபவத்தால்
பசுக்களாயுலவுகின்றனர். உன்னுடைய மஹிமை இவ்வாறெல்லாமி
ருக்க நீ தவஞ்செய்வதை நோக்குங்கால் மிக்கஆச்சரியமாக விருக்கி
ன்றது. உனக்குத் தவத்தாலாகவேண்டியவையாதாவது மொன்றுண்
டோ? நீ அன்னியையல்லாதவளாயிருந்தும் யாதோவொன்றைக் கோரி
யவர்போல் தவஞ்செய்கின்றனையே. நிர்மலஸ்வரூபிணியும்பராசக்தி
யுமாயிருப்பவள் நீ. அப்படிப்பட்ட நீ உண்மையில் எனக்கு அன்னி
யையன்றே. சகலசராசரங்கட்கும் ஈஸ்வரியாகிய நீயும் தவஞ்செய்து
பெறக்கூடியது மொன்றுண்டோ? சூதர், முனிவர்களே! பின்னும்
ஹரர் தேவியை நோக்கி ஓ தேவி! இங்ஙனம் ஏகாந்தமாய் விளங்கும்
கைலாசசிகரத்தில் இலிங்கத்தைத்தாபித்து அர்ச்சித்தது சகல லோ
கங்களின் அநுக்கிரகத்தின் பொருட்டாம். உன்னால் பூஜிக்கப்பட்ட
இந்த லிங்கமானது உனது பெயரின் சம்பந்தமுடையதாய் அம்பி
கேசலிங்கமென்று வழங்கப்படும். உனது பூஜையால் மிக்க திருப்தி
யடைகின்றேன். ஆனால் உனக்குக்கொடுக்கக்கூடியதியாதுளது? இந்த
ஜகமெல்லாம் உன்னினும் வேறாயில்லையன்றோ வென்றனரென்று
கூறினர்.

ஆறாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
வாக்பதயே நம:

ஏழாம் அத்தியாயம்.

இறைவன்தேவியை உபசரித்தல்.

ஸ்கந்தர்:-ஓ ஜைகிஷவ்யரே! இவ்வாறு சங்கரர்கூறியதைக்கேட்
டுத்தேவி ஆனந்தமுற்று அவ்விறைவனை நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்
து தோத்திரம்புரிந்து ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர் கருணை கடாக்ஷத்தால்
என்னையருளும். மாரனையடக்கிய இறைவனே! அந்தகாசுரனை வதை
த்த ஈசனே! விஸ்வேசா! பர்க்கா! பகாக்ஷினைகொன்றவனே! கங்
காதரா! பிநாகபாணே! திரிபுராந்தக! தக்ஷனைசிக்ஷித்தபகவனே!
உன்னோடு கூடி லோகங்களையுஞ் சிருட்டிக்கும் சக்தியாயினும்
நான் லோகாநுக்கிரகத்தின் பொருட்டுத் தவஞ்செய்தேன். நீர்த்த

யாத்திகா விஸ்தாரம்பம் விக்கார்க்களை ஆகியஇலைகளைப் பெண்ணுக் செய்ய வேண்டின்கணவனது அநுமதி பெறவேண்டுமன்றோ? அங்ஙன மாயின் புண்ணியமெய்தலாமென்ப துண்மையேயாயினும் , யான் சுதந்திரைபோல் இப்பூஜை செய்தது லோக ரக்ஷணத்தின் பொருட்டாகியவிலையாம். சந்திர சந்திரிகைகளுக்குப் போலவே நம் மிருவருக்கும் பேதமில்லை. நமக்குள் பேதமென்னும் மனிதன், மனிதவுருவமான கழுதையேயாம். சிறக, யானும்மோடு விளையாடுவதற்குத் தக்கதும் யோகினிகளால் சேவிக்கப்படுவதுமாகிய அழகான ஓர் கிரீடாஸ்தானத்தைச் சிருஷ்டிக்க விரும்புகின்றே னென்றனள். அப்படிக் கூறிய தேவியைநோக்கி பரமேஸ்வரன் ஓ தேவி ! இதுவும் ஓர் பெரிதோ? சகல ஜகங்களையும் நிர்மாணஞ்செய்வதில் பண்டிதையாகிய வுனக்கு அஸாத்தியமாகிய காரியம் யாதுமில்லை. நீ சிந்தனைத்தமாத்திரத்தினால் வேண்டியதுண்டாகுமன்றோ? அப்படி யுன்னாலுண்டாக்கப்படு மிடமே எனக்கு மிக்க பிரீதியளிக்குமாதலால் தவத்தை விடுத்து அங்ஙனஞ்செய்வாய். ஓ தேவி! நீ இக்கைலாயசிகரத்தில் பூஜித்த அம்பிகேசமெனும் லிங்கத்தில் யான் மிக்க பிரியமாயிருக்கின்றேன். உன்னால் பூஜிக்கப்பட்ட லிங்கத்தைப் பார்த்த எனது சித்தமானது வேறெதனையும் சிந்திக்கவில்லை யென்று கூறி தேவியை ஆலிங்கனஞ்செய்து திவ்யஸிம்ஹாசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கச்செய்து ஸகலாபரணங்களாலலங்கரித்து அகருகற்பூர சந்தனங்களைப்பூசி திவ்ய வஸ்திரத்தையும் அற்புதமாகிய ரவிக்கையையும் அணியச்செய்து தூபதீபங்களால் விளங்கச்செய்து திவ்யான்ன வகைகளையும் பக்ஷியவகைகளையும் கனிவகைகளையும் ஸுவர்ணபாத்திரத்தில் வைத்து தேவியோடுகூடத்தாமும் புசித்து பழவகைகளைத் தேவியின் வாயினில் தமது திருக்கரத்தாலெடுத்துக்கொடுத்து ஓ கௌரி! ஆகாரமின்றிச்செய்த தவத்தால் மிக்க வாட்டமுற்றனை. இக்கனிகளைப் புசிப்பாயாகவென்றுகூறி இதோ! கைலாஸலிங்கத்திற்கு நிவேதனஞ்செய்த பக்ஷ்யமாதலின் மிக்க இனிப்பாயுளது, இதனைப்புசிப்பாயாக, எவன் மஹேசநிவேதனத்தைப் பக்தியுடன் புசிக்கின்றானோ அவன் யாகம் யோகம் அபாரமாகியதவம் இவைகளின் பயனைப் பெற்று முத்தியடைகின்றான். ஆதலின் இந்த நிவேதனத்தைப் புசிப்பாயாக. இதனைப் பக்தர்கள் எப்பொழுதும் புசிக்கவேண்டு மென்றுகூறி அந்நிவேதனங்களைப் புசிக்கச்செய்து தேவியின் கைகால்களைத் தீர்த்தத்தா லலம்பிய, பின்னர் அழகிய படுக்கை யிட்டு தலையணையுடன் கூடிய மஞ்சத்தில் அம்பிகையோடு

ஈஸ்வரன் அடைந்து வீற்றிருந்தனர். பின்னர் இருவரும் தாம்பூலந்தரித்தனர். அதனால் திருப்தியடைந்தவராகிய தேவியின் முகத்தாமரை மலரை இறைவன் தமது திருக்கரத்தால் அடிக்கடி தடவிக்கொடுத்து ஓ தேவி! தவத்தால் மிக்ககிலேசமுற்றனையே என்று கூறிச் சகிகளைக்கொண்டு விசிறியால் விசிறச் செய்தனர். இவ்வாறு அவ்விருவர்களும் அந்த கைலாய சிகரங்களிலுள்ள அழகிய தாழ்வரைகளிலும் உத்யானங்களிலும் தாமரைத்தடாகங்களிலும் மாளிகைகளிலும் அநேகவருஷம் வரையிலும் லீலாபரர்களாயிருந்தனர். பின்னர் லிங்காலயங்களிற்சென்று லிங்கதரிசனஞ்செய்வதாலும்மிருகம் பக்ஷி முதலியவைகளைபார்ப்பதினாலும் மிக்கச் சந்தோஷமுற்று ருத்திராணிகளின் வாத்தியகானத்தாலும் நடனத்தாலும் திருப்தியடைந்தவர்களாய்ப் பின்னர் அழகிய ஓடத்தையடைந்து அமுதசமுத்திரத்தில் உல்லாஸமாய்ச் சஞ்சரித்தனர். ருத்திரவீணாநாதத்தால் உல்லாஸமாகிய மனதுடையராயினர். பின்னர் பந்து சொக்கட்டான் முதலியவைகளைக்கொண்டு விளையாடி ஊசலையடைந்து வெகுகாலமுல்லாசமாயிருந்தனர்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ நங்காரிணே நம:

எட்டாம் அத்தியாயம்.

மணித்வீபசிருஷ்டி.

ஸ்கந்தர்:-ஓமுனிவரே! பரமசிவனது திவ்யசரித்திரத்தைக்கூறுகின்றேன். அஃதுஸகலபாவங்களையுமகற்றுவதன்றோ? மணித்வீபத்தின் உற்பத்தியை விஸ்தாரமாய்க் கூறுகின்றேன். அதனைக்கேட்டே முனிவர்களும், கணங்களும் அபாரமஹிமை பெற்றனர். அதாவது தேவி நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து இறைவனை நோக்கி ஓதேவதேவா! மஹாதேவா! தேவரீர் கைலாயத்திலுள்ள ஸ்தானத்திலும் உலகங்களில் மற்றுமுள்ள இடங்களிலுமுள்ள திவ்யஸ்தானங்களிலும் அழகியதாய் மிக்கஆச்சரியகரமாய் ஓர் ஸ்தானத்தைச்சிருஷ்டியுங்கள், தேவரீரால் பாதகண்டத்தில் ஆனந்தவனமும்,சுவர்க்கசத்யலோக வைகுண்டமு முதலிய விடங்களும் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவன்

ரோ? ஸ்ரீநகரியில் தேவரீர் விஸ்வேசுவரனும் விசாலாக்ஷியுமாய் யான் அன்ன பூரணியெனும் நாமத்தோடும் பக்தர்களுக் கன்னத்தையும் முக்தியையும் அருளிக் கொண்டிருக்கின்றனமன்றோ? அன்றியும் ஸகலலோகங்களையும் சங்கல்ப மாத்திரத்தால் சிருஷ்டிக்கும் பரம காரண மூர்த்தி தேவரீரே. ஜராமரணமற்றுள்ளவர்களும் சந்திரகலையால் விளங்குஞ்சடையுடையோரும் விபூதிபூஷிதரும் முச்சூலமேந்தினவருமாகிய ருத்திர கோடிகளையு முண்டாக்கினவர் தேவரீர். அவர்கள் சுவர்க்க அந்தரிக்ஷ பாதாளங்களில் சரிப்பதைப் பிரமதேவன்கண்டு நடுங்கிதோத்திரஞ்செய்தனன். அன்றியும் தேவரீரை நோக்கி ஓஸ்வாமி! இனி இப்படிப்பட்டவர்களைச் சிருஷ்டிக்கத் திருவுளங்கொள்ளாதீரகவென்றுவேண்ட அதன்பின்னர் ஸ்தாணுத்வம் அடைந்தனிர். அஃதெலாம் தேவரீரது கருணையே. அப்பொழுது பிரமனைப்பார்த்து ஓபிரமதேவனே! யாம் (அசுபமாகிய) ஜரா மரணமுடையவர்களை சிருஷ்டிக்கமாட்டோம். நீயே அப்படிப்பட்ட பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிப்பாயாகவென்று கூறி யருளியவர் தேவரீர். தேவரீர் மனதிற்கும் ஆச்சரியகரமாகிய இடம் ஒன்று சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குத்தேவன் மிக்க திருப்தியடைந்தவராய் அவ்வாறே ஆகுகவெனக் கூறி ஓர் கணநேரம் சிந்தித்தனர். உடனே அமுதஸமுத்திரத்தினின்றும் கோடி சூரியராசி உதித்ததுபோல் ஓர் சோதிகிளம்பியது. ஆகாயத்திலும் எத்திசையிலும் பரவிய அச்சோதியின் காந்தியால் பதினான்குலகங்களும் தேஜசோதிமயமாய்க் காணப்பட்டன. பிரமன் விஷ்ணு ருத்திரர் இந்திரன் மற்றுள்ள தேவர் திசைத்தலைவர் கிரகநக்ஷத்திர தேவதைகள் முனிவர் முதலிய ஸகலரும் பயமும் ஆச்சரியமுமடைந்தவர்களாய ஓஹோ! இதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இதோ ஓர் ஜோதி தோன்றி நமது கண்ணொளிகளைக் கவருகின்றது. மிக்க பயமாயிருக்கின்றது. அச்சோதியின் கிரணங்கள் நம்மைத் தகிக்கின்றனவே. இதற்கென்னசெய்வோம். ஆலகாலவிஷத்தாலும் அந்தகாசுரனாலும் திரிபுரராலும் வந்த ஆபத்துகளினின்றும் காப்பாற்றிய இறைவனையே சரணமடையவேண்டுமென்று கூறிக் கதறினர். உடனே பிரமாதி தேவர்களெல்லோரும் மகாமேரு சிகரத்தினின்றுகொண்டு அஞ்சலிசெய்தவர்களாய்க் கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் மஹேசுவரனைத்தோத்திரஞ்செய்தனர். அதனைக்கேட்டமஹேசுவரன் திருப்தியடைந்து பக்கத்திலுள்ள கிரிஜையையும் [illegible]னின்ற நந்தியையும் பார்த்தனர். ஓ நந்தி! இப்பொழுது மிக்க

பரமாப்புடன் சர்வஞ்ஞானமென்று தோத்திரகோஷங்கேட்கப் படுகின்றது. அது யாதென்று விரைவிற்சென்று நந்தியைவிசாரித்து வரவேண்டுமென்ற வெண்ணத்துடன் நோக்கினர்.

எட்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஆஸ்ரிதவத்ஸலாயநம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

மணித்வீப கமனம்.

ஸ்கந்த மூர்த்தி ஜைகிஷவ்ய முனிவரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார். ஓ முனிவரே! மஹாதேவியானவர் மேருசிகரத்திற் றோன்றிய ஓர் பேரொலியைக்கேட்டு அதிசயித்துத் தமதருகிலிருக்கும் ஜயந்தி என்னும் தோழியைப்பார்க்க, அவள் அம்பிகையினது குறிப்பறிந்து அவரடிபணிந்து விடைபெற்று வயிரமயமாயிருக்கும் அவ்வாலயத்தைவிட்டுப், பூர்வகோபுரத்தின் மத்தியில் வசிக்கின்றவராயும், திருநீறு சண்ணித்ததிருமேனியராயும், சிரம் திருமுகமுதலிய வங்கங்கள் திரிபுண்டரங்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்றவராயும், சந்திரமண்டலம்போல் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடமுடையவராயும், திருக்கரத்தில் பொன்மயமாகிய வேத்திரப்படையைத்தாங்கினவராயும், கோடி சிவகணங்களால் சூழப்பெற்றவராயும் சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் நந்திதேவரிடம்வந்தனள். ஜயந்திவருவதைக் கண்ட நந்திதேவர், ஆசனம் விட்டெழுந்து அச்சயந்திக்கு ஆசனமளித்து அர்க்யபாத்யாதிகள் தந்து வழிபட்டு, இங்குவந்தகாரணமென்னையோ? உமது வரவைக்கண்டு என்மனம் மிகவுங்களிப்பெய்துகின்றது. யான் தன்யனாயினேன். மஹாதேவிக்கும் மஹாதேவருக்கும் ஏதேனும் அவசரமுண்டோ? என்ன கட்டளையிட்டனுப்பினர்? அக்கட்டளையைக் கூறலாம். அதனைவிரைவில் செய்து முடிக்கின்றேன். காலதாமதஞ் செய்யவேண்டாமென்று கேட்க, ஜயந்தி, ஓ நந்திதேவரே! தேவியுந்தேவரும் கைலாசசிகரத்திலுள்ள வயிரக்கிரகத்தின் மேன்மாளிகையில் உல்லாசமாயுலாவிக் கொண்டிருக்கும்போது மஹாதேவர் தமது தேவியாருக்கு இதனினும் மேம்பட்டதாகிய ஓர் ஸ்தானம் அமைத்தல் வேண்டுமென்று சற்று திருவுளத்திலெண்ண அவ்வளவில் பேரொலியொன்று தோன்றிற்று. மேருமலையில் ஓர் பொற்கோவ

முழுமண்டபமிற்று. அக்கோஷத்தைக் கேட்டபெருமானுர் அருகிலிருந்த வென்னைப்பார்த்து உம்மிடமனுப்பினுர். தேவியினுடையகட்டளையுமப்படியே யாகலான் அம்மையப்பர்கட்கு நீர்அங்கு வரவேண்டுமென்னுந்திருவுளம்போற் காண்கின்றது. நீர்புறப்படும். இரதமும் ஒன்று சித்தஞ் செய்யும். யான் தேவியினது அடியானாதலால் வெகுநேரம் இங்கிருத்தல் கூடாது. நீரும் ஆணைகடவாமல் விரைவாய் அவ்விடம் வந்து அங்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களைப்பாருமென்றனன். நந்திதேவர் சிலகணங்களையழைத்து நீவிர்சீக்கிரமாய் மேருமலைக்குச் சென்று அங்கென்ன விசேடம் இப்போதுண்டாயிருக்கின்றது; அதனைக் கண்டுவாருங்களென்றனுப்ப அவர்களோடிப்போய் அங்கு நடந்த செய்தியை யறிந்து, மீண்டு வந்து நந்திதேவரைப் பணிந்து, ஐயா அமுதக்கடலின் மத்தியில் அகண்டாகாரமாய்ப்பேரொளியொன்று தோன்றியதாம். அந்த ஒளியை மேருவிலிருந்த விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் பிரகஸ்பதிமுதலாயினுரும் கண்டு இதுவென்னஜோதியோ இச்சோதி தோன்றியதற்குக் காரணமியாதோ என்று பயந்தவர்களாய்ச் சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்கின்றனர். அங்கெழுந்த வோசைக்குக் காரணமிதுவாகும். அவ்விடத்தில் அவர்களைத் தவிர வேறொருவருமில்லை. சயந்தியார் சொன்னபடி ரதத்தைத்திட்டஞ் செய்யும் என்றனர். நந்திதேவர் சயந்தியைப்பார்த்து, ஓ அம்மா கணங்கள் சொல்லியதையும், நீர் முன் சொல்லியதையும் இப்போது யோசிக்குமளவில் நம்பெருமானுர் அமுதக்கடலில் நமது அம்மையாரை யுத்தேசித்து சோதிமயமாயிருக்கின்ற மாளிகையொன்றுண்டாக்கினுர் போலும். அங்குச்செல்வதற்கு இப்பொழுது திருவுளங்கொண்டனர் போலுங்காண்கின்றது. ஆகையால் இரதத்தைச் சித்தஞ்செய்து விட்டேன். நீர் சீக்கிரமாகச் சென்று ரதம்சித்தமாயிருக்கின்றதென்று தேவிக்குந்தேவருக்குந்தெரிவித்து அதன் பின்னர் உம்முடைய காரியத்தைப்பார்க்கலாம். இருவர்க்குஞ் செல்லத் திருவுளமிருக்கும் பக்ஷத்தில் யான் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்லவே, சயந்தி அவரது ஜாக்கிரதையைப்பற்றி அதிசயித்தவளாய் அவரிடத்தில் விடை பெற்று மஹாதேவியிடஞ் சென்று நமஸ்கரித்து நின்று ஓ பிரபோ! அமுதக்கடலிற் றோன்றிய பேரொளியை மேருமலையிலிருக்குந் தேவரெல்லாங் கண்டுபயந்து பேரொலியோடுந் தோத்திரஞ்செய்கின்றனர். தேவீர் இப்பொழுது உண்டாக்கிய அச்சோதியிடத்துக் கேகத் திருவுளமிருக்கும்பக்ஷத்தில் இரதம்சித்தமாயிருக்கின்றது. அந்தரதத்தின் [illegible]

னிருக்கு விஜயங்கூறுகின்றது. அந்தரதத்தினது விசித்திர வலங்காரத்தை யான் என்னவென்று சொல்லப்போகின்றேன்.

ஓ சங்கரபிரபோ! அந்த ரதத்தின் எட்டுப்பக்கங்களில் எட்டுச் சிங்கமும், எட்டுக் கஜங்களும், எட்டு விருஷபங்களும், மனோவேகத்தை யதிகரித்த எட்டுக் குதிரைகளுமுள்ளன. அக்குதிரைகளுக்கு மனமே கடிவாளமாகவுள்ளது. அன்றியும் அந்தரதம் கங்கையமுனை முதலிய திவ்ய நதிசம்பந்த முடையதும், காலமாலையாகிய சக்கரங்களுடையதும், வாயுதேவன் கூடிவிளங்கப் பெற்றதும், கீர்த்தியே முத்து ஜாலர்களாக வுள்ள சுவர்ன மண்டலம் போன்ற சத்திரமு (குடையு)முடையதும், பிரணவத்தையே ஆசனமாகவுடையதும், காயத்திரியே பீடமாகவுடையதும், சாங்கங்களான வியாஹ்ருதிகளைச் சோபானங்களாகவுடையதும், சூரிய சந்திரர்களைத் துவார ரக்ஷகர்களாகவுடையதும், மகாமேருவைக் கொடிமரமாயுடையதும், கலைமகளால் சாமரை வீசப்பெற்றதும், இலக்ஷ்மி தேவியினால் ஓர் வெண்மையான குடையைத் தாங்கி யிருக்கப்பெற்றது மாயலங்கரிக்கப்பட்டு சந்திரமண்டலம் போற்பிரகாசிக்கின்றது. உலகங்களிலுள்ளாரெல்லாம் வந்துகூடினர். முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள், இருபதினாயிரங்கோடி கணங்கள், ஒன்பதுகோடிசாமுண்டிகள், கோடிபைரவர்கள், சிவசாரூபம் பெற்ற பதினொருகோடி ருத்திரர்கள், இரண்டு கோடி விநாயகர்கள், சத்தியாயுதபாணிகளாய் மயூரவாகனருடராய் விளங்கும் அநேகர் ஷண்முகர்கள், வீரவாகு முதலானவர்கள், சத்திகளைத்தாங்கி யிருக்கின்ற ஒன்பது கோடி உருத்திர கணிகையர்கள், கொடிகளைச் சுமந்திருக்கின்ற எழுகோடி யோகினிகள், கோடி நந்திகேஸ்வரர்கள், கதாயுதத்தோடு தண்டபாணங்கள், கோடிவீரபத்திரர், கோடிபிருங்கிகணங்கள், பாதலவாசிகளாகியமூன்றுகோடி நாகர்கள், இரண்டுகோடிதானவர்கள், இரண்டுகோடி தயித்தியர்கள், எண்பதினாயிரம் கந்தர்வர், அரைகோடியக்ஷர்கள், ராக்ஷசர்கள், பதினாயிரம் வித்தியாதரர்கள், இரண்டுலக்ஷம் அப்சரஸ்திரீகள், அறுபதினாயிரம் கின்னரர்கள், சங்கம் பேரிகை மிருதங்கம் துந்துமி உடுக்கை இவைகளோடு வீணைவாசிக்கின்றகோடிகந்தர்வர்கள், பிரம்மவிஷ்ணு ருத்திரர்கள், வசுக்கள், பன்னிரு சூரியர்கள், அஸ்வனி தேவதைகள் ஆகிய இவரெல்லாம் வந்து கூடினர். இவர்களேயன்றி, எண்ணாயிரங்கோக்கள், காணிதமான ரத்தினங்களை வீசுகின்ற எட்டு சமுத்திரங்கள், பதினாயிரம்நதிகள், எண்ணாயிரம்மலைகள் [illegible] வனஸ்பதிகள், அஷ்டதிக் கஜங்கள், அஷ்டகுலகிரிகள் ஆகிய [illegible]வர்களும்

இங்ஙனமான சர்வாங்கசோபைகளும் தேவரீருடைய வரவை யெதிர்பார்க்கின்றவர்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்கின்றனர் என்று ஜயந்தி சொல்லவே, மகாதேவர் திருவுளமகிழ்ந்து பாவருள்ளமும் களிகூர ரதத்தின்மேல் தேவியுடன் ஆரோகணஞ்செய்து அத்தேவியோடு இனிய புன்னகையுடன் இன்சொல்வழங்கிக்கொண்டே அமுதக்கடலிற தோன்றிய மணித்வீபத்தையடைந்தனரென்றருளினர்.

ஒன்பதாம அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

சிவப்பிரியாயநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

மணித்வீப கமனம்.

ஜைகிஷவ்யர் கூறுகின்றார். ஓஸ்கந்தமூர்த்தி! பேரின்பசுகத்தை விளைவிக்கின்ற கைலாயத்தினின்று பரமேஸ்வரன் புறப்பட்டு மணித்வீபத்தை யடைந்தார் என்றருளிய அவ்வளவில் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. புறப்பட்டுச்சென்றதாகிய அற்புதவைபவத்தையும் ஏனையவற்றையும் விவரமாய்க்கேட்க ஆவலுற்றிருக்கின்றேனென்று பிரார்த்திக்கவும், ஸ்கந்த மூர்த்தி சந்தோஷித்தவராய் முகமலர்ந்து, ஓபிராமமணசிரேஷ்டரே! பரமேஸ்வரன் ஜயந்தியினுடைய வார்த்தையினால் திருவுளமகிழ்ந்து சுந்தரமாகிய ரதத்தினின்றும் தேவியார் திருச்கரகமலத்தைப்பற்றிக்கொண்டுவர, இரத்னபாதுகை களின்மேல் திருவடிகளை வைத்து, வெளியே வந்து, பருத்தமுசுப்பினையுடையதாயும், தர்மரூபமான நான்கு பாதங்களையுடையதாயும் இரத்தினாபரணங்களா லங்கரிப்பட்டதாயும், கொம்புகளினுனியில்பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினக்குப்பிகளுடையதாயும், அவைகளுடன் சாமரங்களையுடைத்தானதாயும், விளங்கும் வ்ருஷபத்திலேறியருளினர். அச்சமயத்தில்சோமநந்தி மகாநந்தி ராவணன் பாணன் பிருங்கி துகண்டர் ஹண்டர் சண்டேசர் ரிடர் வீரபத்திரர் காலாக்னிருத்திரர் முதலிய இவருட்சிலர் நடனஞ்செய்பவராயும் சிலர்பர்ணம் அம்பரு த்தூணிகத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்குகின்றவராயுமுன்செல்ல, தேவியாருடைய உருத்திராணிக் கூட்டங்களுள் பலர் அநேகவிதமானசாமரங்களையும் விசிறிகளையு மேந்தினவர்களா யிருபக்கத்தும் வர ஆதுகண்டு நந்திப்பெருமான்தமதுபொற்பிரம்பசைக்க ருத்திரர்கள் பைரவர்கள் தண்டி முண்டி முதலியவர்களும் யோகினிகள் டா

னிகள்பதர்கள் முதலியவர்களும் மத்தளம்காளம் சங்கம்படகம் மேகம்போலசப்திக்கும் துந்துமி டிண்டிமம் மட்டுகம்முதலியவாத்தி யங்களைச் சந்திரோத்தமாய்க் கோஷிக்க கணேசுவரர்கள் சாமரை களையசைப்பதோடு திக்குகளெல்லாஞ்செவிடுபடும்படி ஜயகோஷஞ் செய்பவர். அவர்களுடன் சிலர் அழகிய தூபக் கலசங்களை யேந்தினவர்களாயும் சிலர் கர்ப்பூர தீபக்கலசங்களை யேந்தினவர்க ளாயும் சிலர் கனிவர்க்கங்களை யேந்தினவர்களாயும் தாம்பூல முத லியவற்றை யேந்தினவர்களாயும் சிலர் பொற்பாத்திரங்களை யேந்தி னவர்களாயும் சிலர் ஆபரணப் பெட்டிகளை யேந்தினவர்களாயும் சிலர் கைகூப்பினவர்களாயும் சிவநாமகோஷஞ் செய்கின்றவர்களா யும் செல்வாராயினர்.

அம்பிகையினுடைய கணங்களாகிய சிலர் சர்வாபரணங்க ளோடு பஸ்மருத்திராக்ஷதாரிணிகளாய் நீராஞ்சன மெடுத்துக்கொ ண்டு செல்வாராயினர். ஜயந்தியானவள் அழகிய சூத்திரத்தை பிடித்தனள். இவர்களேயன்றி ருத்திராணி, தேவியின் ரத்னபா துகையை யேந்தியும், தேவஸ்திரீகளிலும் அப்சரஸ்திரீகளிலுஞ் சிலர் மைப்பெட்டி கந்தம் மாலை முதலியவைகளை யேந்தியும், சிலர் பானம்சூலமுதலியவைகளையேந்தியும், சிலர் ஆபரணவகைகளாலும் வஸ்திரவகைகளாலும் திவ்யாலங்காரமுடையவர்களாய்த் தண்டை சிலம்புமுதலிய காலணிகள் கலீர்கலீ ரென்றுசப்திக்க தேவியைச் சூழ்ந்து அவாது மங்களங்களைப் பாடியுஞ் செல்வாராயினர். இவர் களேயன்றி பிரமதிசகணேசர்களும் யக்ஷேசர்களும் சிவசாரூப்பியம் பெற்ற ருத்திரர்களும் சர்ப்பம்போற் சீறுகின்ற கோபமுள்ளவர் களும் சிவனுடையகடைக்கண்ணினது அசைவின்மாத்திரத்தில் உல கின்க ளிடப்பட்ட பலிகளைக் கிரகின்றவர்களான கணவீரர்களும் பெரிய கோடரி கட்க முதலிய வாயுதங்களைத் தாங்கினவர் களும் பலங்களிற்சிறந்தவர்களும் உற்சாகத்தையே மேற்கொண்டவர்களும் நானாவிதமானநிறமுள்ளவர்களும் யானை மயில் கிளி புறா போண்டம் யாளி சர்ப்பம் பூனை கோழி கோட்டான் குள்ளநரி தவளை காக்கை மேஷம் மகிஷம்மூஷிகம் ஆகிய இவைகளைப்போலு முகமுடையவர் களும் மாம்சமும் தசையுமில்லாதவர்களும் மென்மையான சரீரமுள் ளவர்களும் பருத்தசரீரமுள்ளவர்களும் பெருத்தவயிறுள்ளவர்களும் சிவந்த நிறமும் கற்பூரம்போன்ற வெளுத்தநிறமும் பசுமையான நிறமுமுடையவர்களும் இவ்வகையினர்களேயன்றி பயங்கரமான வர்களும் அங்கங்க ளேற்றக்குறைவாக வுள்ளவர்களும் கோரதந்தங்

களால் விசாரமான பார்வையுடையவர்களும் நரக்கிறல் உதட்டுடை
ந்கருகின்றவர்களும் நீண்டநாக்குள்ளவர்களுமான அநேக கோடி
கணங்கள் முன்னே செல்வாராயினர். இவ்வண்ணம் கைலாயகிரியினி
ன்றும் அணியணியாய்ச்செல்லுமிடையில்போன்றவந்திரிகள் சிலர் புஷ்
பங்களையும் பொறிகளையும் முத்துக்களையும் லிவர்பரிமளமிருந்தசந்
தனநீரையும் பன்னீரையும் உமாமஹேஸ்வரர்மீது வருஷித்தனர்.
உருத்திராணிகள் அக்கைலாயத்திலுள்ள ஆலயங்கோடாமுள்ள திரு
மாளிகைப்பத்திகளிலிருந்து மேகவருஷங்களைப்போல்புஷ்பங்களைப்
பொழிந்தனர். இவ்வகையான பலவுபசாரங்களோடும் இறைவனுர்
இரத்னகிரீடமுதலிய ஆபரணவகைகளாலும்முத்தாரமுதலிய மாலை
வகைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய், மான்மழு வரதாபயங்
களோடுங்கூடிய திருக்கரங்களை யுடையவராய், சுராசுரர்கள் நமஸ்கரிக்
குந்தோறுங்கிரீடங்களிலிருக்கிறரத்னங்களாற்சிவப்பேறியசெங்கமல
பாதமுடையவராய், இவ்வளவினவென்று அளவிடப்படாத அழகா
லும் அலங்காரத்தாலும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற மரகதவல்
லியாகிய பார்வதிதேவியோடு மெழுந்தருளி மேருவைநோக்கி வரும்
போது தேவியார் மகாதேவரைப்பார்த்து சற்று நின்றருளவேண்டு
மென்று சொல்ல அங்குநின்றருளினர். அப்போது நந்திதேவரும்
ஐயையும் தேவி தேவர்களை நோக்கினர். இங்கிருபக்கத்தும்நான்கு
வேதம் அங்கம் உபநிடதம் கிரி நதி சுரர்கள் பிரஜாபதியர் மனுக்கள்
முதலிய சகல தேவர்களும் நிற்கின்றனர். இவர்களைச் சற்று நோக்கி
யருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர் வேண்டுகோளின்
படியே மிகவும் கருணையுடையவராய் யாவரையும் பார்த்தனர்.
இவ்வாறு அம்மையப்பரிருவரும் திருக்கண்வைத்தபோது வேதங்
களு மேனையரும் தோத்திரஞ் செய்தனர்.

பத்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

சிக்ரகாரிவேநம:

பதினோராம் அத்தியாயம்.

அமராபயதானம்.

சூதர்கூறுகின்றார்:-இறைவனும் இறைவியும் திருக்கண்சாத்தத்
தேவர்களெல்லாம் நமஸ்காரஞ் செய்து வைகூப்பி நின்றனரா தலி

புரஹரா! எங்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளும். தேவக்கூட்டமாகிய எங்களுக்குக் கருணைசெய்தருளும். சரணம் சரணம் பவஹரா! பவ விதிஹரா! யமஹரா! சம்போ! கோரமாகிய கடலினுண்டான துக்கத்தைப் போக்கி யருளும். அதிக சௌரியத்தினால் கர்விஷ்டனையவனுடைய மதத்தை யடக்குகின்றவரே! என்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்து பலமுறைபுந் தண்டாகாரமாய்ப் பணிந்து பணிந்தெழுந்து மீண்டும் பூமியில் தண்டாகாரமாய் விழுந்துகிடக்கின்ற பரிபவத்தைக் கண்டு கருணைமேலிட்டவராய் ஓ தேவர்களே! எழுந்திருங்கள் எழுந்திருங்கள் என்று வலக்கரத்தைநீட்டி பயப்படாதீர்களென்று அபய முத்திரைகாட்டி நீங்கள் செய்த தோத்திரத்தினால் சந்தோஷமடைந்தோம். அன்றியும் ஓ விஷ்ணு முதலான தேவர்களே! என்னையே யர்ச்சித்துப் பயபக்தியோடு தோத்திரஞ்செய்து வந்தவிசேடத்தால் உங்களுக்குண்டாகிய பயத்தை ஒருக்ஷணத்தில் நாசஞ்செய்து விடுகிறோம். உங்களுக்கெந்தவிடத்திலும் எந்தக்காலத்திலும் எந்தவுயிர்களினாலுந் துன்பம் வந்தணுகமாட்டா. உங்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றோம். உங்களுடைய பதங்களைநோக்கிச் செல்லுங்கள். சங்கரனாகிய யாம் உங்களிடத்தில் தயையுடையவனா யிருப்பதால் நீங்களெப்பொழுதும் பயமின்றிச் சந்துஷ்டர்களா யிருக்கலாம். ஓ பிரம்ஹாவே! நீ உலகனைத்தும் சிருஷ்டிசெய்யக்கடவாய். ஓ விஷ்ணுவே! நீ தேவர்களுக்குப் பயமுண்டாக்குபவர்களை என்னாற் கொடுக்கப்பட்ட கூர்மையாகிய சக்கராயுதத்தால் யுத்தமுகத்திற் கொன்று தேவர்களைக்காப்பாற்றுவாயாக. ஓ ருத்திரனே! நீபிரளயகாலத்தில் சூலாயுதத்தால் உலகங்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்து வருவாயாக. ஓ இந்திரனே! நீ எப்போதும் சந்தோஷித்தவனாய்ச் சுவர்க்கத்தில் வாசஞ் செய்து கொண்டு தேவர்கள் மருத்துக்கள் அஸ்வனி தேவதைகள் முதலியயாவர்க்கும் ஆனதாக்ஞையால் சுகத்தைச்செய்து வருவாயாக. அக்னியே! நீபிதுர்க்கருமங்களிலும்தேவயாகங்களிலும் செய்வதாகிய அவ்ய கவ்யங்களை அவரவர்களுக்குக் கொடுத்து வருவாயாக. சூரியனே! நீ உன்னுடைய கிரணங்களைப் பரப்பி உதயாஸ்தமன காலங்களை நடத்தி நான்குவருணத்தவருக்கும் காலத்தைக் காட்டுவதில் சோம்பலற்றிருப்பாயாக. சந்திரனே! நீ இரவில் உன்னுடைய காந்திகளால் யாவருடைய கண்களையும் தலைவிகளைப்பிரியாததலைவர்களையும் சந்தோஷப்படுத்தி ஓஷதிகளில் ரசத்தை விருத்திசெய்து சாக்கிரதையா யிருப்பாயாக. ஓ வருணனே! நீ உனது பாசத்தினால் பாவிகளையெல்லாம்

பந்தப்படுத்தி அவர்களோடு ராக்ஷசர்களையுங்கூட்டிச் சமுத்திரசலத்துக்குள் வாசஞ் செய்து கொண்டிருப்பாயாக. யமனே! நீ பஸ்மருத்திராக்ஷந்தரிக்காதவர்களையும் இலிங்கார்ச்சனை செய்யாதவர்களையும் ஸ்ரீ ருத்திரபஞ்சாக்ஷரங்களை ஜபிக்காதவர்களையும் அஸிபத்திர (கத்திபோன்ற இலையையுடைய) விருக்ஷங்கள் நிறைந்துள்ள வனத்திலும் கும்பிபாகத்திலும் மஹாரௌரவாதி நரகங்களிலுந் தள்ளி துக்கத்தை யநுபவிக்கச்செய்தும் அக்னிசுவாலை வீசுகின்றபூமியிற்புரட்டிப் பயமுறுத்தியும் அஞ்ஞானத்தினால் விஷ்ணுமுதலான தேவர்களுக்குச் சமானமாக வென்னைப் பூஜிக்கின்றவர்களையும் ஊர்த்துவபுண்டரங்களைத் தரிக்கின்றவர்களையும் தப்தசக்கிரத்தால் அடையாளமுள்ளவர்களையும் நாய்களாற் கடிக்கவிட்டுத் துன்பமுறுத்தி நன்றாய்க் காய்ந்திருக்கும்மெழுகிற் றள்ளிப்புரட்டி யெடுத்து அவர்களுடைய முகத்தில் மலத்தை அடைத்து நீ சந்தோஷித்துக் கூத்தாடியும் சைவரல்லாதவர்களிடத்தும் இதரமான பாபிஷ்டர்களிடத்தும் சிறிதுந் தயையை நினையாதவனாயிருந்து உன்னரசியலைச்செலுத்தி வருவாயாக. இப்போது சொல்லிவந்த அனைவர்களுக்கே நரகங்களை யேற்படுத்தி அவைகளில் அவர்களை வீழ்த்திக்கொடூரமான வேதனையை யநுபவிக்கச்செய்யவே உன்னைச் சிருட்டித்தேன். ஓ காலனே! பஸ்மருத்திராக்ஷங்களைச் சைவஅடையாளங்களாகத்தரித்திருக்கின்றவர்களையும் நித்யந்திரிபுண்டரதாரணமுடையவர்களையும் உருத்திராக்ஷங்களைக் கங்கணமாக வுடையவர்களையும் உருத்திரசூக்தத்தைச் ஜெபிக்க ஆவலுள்ளவர்களையும் நாடோறும் திரிசந்திகளிலும் சிவலிங்கத்தை யர்ச்சிக்கின்றவர்களையும் சோமவாரங்களிலும் பிரதோஷகாலங்களிலும் பில்வபத்திரங்களா லர்ச்சிக்கின்றவர்களையும் எப்போதுமென்னிடம் அபிப்பிராயமுள்ளவர்களையும் சிவக்ஷேத்திரத்திலேயே வசிக்கின்றவர்களையும் அன்னிய க்ஷேத்திரங்களில் பராமுகர்களாயுள்ளவர்களையும் எனது புண்டரமன்றி இதரதேவர்களுடைய புண்டரங்களைத் தரிக்காதவர்களாயுமிருக்கின்ற சைவர்களைக் கண்ணினாலும பாராதிருப்பாயாக. அவிமுக்தம் உருத்திரகோடி மஹாலயம் புண்டரீகம் பிரபாசம் புஷ்கரம் பிரயாகை விருத்தாசலம் அருணாசலம் ஓங்காரம் பிருகுதுங்கம் கண்டகி திரியம்பகம் புண்ணியகரமாகிய சோமேசம் ஸ்ரீசைலம் குருக்ஷேத்திரம் பிண்டாரகம் குரண்டகம் நர்மதை கோகர்ணம் நைமிசாரணியம் அமரகண்டகம் கைமிசம் பதரிகாச்ரமம் குப்ஜசைலம் தக்ஷிணகைலாயம் காஞ்சி மத்யார்ச்சுனம் கும்பகோணம் மாயூரம்

ஸ்வேதாரண்யம் திருநிஸ்தலம் ஜப்பியேசம் ஜம்புகேசம் த்ரிஜுவர்த்தம் (திருவலஞ்சுழி) வேதேஸ்வரம் ஸ்ரீகண்டம் சைகியபர்வதம் மதுரை கந்தமாதனம் தக்ஷிணசமுத்திரகோடியிலுள்ள வேதாரணியம் ஏனைய காவிரியின் கரையிலுள்ள க்ஷேத்திரம் கமலாலயமுதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களில் எவர்கள் ஆவலுள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்களோ அவர்கள்பாபஞ் செய்கின்றவர்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களை நீ விட்டுவிடவேண்டியது. நீசரானாலும் சூத்திரரானாலும் சங்கராசாதிபரானாலும் பிராமணரானாலுஞ் சைவர்களாயிருப்பாரானால் அவர்களுன்னால் பூஜிக்கத்தக்கவர். சைவநெறிகளைக்கைவிட்டு கோளறத்தி நன்றிமறத்தல் விஷங்கொடுத்தல் கோள்சொல்லல் ஈப்பினவரைக்கெடுத்தல் பரதாரகமனஞ் செய்தலாதிகுற்றங்களைச்செய்பவரும் பிராமணநிந்தைசெய்தலாதி பஞ்சபாதக உபபாதகமுதலியகுற்றங்களைச் செய்பவரும் உன்னால் நாடோறும் விடாமல் தண்டித்துவரத்தக்கவராவர். ஓ குபேரனே! செல்வச்செருக்காலென்னாணையை மறந்து மனம்போல் நடப்பதொழிந்து எனதாக்ஞைப்படி நடப்பாயாக. ஓ ஈசானனே! நீருத்திரகணங்களோடும் பூமியிலும் சுவர்க்கத்திலும் சஞ்சரிக்கிற வசருத்திரகணங்களோடும் எப்போதுஞ் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து கொண்டிருப்பாயாக. நீ எனது பாதபக்தியினால் எனதனுக்கிரகத்தை யடைந்தவனாயிருப்பதனால் எவர்கள் சைவத்திலாவலுள்ளவர்களாய் உனது கைலாயஸ்தானத்தில் வசிக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லாம் கல்பாந்தத்தில் உன்னுடன் புனர்ச்சன்மம் நீங்கி எனது ஸ்தானத்தை யடையப்பெறுவர். ஓ நிருதியே! நீ நிருதகணங்களோடு நித்தியம் சஞ்சரித்திருப்பாயாக. ஓ வாயுவே! நீயு மெவ்விடத்துஞ் சஞ்சரிக்கிறவனாயிருப்பாயாக. ஓ கிருகங்களே! நீங்கள் சகல நக்ஷத்திரங்களோடும் துருவனையாதாரமாகக் கொண்டிருக்க என்னாற் செய்யப்பட்டவராதலால் என்னாக்ஞையின்படி உங்களது சாரங்களால் அவரவர்களுடைய சுபாசுபங்களை விளக்கிக்கொண்டிருப்பீர்களாக. வசிஷ்டர் கௌதமர் அத்திரி சமதக்னி காசிபர் விஸ்வாமித்திரர் பாரத்துவாஜ ரென்னும் பெயருள்ள சப்தருஷிகளே! நீவிர் என்னாக்ஞையினால் மேருபர்வதசிகரத்திலிருந்து தேவலோகத்திலுலாவிவரத்தக்கவர்களா யுலகத்தார்க்கு நன்மை தீமையை யுண்டாக்குவீர்களாக. ஓ வசுக்களே! நீங்கள் எல்லாக்கற்பங்களிலும் என்னாக்ஞையினால் லோக சிருட்டியைச்செய்து கொண்டிருப்பீர்களாக. ஓ ஆதிசேடனே! உன்னுடைய படங்களால் பூமியினுடைய பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு

வசித்திருப்பாயாக. ஓ திக்குங்களே! நதிகளே! மலைகளே! சமுத்திரங்களே! ஸ்ரேஷ்டமான தடாகங்களே! கந்தர்வர்களே! கின்னரர்களே! யக்ஷர்களே! சித்தசாரணர்களே! உங்கட்கெல்லாம் விதித்தஸ்தானங்களில் எமதாஜ்ஞையைக் கடவாமல் தகுந்தபடி யிருங்களென்று ஆக்ஞையும் அநுக்கிரகமுஞ்செய்து சென்றனர். பின்னர் யாவரும் மஹாதேவப்பிரபுவைப் பணிந்து போற்றி மணங்களித்தவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். உலகிலுள்ளவர்களெல்லாம் பரலோகத்திலாவலுள்ளவராயும் தேவர்களெல்லாம் உலகத்துக்கு நன்மைசெய்பவராயு மிருந்தனர்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸாம்பஸதாயநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

மணித்வீபவர்ணனம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். தேவர்கள் சென்றபிறகு சிவபெருமான் இடபாரூடராய்த்தேவியினுலும்தேவிதோழிகளாலும்பூதகணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டவராய்ச் செல்லும் அந்தந்தஸ்தானங்களிலிருக்கிற பைரவி யோகினி டாகினி சாகினிமுதலானகணங்களுக்கும் அநுக்ஞைசெய்து கொண்டுபோம்போது பேரலையோடுகூடிய அமுதக்கடலினடுவில் முன்னைதோன்றிய பேரொளிமயமான மணித்வீபத்தைப்பார்த்து அதனைத்தேவிக்குக்காட்டி ஆனந்தமடைந்தவராய்அக்கடலில் இடபத்தை நடத்த அமுதம்போலும்வெண்ணிறம்படைத்தஅவ்விடபத்துக்கு இறைவனருளால் அக்கடல் முழங்காலளவாயிற்று. அதுபோலவே நந்திமுதலான கணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் எனக்கும் கணபதியாருக்கும் எனதம்மையாருடைய தோழிகளுக்குமாயின. பின்னர்த்தேவியும் தேவனும் யான் முதலிய சகலரும் அந்தத்வீபத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தோம். அப்போது மகாதேவர் தேவியைப்பார்த்து ஓ மங்களே! இக்கடன் மத்தியில் அநேகம் சிறுகுன்றுகள் போல் உயரமான கற்களும் இரத்னமயமான மணற்குன்றுகளும் ஆயிரம் பாலசூரிய ருதித்தாற்போற் பிரகாசமாயும் கோடிசந்திர ருதித்தாற்போற் குளிர்ச்சியாயும் நன்றாய் மலர்ந்தசெந்தாமரைமலர்போன்று மிருக்கின்ற பத்மராகத்தாற்பிரகாசிக்கின்றமணித்வீப

மானது காணப்படுகின்றது. இந்த த்வீபகாந்தியினால் சகல லோகமும் செந்நிறமுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. இந்த த்வீபத்தின் பிரகாசத்தின் கோடியிலொருபங்கேனும் சூரியன் சந்திரன் அக்னி நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகள் பிரகாசமுடையனவாய்க் காணப்படவில்லை. ஓ தேவி! சிலவிடத்தில் பவளம்போலும் சிலவிடத்தில்மரகதம்போலும் சிலவிடத்தில் ஆயிரமின்னல் பிரகாசிக்கின்றது போலும் சிலவிடத்தில் மத்யான்ன சூரியன் கிரணம்போலும் சிலவிடத்தில் சந்தியாகாலதிற்றோன்றுஞ் செந்நிறப்போலும் சிலவிடத்தில் இந்திரநீலமணிபோலும் சிலவிடத்தில் நீர்கொண்ட மேகம்போலும் சிலவிடத்தில் சிந்தூர மாணிக்கம்போலும் சிலவிடங்களில் செவ்வரத்தை மாதுளம் புஷ்பம்போலும் சிலவிடங்களில் உருக்கப்பட்ட பொற்காந்தியைப்போலும் சிலவிடங்களில் கோடிமின்னலுதித்ததுபோலும் சிலவிடங்களில் அக்னி ஜ்வலிப்பதுபோலும் சிலவிடங்களில் புஷ்பராகக்காந்தியைபோலும் இவ்வாறுநவரத்னங்களைப்போலும் மயிர்கண்டம்போலும் புறாவின்கழுத்தைப்போலும் ஒவ்வோரிடத்திலொவ்வொருவிதமாய்ப் பிரகாசிப்பதைப்பார்ப்பாயாக. இவ்வாறுபார்த்தற்கு அதிவிசித்திரமான இந்த த்வீபத்தைக்கிரீடார்த்தமாக முன்சிருட்டித்தேன். ஓ தேவி! இக்கடலில் சலசலவென்று காற்றுகுளிர்ந்து சுகமாய்வீசுவதையும் அலையானது காணப்படுகின்ற சிங்காதனத்தின் மேல் மோதிமோதியடிப்பதையும்பார்த்து மகிழ்வாயாக. இவ்விடத்தில் தேவகாந்தர்வபைசாசாதிகளும் ஏனையவரும் வரமாட்டார்கள். இவ்விடத்தில் நானாவிதமானரத்னங்களால்பிரகாசிக்கின்ற ரத்னமலைகளையும் பாரிஜாதம் பில்வம் சந்தனம் மா நெல்லிமுதலிய விருக்ஷசாதிகளெவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும் பார்ப்பாயாக. மயில் குயில் முதலிய பக்ஷிசாதிகளெல்லா மொலிக்கின்ற சத்தத்தைக் கேட்பாயாக. இரத்னப்பிரகாசத்தால் விளங்குகின்ற குகைகளையும் நிர்மலமானஜலமுள்ள தடாகங்களையும் அதன் மத்தியில் தாமரை நெய்தல் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்தழகு செய்வதையும் வீசுகின்றமந்தமாருதமானது அந்த மலர்களின் வாசனையைக்கிரகித்துக்கொண்டு ஜலத்தின் குளிர்ச்சியையும்பெற்று வீசுகின்ற காற்றையும் அடர்ந்திருக்கின்ற சோலைகளையும் பார்ப்பாயாக. இதுபோலும்பிரமலோக முதலிய விடங்களிலுமிருக்கமாட்டா. இன்னுமிவ்விடத்தில ஆகாயத்தையளாவியிருக்கின்ற கோபுரமண்டபபிராகாரங்களையும் மெத்தைமேலேறுகிறபடிகளுக்குப்புஷ்பப்பந்தலிட்டிருக்கிறசிருங்காரங்களையும்பார்ப்பாயாக. இந்தத்வீபத்திலுள்ள மணித்வீபேச்வரர் சந்நிதியிலிருக்

கும் ரத்னஸ்தம்பங்களையும் பார்ப்பாயாக. அதுவுமன்றி திராக்ஷை ஏலம் மல்லிகை முதலான கொடிகளையும் ரத்னமயமான புஷ்பவனங்களையும் இதன்சிகரத்திலிருக்கின்ற ரத்னலிங்கங்களையும்நவரத்னங்களாற்செய்யப்பட்ட கோபுரங்களையும் ஆயிரக்கால்மண்டப முதலிவைகளையும் அவைகளிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவலீலாபிம்பங்களையும் பார்ப்பாயாக. ஆலயங்களின் கர்ப்பக்கிரகங்களிலுள்ளனவாயும சர்ப்பாபரணங்களையுடையனவாயும் வில்வங்களாலர்ச்சிக்கப்பட்டனவாயும் கற்பூர முதலியவை சேர்ந்த சந்தனத்தாற்பூசப்பட்டபீடங்களையுடையனவாயு முள்ள சிவலிங்கங்களைப்பார்ப்பாயாக. இந்தத்வீபம் லிங்கமூர்த்திகளால் பரிசுத்தமாயும் உத்தமமாயு மிருக்கிறபடியால் ஓ பார்வதியே! நாம் போய் அவ்விலிங்கங்களைப்பார்த்துப்பூசிப்போம் வாவென்றுகூறி சிவந்த ரத்னம்போலும் மலர்ந்த செந்தாமரைபோலுமுள்ளபார்வதியாரது திருக்கரத்தைப்பிடித்துக்கொண்டுசென்று இரத்தினகிரியைக்காட்டிச் சந்தோஷ பூரிதராய் ஆலயத்துள்ளேசென்று சிவலிங்கபெருமானைப்பரிசித்துஆனந்தித்து நிர்மலமான கும்பத்திலுள்ள சுத்தோதகத்தாலும் பால் தயிர் தேன் பலாசம் கந்தரசமுதலிய சகலதிரவியங்களாலும் அபிஷேகஞ்செய்து வஸ்திரந் தரித்து வாசனைகலந்த சந்தனத்தைக் காப்பிட்டு பில்வத்தளிர் சண்பகம் மந்தாரை கரவீரம் மல்லிகை தாமரை முதலியனவைகளாலலங்கரித்து அர்ச்சித்து தூபதீபங்காட்டி அபூபஞ்சித்திரான்னம் முதலியவைகளை நிவேதித்து ஏலக்காய்கலந்த தாம்பூலஞ்சமர்ப்பித்து தேவியாரது தோழிகளால் நிர்த்தகீதவாத்ய விநோதங்களை நடத்தி பிரகாசிக்கின்ற லிங்கமூர்த்தியைக்கண்ணாரக்கண்டு இரத்ன சிம்மானத்தில்வீற்றிருந்தனர். அப்போது என்னம்மை அங்கு நிர்த்தகீதவாத்தியங்களிற் சந்தோஷித்தகணங்களையும் என்னையும் விநாயகரையும் அழைத்து அவரவருக்குத் தகுந்தபடி போஜனஞ்செய்வித்தா அதனால் நாங்களெல்லோருஞ் சந்தோஷமடைந்தனம். விநாயகரும் நானும் பரமேஸ்வரனுடைய பாதத்தைத் தியானஞ்செய்வதிலாவலுள்ளவர்களானோம். சகலபோகத்துக்கும் பிரபுவான மகாதேவர் தேவியோடு மேருபர்வதம போன்ற ஒருப்பரிகையில் மிருதுவான மெத்தை முதலானவை கூடின கட்டிலில் சயனித்து கணேந்திரர்களைச்சுற்றிக்காவல்வைத்தருளினர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

பலசபாகம ?

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

மணித்வீபப்பிரவேசம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். ஓ ஜைகிஷவ்ய முனிவரே! கட்டிலின் மீதெழுந்தருளியிருந்த மஹேஸ்வரர் தேவியைப்பார்த்து ஓ மஹேஸ்வரியே? இக்கட்டிலில் பரப்பியிருக்கின்றமலர்ந்த புஷ்பங்கள் பலசூரியரைப்போல் பிரகாசிப்பதையும் இவ்வுப்பரிகையின்சுற்றிலுமுள்ள விருக்ஷங்களின் கீழிடங்களில் ரத்ன மேடைகளிருப்பதையும் அம்மேடைகளைச் சுற்றிலும் ரத்னமயமாயிருக்கின்ற கால்வாய்களையும் அதிலோடுகின்ற அமுத வெள்ளத்தையும் எங்கும் வஸ்திரங்கள் விரித்திருப்பதுபோல் பரிமளமுள்ள புஷ்பங்கள் பரந்திருப்பதையும் பார்ப்பாயாக. ஓதேவியே! இனிக்கீழிடங்களிலுள்ள அதிசயங்களையும்பார்ப்போமென்று அம்மையார் திருக்கரத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ரத்ன பாதுகையில் பாதங்களைச் சேர்த்து உப்பரிகையி லிருந்து இழிவந்து அழகுள்ள கற்பக நீழலிற்றங்கி ஓதேவி! உனக்குமிகவுஞ் சந்தோஷத்தையுண்டாக்கத்தக்க இவ்விடத்திலுன்னைப்பார்க்க எனக்குஞ்சந்தோஷம் விளைகின்றது. இரத்னப் பொடிகள் மணலைப்போலிருப்பதையும் செங்கழுநீர் முதலியமலர் வாசத்தோடு காற்று வீசுவதையும் பவளத்தாற்செய்த பதுமையோடுகூடிய ரத்னமண்டபங்களையும் ரத்னதீபத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற தடாகங்களையும் அதிவைரத்தினாற்செய்த மண்டபங்களையும் பார்ப்பாயாக. இங்கு உன்னொடுகூடிச் சந்தோஷிக்க விரும்புகின்றேனென்று சொல்லியருளிங்கிருக்கும் ஓர் ரத்னமண்டபத்திலெழுந்தருளித் தம்முடையதிருக்கரத்தால் வாசனைப் பூச்சுகளையும் நல்லமலர்மாலைகளையும்பூசி யணிந்து தாம் திவ்யாலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து அங்குள்ள கனிவர்க்கங்களை இருவருமாகப்புசித்து அமுதத்திலுமினியகனிகளையருந்தித் திருப்தியடைந்து தேவவிமானத்திலொருதினமிருந்தனர். அப்போதுதேவி ஒன்று சொல்லுகின்றாள். ஓ த்ரிநேத்திரரே! இவ்விடமிருக்கும் அதிசயம் போலும் சுகம்போலும் கைலாயத்திலும் மற்ற விடத்திலுங் கண்டதில்லை. இவ்விடத்தி லெனக்கு உண்டான திருப்தி எவ்விடத்திலுமுண்டானதில்லை. இந்தமணித்வீபத்தில் ரத்னபிராகார மண்டபகோபுரங்களோடு கூடியதிவ்யாலயத்தில்விளங்கும்

சிவலிங்கத்தையும் எனக்காகத் தேவரீர் சிருஷ்டித்திருக்கிற கிரீடாக்கிருகத்தையும் பார்க்குந் தோறும் தேவரீரைப்பார்க்கும் போது எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகிறதோ அவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகிறதென்று வியந்துகூறியருளினர். ஈஶ்வரன் ஓதேவி! இக்கடம்ப விருக்ஷங்களையும் அமுதசமுத்திரசம்பந்தமான காற்றையும் எவ்வளவு சந்தோஷகரமாயிருக்கின்றனபார் என்றுகாட்டியருளினர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

பலோத்தாயகம :

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீசக்ராலய தரிசனம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். ஓ ஜைகிஷவ்யரே! பிறகு அவ்விடத்திலுள்ள கடம்பவனத்தில்சற்றுநேரம்சிவபெருமான் உல்லாசமாயிருந்து பிறகு அங்குள்ள ஓர் கடம்ப மரத்தின் சாகையில் கட்டித் தொங்கும் சங்கிலி யோடு கூடிய ஓர்மஞ்சத்தில் தேவியும் இறைவனுமாகிய இருவரும் வீற்றிருந்தனர். தேவி கேசச்சுருக்குக்கலைந்துமைமலைபோல் விளங்கும்படி சந்தனம் பூசிச்சொலிக்கும் அழகியதேகத்தினால் சங்கரனை இறுகக்கட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்து, நீலோற் பலம்போல் விளங்கும் அழகிய கண்களிற்றீட்டியமையினால் சொலிக்கும் கன்னம் அழகாய் விளங்கும்படி கோவைக்கனியின்சிறப்பைப்பழிக்கும் அதரத்தையுமருந்தி, மீண்டும் தனதடத்தில் பூசியகுங்குமச்சந்தனம் சங்கரனதுமார்பில் நன்றாய்ப்பதியும்படி ஆலிங்கனஞ்செய்து அதனால்பரமானந்த முடையவளாய்த் தேவதேவனாகிய சங்கரனைப்பார்த்து ஓர்வார்த்தைக்கூறுவாளாயினள். ஓதேவதேவா! மஹாதேவா! சரணாகதவத்ஸலா! மஹேஶ்வரா! கருணாசமுத்திரா!சங்கரா! சந்திரவதனா!சந்திரசேகரா! த்வீபத்தின்மத்தியத்தில் சிந்தாமணியால் நிர்மிக்கப்பட்டு மஹாரத்ன வரிசைகளால் விளங்கும் மாளிகையுடன்கூடிய திவ்யமந்திரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிக்க ஆசையாயிருக்கிறது. ஆகையால் தேவரீர் அதனையான்பார்க்கச்செய்ய வேண்டுமென்றிங்ஙனம்தேவி பிரார்த்தித்ததும் அதனைக் கேட்டமஹேஶ்வரர் அவ்வாறே தேவிபிரார்த்தித்தபடி தனது ஹ்ருதயரூபமாயிருக்கின்ற திவ்யமந்திரத்தைக் காண்பித்தனர். அனந்த

கோடி ரத்னங்களின் ஒளிகளால் ஜோதிமயமாய்ச்சொலிக்கும் அதனைத் தேவிகண்டு இது ஆச்சரியம் இது ஆச்சரியமென்று பிரமித்திருந்தனள். விஸ்வாஸ்மாவாயும் விஸ்வபாவனராயும் தேவ தேவனுமாய் விளங்கும் இறைவனது செய்கையையாரறிவார்! அவரது ஒரு திருவிளையே சகல சராசர கோடிகளுமாதலால் மனோவாக்குக்குகிட்டியதல்ல, மிக்க ஆச்சரியகரமாய் அப்போது நிகழ்ந்ததைக் கூறுகின்றேன். அக்கடம்பவனமத்தியில் ஓர் சிம்ஹாசனம் போன்றதும் திவ்ய சிந்தாமணியால் செய்யப்பட்டதும் ஸ்ரீசக்ர ஸ்வரூபமாயும் உள்ள மாளிகையைத் தேவிக்குக் காண்பித்தனர். அம்மந்திரமாகிய ஆலயமானது ஸ்ரீசக்கிராகார மாயுள்ளது. அதன் சிறப்பையாரும் கூறத்திறமல்லர். சிந்தாமணி ராசிகளின் சோதியால் ஆகாயமுழுவதும் சோதிமயமாயச் சொலிக்கச் செய்வதுமாய் விளங்குவதும் இந்திரநீலமணிமயமாகிய தோரணமாலைகளால் ஜ்வலிக்கும் கொடிங்கைகளையுடையதும் அதன்மீது ஆகாயமளாவி விளங்கும் மேல்மாளிகைகளினுச்சியில் விளங்கும் உன்னதமாகிய மணிகலசவரிசைகளால் அற்புதமாகியதும் அஷ்டமகாசித்திகளுக்கு மிருப்பிடமாயுள்ளதும் இரத்னகல்பவிருக்ஷங்களும் நீபவிருக்ஷங்களுமடர்ந்த திவ்யோத்யானவனத்தைப் பக்கத்திலுடையதும அவ்வனத்திலுள்ள பரமொவ்வொன்றிற்கும் கட்டப்பட்ட பாத்திக்கரைகளிலும் பிராஸாதங்களிலும் வீதிகளிலும் பிராகாரங்களிலும் ஆலய அங்கணங்களிலும் கோபுரங்களிலும் பலகணி ஜன்னல் களிலும் கதவுகளிலுமுள்ள மாணிக்கங்களினொளிகளால் ஓர் அபூர்வ சோதி மண்டலமாய் விளங்குவதுமாகிய இமமந்திரத்தைப் பார்த்திடுக. ஓ தேவி! அநேககோடி பிரமாண்டங்களிலுள்ள ஆகாயத்திலாவது பூமியிலாவது விஷ்ணுலோகத்திலாவது பிரமலோகத்திலாவது ருத்திரலோகத்திலாவது நாகலோகத்திலாவது தைத்யலோகத்திலாவது கைலாயத்திலாவது இப்படிப்பட்ட ஓர் மந்திரம் கண்டிருக்கின்றனையோ? ஓ புவனேஸ்வரி! முடிவுகாணப்படாத உன்னதத்தன்மை பெற்ற மஹாமாளிகையில் மணிமயமாய் விளங்கும் பீடமுடையதும் அற்புதமாகிய விருக்ஷஜாதிகளில் ஆச்சரியமாகிய பரிமளமுடைய மலர்களால் ஆபரணம் செய்யப்பெற்றதுங்காற்றினால் அங்குமிங்கும் சலிக்கப்பெற்ற நீபமலர்ப்பரிமளமுடையதும் தூபமயமாகிய அமிர்தசாரங்களாலும் தீபமயமாகிய ரத்னமணிகளாலும் ஜ்வலிப்பதுமாகிய இவ்வாலய மாளிகையைப்பார். இது ஓ தேவி! எனது மூழச்சக்திமகிமையால் உன்பொருட்டுச்சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திவ்யரத்னமயமாகிய கண்ணாடி

களால் நிக்பிரமத்தையுண்டு பண்ணுவதும் மூவராலும் யாவராலும் சில்பநிக்கத்தகாதவச்சிரமணிகளால் தளவரிசைசெய்யப்பெற்றதும் விசித்திரவைடூரிய மணிகளால் இயற்றிய மாலைகளால் விளங்குவதும் கோமேதகங்களால் ஜ்வலிக்கும் சித்திர விசித்திரச் சுவர்களையுடையதும் அபாரபுஷ்பராக மணிச்சோதிமயமாகிய கம்பங்களுடன் கூடியதும் திவ்யாற்பவளமயமாகிய ஸ்தம்பமேற்றட்டுகளுடன் கூடியதும் மகேந்திர நீலமணிகளால் செய்யப்பெற்ற ஸ்தம்பபீடங்களுடையதும் பிரமாண்டமண்டபங்களுள் மற்றோரிடத்திலும் நினைப்பதற்குமரியமகோத்தம முத்து சாலங்களையுடையதும் கொடுங்கைகளில் விளங்கும் மகாமாணிக்கங்களின்காந்திகள் திக்குவிதிக்குகளெல்லாம் வியாபித்து ஜ்வலிக்கப்பெற்றதும்சந்திரசூரியர்களது தேஜஸ்ஸுகளை அதிக்கிரமித்ததும் பலகணிகளின் முன்முகட்டில்வைத்து விளங்கும் யாளி சிம்ஹம் சார்த்தூலம் ஹம்சம் முதலியவைகளால் அற்புதமாயுள்ளதும்ஓர்பக்கத்தில் சிம்ஹம் பாய்ந்துபற்றியயானைத்துதிக்கையால் வளைக்கப்பட்டதும் ஓர் பக்கத்தில் ஹம்ஸவரிசைகளால் சூழப்பெற்றதுமாகிய திவ்யரத்னமயகவாக்ஷங்களோடு கூடியதும் சார்த்தூலங்களின் முகத்துவாரத்திலும் மூக்கினிலும் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் ஹம்சங்களின் முகத்தினின்று தொங்கும் திவ்யமுத்துஜாலங்களால் ஆச்சரியமாய்விளங்குவதும் புறாக்களின்காலடிச் சுவடுபோல் ரத்னங்களால் சித்திரிக்கப்பட்டதும் ஓர்பக்கத்தில் மயிற்றோகைபோல் ரத்னங்களாலலங்கரிக்கப்பெற்றதும் ஓரிடத்தில் வரிசையாய்ஹம்சங்களிருப்பதுபோல் ரத்னங்களாற் சித்திரித்து அவைகளின் தோளினில் விளங்குவதுபோல் திவ்யயாளிகை யமைத்துளதும் ஓர்பக்கத்தில் பருத்து நீண்டு விளங்கும்கைகளுடன் கூடிய மணிமயமாகிய இரண்டுபுருஷர்களுடன் கூடியதும் ஓர் பக்கத்தில் புருஷர்கள் சாமரம்போடுவதுபோலும் ஓர்பக்கத்தில் பிரதிமைகள் விசிறுவதுபோலும் விளங்குவதும் ஓர் பக்கத்தில் ஓர்திவ்யரதம் அழகிய துவஜங்களால் விளங்குவதும் மனோவேகத்தையும் அதிகரித்த வேகத்தோடுகூடிய குதிரைகளால் வகிக்கப்பெற்றதுமாய் ரத்னத்தால் நிர்மிக்கப்பட்டதும் ஓர்பக்கத்தில் சிங்கக்கூட்டங்கள்போலும் ஓர் பக்கம் யானைக்கூட்டங்கள்போலும்விளங்கும்ரத்னமயமாய் நிர்மித்து அதன்மேல் இந்திரநீலமணிகளால் செய்யப்பெற்ற திவ்யகும்பங்களோடு ஆகாயத்தையளாவியதிக்கிரமித்து விளங்கும் இத்திவ்யமந்திரத்தைப் பார்த்தனையா? ஓதேவி! இவ்விடத்திற் சென்று சற்று தங்கியிருப்போமென்று கூறி ஈஸ்வரன் தேவியுடன் அம்மந்திரத்து

யடைந்து அங்குள்ள அற்புதங்களையெல்லாந் தேவிக்குக் காண்பித் துப்பரமானந்த முற்றிருக்கத் தேவியும் அவ்வற்புதங்களை யெலாம் பார்த்து ஜகதீஸ்வரனது பாதாரவிந்தம் விட்டகலாத மனமுடையவ ளாயிருந்தனள்.

பதிநான்காம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

பக்தசித்யோகம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

முறைவழுவ் இறைவ்யும் காயேஸ்வர காயேஸ்வரியாய்க்கிரீடித்தல்.

ஈஸ்வரர் தேவியைப்பார்த்துக் கூறியதாவது:-ஓதேவி! இதோ ஓர் மகாமஞ்சம் விளங்குகின்றதே அதனைச்சற்றுப்பார். ஆயிரங்கோ டிமாற்றுடையசுவர்ணதந்துவால் விளங்கும் வஸ்திரத்தோடும் பரி மள மலர்களோடுங்கூடி விளங்குகின்றது. அதற்கு மேற் சிகரத்தில் விளங்கும் துவஜத்தில் அநேககோடி சந்திரமண்டலங்கள் வரிசைவரி சையாய் விளங்குவதையும்பார்.இதன்சுற்றுப்புறம் நான்குபக்கங்களி லும் முத்து ஜாலங்களோடுகூடிய திவ்யவஸ்திரஷுரைகளாலும் ரத்ன ஜாலங்களின் காந்தியோடுங்கூடின திவ்யபரிமளமலர்களாலுங் கூடிய தும் சிந்தாமணியால் உன்னதமாய் விளங்கப் பெற்றது மாயிருக்கின் றது.இதன் மேல்விதானத்தினின்றிருந்து முத்து ஜாலங்களும் ரத்னஜா லங்களும் தொங்கிக்கொண்டு மெதுவாய்ச்சலிக்கும் அழகினைப்பார். அமுர்தரசத்தால்நிரம்பப்பெற்ற ரத்னமய கெண்டிகளும் கற்பூரசார கஸ்தூரிமுதலியவைவுடன் கூடியசந்தனத்தை வைத்திருக்கும்மணிப் பாத்திரங்களும் சுதாரசத்துடன்கூடிய கல்பவிருக்ஷக் கனிவரிசை களும்தீபங்களுடன் கூடியரத்ன பாத்திரங்களும் வைத்து விளங்கும் உட்பிரதேசத்தையும் பாரென்று கூறித் தேவியுடன் அதனருகிற் சென்று ஈஸ்வரன் தேவியைநோக்கிஓதேவி! இவ்வாச்சரியத்தை ப்பார்.அற்புதமாகிய இம்மஞ்சத்திற்குபிரமவிஷ்ணுருத்திரர் ஈஸ்வரர் களாகிய நால்வர்களும் நான்குகால்களாயிருக்கின்றனர்.சதாசிவனே பலகையாயிருக்கின்றனர். இவ்வற்புதத்தையெப்படிகூறுவது!மகாபரி மளமலர்களால் சூழப்பெற்ற இம்மஞ்சத்திலிருந்து சற்று களிப் பாயாக. ஓ மஹாதேவி! இச்சிந்தாமணி கிருகத்தில் சற்றிருவென்று கூறித்தேவியை ஆலிங்கனஞ் செய்து காமகாசனாகிய இறைவன்

உடனே கோடிகந்தர்ப்ப சுந்தரராய் காமேஶ்வரவுருவத்துடன் கூடியவராயினர். ஜ்வலிக்கும்சந்திரகலாமௌளியும் ஜ்வலிக்கும் த்ரிநேத்ரமுடையவரும் தமாலம் போல் நீலநிறம் பெற்ற கண்டமுடையோரும் செம்பஞ்சூட்டியது போலும் செந்தாமரைமலர் போலும் விளங்கும் பாணித்தலமுடையோரும் சிவந்ததாமரைமலர் போன்ற பத்மராகமணி பூஷணமணிந்தோரும் சிவந்த வஸ்திரமணிந்தோரும் சிவந்தவஸ்திரமணிந்து அதன் காந்திகள் திக்குகளெல்லாம்பரவ ரத்நாபரணங்களால் விளங்கும் விசாலமும் உன்னதமுமாகிய மார்பினையுந்தோள்களையுமுடையோரும் கைகளில் மான் பரசு வரம் அபயமெனும் நான்கு முத்திரைகளைத் தரிப்போரும் ஆகிய திவ்யரூபம் பெற்றுத் தேவியின் திருமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அம்மஞ்சத்தையடைந்தனர். சூரியோதயகாலத்தில் மலர்ந்ததாமரைமலர்போன்ற முகத்தினையுடையவளும் அரவிந்தம் போன்றகண்களுடையவளும் முக்கண்ணையும் சந்திரனும் திவ்யரத்ன ஜாலங்களும் ஜ்வலிக்குங்கிரீடந் தரித்தவளும் கோவைக்கனியைப் பழிக்கும் அதரமுடையவளும் திலகத்தால் விளங்கும் நெற்றியினையுடையவளும் திவ்யதாடங்கத்தினது ரத்னங்களின்காந்திகளால் ஜகஜ்ஜோதியாய் சொலிப்பவளும் மகடுபிளப்புவரியால் அழகிய கூந்தலையுடையவளும் மணிமாணிக்கங்களோடுகூடிய அற்புதமாகிய முத்துமாலைகளால் ஜ்வலிப்பவளும் உதித்தவுடன் விளங்குஞ் சுக்ரனுக்குச் சமானமாகிய நாசிகாபரணத்தோடு விளங்கியவளும் கண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் ரத்னஹாரமுடையவளும் சிந்தாமணியுடன் றொடுக்கப் பட்டிருக்கும் திவ்ய முத்தாரங்களால் பிரகாசிக்கின்றவளும் திவ்யரத்னவைடூரிய கோமேதபுஷ்பராக மாணிக்கங்களா லியற்றப்பட்ட அற்புத ஹாரங்களைத் தரித்திருக்கிறவளும் அழகிய மாணிக்கங்களிழைத்ததும் திவ்யநாதஞ் செய்யும் மணிகளுடன் கூடியதும் ஆகிய ஒட்யாணத்தைத் தரித்து விளங்குஞ் சிற்றிடையுடையவளும் மகாநாகம்போல் வளைவாய் திவ்ய சொர்னத்தை யமைத்து அதில் அற்புதமான மாணிக்கங்களிழைத்துவிளங்குங் கையாபரண முடையவளும் ஜ்வலிக்கும் காந்திப் பிரவாகங்களுடன்கூடிய ரத்னக்குச்சுகள் தொடுக்கப்பெற்றதும் திவ்ய ரத்னங்களா லிழைக்கப்பெற்றதுமாகிய வங்கியைத் தரித்தவளும் கேசபாரத்தில் வைத்தலங்கரிக்கப்பட்ட திவ்யரத்னாபரணத்தின் காந்தியால் ஜ்வலிப்பவளும் மல்லிகைமுதலி யபரிமளமலரால் திவ்யகந்தத்துடன் கூடிய கூந்தலுடையவளும் எங்கும் சோதிமயமாய்ச் சொலிக்கச் செய்யும் திவ்யரத்னங்க ளிழைக்கப் பெற்ற

மோதிரங்களுடையவளும் பற்பல ரத்னங்களிழைத்தரவிக்கையணித்தவளும் ரத்னமயமாகிய வஸ்திரந்தரித்தவளும் கஸ்தூரி முதலியபரிமளத்திரவியங்கலந்த சந்தனரசத்தால் விளங்கும் அங்கத்தையுடையவளும் குமுகுமுவெனப்பரிமளிக்கும் திவ்யவாசனையைப் பத்துத்திக்கும் பரவச்செய்யும் வஸ்திரந்தரித்தவளும் திவ்ய மஞ்சீர மெனும சலங்கையினது கல்கல் எனுந்தொனியாலும்அழகியசெம்பஞ்சூட்டியிருப்பதாலும் விளங்கும் பாதாரவிந்த முடையவளும் இட்சுகோதண்ட பாசாங்குசங்களால் விளங்கும் நான்கு கைகளையுடையவளும் சௌந்தர்ய சாரூபையாகிய தேவியையாலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு அத்திவ்ய மஞ்சத்தில் சிங்கார கேளிக்குரிய சகல சாதனத திரவியங்களும் விளங்க அவைகளை உபயோகிக்குமுறையுடன் உபயோகித்து அம்மஞ்சத்திலேயே வெகுகாலம் காமேஸ்வரன் காமேஸ்வரியோடு கூடரமித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறுபலகாலம் காமேஸ்வரனும் காமேஸ்வரியும் லோகானுக்ரஹ நிமித்தம் ரமித்திருந்துகிருபாரசபூரணர்களாய் சர்வலோகங்களையும் ரக்ஷணஞ் செய்து அவரவர் வேண்டும் பொருளைப் பெற்று மகிழ்வதற்கு நிமித்தமாய் அந்நகரத்திலிருந்தனர். மணித்வீபத்தில் கேபவிருக்ஷங்களடர்ந்த திவ்யோத்யானவனத்தில் சிந்தாமணியா லியற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீபுரமென்னும் பெயருடையதுமாகிய அந்நகரத்தைக்காமேஸ்வரன் காமேஸ்வரிக்குக்காட்டி ஓகாமேஸ்வரி!சிந்தித்தகாமனைகளையெல்லாம் தானஞ்செய்யும் மணியாகிய சிந்தாமணியாலவிளங்கும் இவ்விடத்தைஉன்னிமித்தமாகவே சிருட்டித்திருக்கின்றேன்.நித்யபூதிகளுடன்கூடிய இந்நகரம் உன்னாலனுபவிக்கத்தக்கது என்று பிரமன்விஷ்ணு ருத்திரன்மகேஸ்வரன் சதாசிவனெனும் ஐவர்களால் விளங்கும் மஞ்சத்தினில் தமதுமடியில் விளங்கும் தேவியைப்பார்த்துக் காமேஸ்வரர் இவ்வாறு கூறினர். ஸ்ரீ புரத்தில் மஹா மஹிமைபொருந்திய மஞ்சத்தால்காமேஸ்வரன் மடிமீது பரமசந்தோஷத்துடன் விளக்குபவளும் நித்யைகளால் சேவிக்கப் பட்டவளுமாகிய ஸ்ரீகாமேஸ்வரியாகிய அகிலாண்ட கோடிபிரமாண்டங்களுக்கும் அன்னையாய் விளங்கும் தேவியானவள் என்னை எப்போதுங்காப்பாற்றுக.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பாவகம்பாயநம:

பதினொரும் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீசக்ராலய ஸ்வரூபவர்ணனம்.

ஓஸ்கந்தமூர்த்தி! தேவியாருக்கு ஸ்ரீ புரமென்னும் பட்டணம் மகேசனுடைய ஆக்ஞாவசத்தா னிர்மிக்கப்பட்டதென்றருளினீர். அது எவ்வாறு நிர்மிக்கபட்டதோ அதைச்சொல்லியருளல் வேண்டு மென்று ஜைகிஷவ்யர் வேண்ட அதைச்சொல்லுகிறேனென ஸ்கந்த மூர்த்தி கூறுகின்றார்.

பரமேஸ்வரியாயும் லலிதாதேவியாயும் த்ரிபுரசுந்தரியாயும் விளங்குந்தேவியார் காமேசரால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீபுர த்தை நிர்மித்தார். எவ்வாறெனின், மணிமயமான நாறுபிராகாரங்க ளாலும் சூரியசந்திர காந்திகளைத்தடுக்கவல்லமலைபோன்ற ரத்னமய மான கோபுரங்களாலுஞ் சூழப்பட்டதாயும் கடப்ப முதலிய விரு க்ஷங்களிலும் கடலிலும் படிந்துவருங்காற்றினு லுலாவப்பட்டதா யும் ரத்னதோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீடுகளானிறைந்தன வாயும் அநேகமண்டபங்களாற் சூழப்பட்டனவாயும் விளங்கப் படைத்தனர். அந்த ஸ்ரீ புரத்தில் தனித்தனியே பரமேஸ்வரனும் பரமேஸ்வரியும் கிரீடித்தற்குரிய கிருகங்களுள்ளன. கீழ்த்திசையில் தண்டினி என்னுஞ் சத்தியிருப்பதற்கு ஓராலயமும், அவ்வாலயத் துவாரத்தில் காவலாக மலைபோலும் அலங்காரமுள்ள அநேகயானை கள் நிற்பனவாயும், தெற்குக்கோபுரத்தில் மந்திரிணி என்னுஞ் சத் திக்கு ஓராலயமும், அந்தத்துவாரத்தில் உச்சைஸ்ரவத்தினுஞ்சிறந்த அநேக நிறமுள்ள குதிரைகள் கோடிகோடியாய் நிற்பனவாயும், மேற்குக்கோபுரத்தில் உருத்திராணி தேவிக்கு ஓராலயமும், அந்தத் துவாரத்தில் அதிவிசித்திரமான அநேகரதங்கள் நிறைந்திருப்பனவா யும், வடக்குகோபுரத்தில் வாராகித்கு ஓராலயமும், அந்த துவாரத் தில் கட்ககேடகங்களுடைய நவகோடி யோகினிகள் நிறைந்திருப் பவாராயு முள்ளது. இடையில் நித்யைகளுக்கும் நாலு பக்கத்திலும் ஜ்வாலாமாலினிகட்கும் இருப்பிடமுளது. இதனைச்சூழ்ந்து இரவும் பகலும் நீங்காது அனலைவீசும் அக்னிப்பிராகாரமு முள்ளது. மாத் ருகாகணங்களும் வடுககணங்களும் டாகினி யோகினிகளும் தேவியி னுடைய நாற்றெட்டுப் பிராகாரங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றனர். இதுவன்றி கிழக்கு முதலியநான்கு திக்குகளிலும் மார்த்தாண்ட

சைபரவர், ஆனந்தபைரவர், பிரமோத்த பைரவர், மோதபைரவர் ஆகிய இவர்கள் இருக்கின்றனர். இடந்தோறும் அமுத கூபமும் அமுத வாபியும் பால்தயிர் நெய் தேன் ஆகிய இவை பிரவகிக்கும் நதிகளும் விளங்குகின்றன. இந்த த்வீபம் அமுதக்கடலில் தாமரைப் புஷ்பம் போல் பிரகாசித்துவிளங்கும். இந்த த்வீபத்தின் விசாலம் இரண்டு லக்ஷம் யோசனை தூரமாகும். இதில்காமேஸ்வரி நானுவிதபோகங்களினால் காமேஸ்வரனை உபாசிப்பவராயும் பிரமவிஷ்ணு ருத்திர மகேஸ்வர சதாசிவரூபமாயிருக்கின்ற மஞ்சத்தில் நூறுமன்மதனை யடக்கவல்ல அழகுள்ள காமேஸ்வரரோடு வீற்றிருந்து யாவருக்கும் வேண்டியகாமங்களைக் கொடுக்குந் திருவுள்ளமுடையவராயு மிருப்பர். செந்தாமரைபோலுந் திருமேனியுடையவராயும் சரஸ்வதி கைவிசிறு கொடுக்கும்படியான திருக்கரமுடையவராயும் நான்குபக்கமும் தோழிகள் சாமரம் வீசத் தமது நகரத்திலிருந்து பிரமவிஷ்ணுக்களை யுண்டுசெய்யவல்ல தேவியார் பரமேஸ்வரனோடு கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பதினாறும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

மங்களபிரதாயநமः

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ சக்ராலய வாசம்.

ஜைகிஷவ்யர் கூறுகின்றார்--ஓ ஸ்கந்தமூர்த்தி! மணித்வீபத்தில் ஸ்ரீ புரத்தின் மகிமையைத் தேவரீர் நன்றாய்ச் சொல்லக் கேட்டேன். அங்கு மஞ்சத்தில் வீற்றிருந்த மகாதேவரும் மகாதேவியும் பிறகு என்ன செய்தருளினரென்று வினவ ஸ்கந்தர் சொல்லுகிறார். சிருட்டி திதி சங்காரமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களுக் கேதுவாயிருக்கின்றவர்களைக் கால்களாகவுடைய மஞ்சத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மகாதேவரை தேவி நமஸ்கரித்து கைகூப்பிநின்று ஓ மகாதேவரே! இந்த த்வீபமானது தேவரீரனுக்கிரகத்தால் சிருட்டிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறபடியால் இனிக்கைலாயத்தை மறந்து இவ்விடத்திலேயே யிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். எனக்கு இதைவிட்டுப்போக மனமில்லை. என் பிராணநாயகரே! என்றால் விண்ணப்பிக்கப்பட்டவிதத்அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க மகாதேவர்

ஓ தேவியே! கைலாயமெனக்குப் பிரீதியகயுள்ளதென்று தேவர்களா லுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் கைலாயவாசத்தைவிட்டு இவ் விடத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்று நீ வேண்டுவது முறையன்று. ஒரு சூரியன் பல நகரங்களுக்கும் பிரகாசகனாயிருந்து அந்தந்த நகரங்களுக்கும் ஒவ்வொரு சூரியனைக்காட்டுவதுபோல நான் சர்வா ந்தரியாமியா யுள்ளவனாகையால் கைலாயமுதலிய விடங்களில் அநுக்கிரக ரூபியாகவே யிருந்து இவ்விடத்திலும் நீ வேண்டியபடி யே யுன்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்றேன். இதிற் சந்தேகமில்லை. நா னெங்குமுள்ளவன். அநேக ரூபமுள்ளவன். எவர்களுக்கும் அவ ரவர் வேண்டியபடியேயிருந்து திருப்திசெய்யவல்லவன். ஆகையா லுன் னெண்ணப்படி இங்கிருப்பதற்குத் தடையில்லை. இனி நீ இங்கு காமேஸ்வரியாயும் நான் காமேஸ்வரனாயுமிருப்போமென்று சொல் லி அவ்வாறே யிருந்தனர். கைலாயத்திலும் எப்போதும் போல சகல தேவகணங்களாலும் சேவிக்கப்பட்டவராயும் முன்போலவே விளங்கினர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
அவ்யக்தாயநமஃ
பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

ஹிமவான் கைலாயகிரி யடைதல்.

ஒருகாலத்தில் மேனை இமயமலையிலிருந்தவண்ணம் கைலாயத் தைப்பார்த்து பரமசந்தோஷமடைந்து தன்மகளாகிய பார்வதியை நினைத்துக் கவலைப்பட்டு பெருமூச்செறிந்து தனது நாயகனைப்பார்த் துப் பின்வருமாறு கூறலாயினள். ஓ நாதரே! நமது குழந்தையாகிய உமையாளது யோகக்ஷேமம் விவாகத்துக்குப்பின் னிதுவரையும் யா தும் புலப்படவில்லை. அவளது சமாசாரத்தை யாரும் இவ்விடம் வந்து சொல்வாருமில்லை. அதனால் நான் மிக்க விசாரமுடையவளா யிருக்கிறேன். அவள் விஷயத்தைப்பற்றி எனக்கு மிகவும் விசாரமா யிருக்கின்றது. விருத்த விருஷபத்தின்மீதேறிச் செல்வோரும் பஸ் மத்தைப்பூசி சர்ப்ப முதலியவைகளை மாலையாகக் கொண்டவரும் பெருஞ்சடையில் வசிப்போரும் திகம்பரருமாகிய அத்தேவர் இப் போ தெங்கிருக்கின்றாரோ? அன்றியும் பிரம்மஹத்தி மூதலிய மஹாதோ

தாக்களும் நமது பெண்ணை ஹிம்சிப்பார்கள். அந்த ருத்திரருக்கும் சமானதிகர் யாருமில்லை. ஏகோருத்திரனென்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆதலின் நமது குழந்தையின் சமாசாரத்தை தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்ல பர்வதராஜன் ஓ மேனையே! நீ மஹேஸ்வாரிடத்தில் தக்காரோபணஞ் செய்து இவ்வண்ணஞ் சொல்லவேண்டாம். நம்முடையமகள் மூன்று லோகத்துக்கும் தாய், எப்போதும் சிவனுடைய அர்த்தசரீரத்தி லிருப்பவள். ஓர்காரணத்தால் நமக்குமகளாகப்பிறந்தாள். அவளது கடாக்ஷத்தால்தான் யாவரும் சகல சித்திகளையு மடைகின்றனர். ஆகலான் அவள் நீ சொல்லிய துக்கத்துக்குப் பாத்திர மாவளா? அவள் நாயகனாகிய சங்கரரோகிதயராயுங் குறைவில்லாதவராயும் யாவருக்குஞ் சுகத்தைக்கொடுக்கும் ஆதார பூதராயுமிருக்கின்றவர். அவருடைய சொரூபத்தை யறிய வேதங்களாலு முடியாது. அவரது உருவமாகிய சிவலிங்கத்தைப்பூசிப்பதினாலேயே போக மோக்ஷங்களையடையக்கூடுமாகையால் தேவர்களெல்லாம் அவ்வுருவத்தைப் பூசித்தே தங்கள் தங்கள் பதங்களைப் பெற்றார்கள். அவ்விறைவருடைய முக்கிய ஸ்தானம் வெள்ளிமலை. ஏனையக்ஷேத்திரங்களும் அவருக்கு ஆலயங்களேயாம். மேருமலை அவருக்கு வில். ஆதிசேடனே நாண். வேதங்களே குதிரைகள். பூமியே ரதம். பிரம்ஹா சாரதி. சூரிய சந்திரர்களே சக்கிரங்கள். இவை வேதப்பிரசித்தமானவை. பிரம விஷ்ணுக்களுடைய செல்வங்கள் கைலாயத்தின் கோடியிற் கோடியி லொரு பங்குக்குஞ் சமானமாகா. அந்தப்பிரபுவைத்தேட நானே போகின்றேன். ஓ என் மனதுக்கினியாளே! என்மக ளென்றுபோனாளோ அன்றுமுதல் என்மனம் வருத்தமடைந்திருக்கிறது. எனது சம்பத்தெல்லாம் போனதாக நினைக்கின்றேன். என்மகள் சொல்லைக்கேட்காததினால் காதில்லாதவனாயும் என்கண் அவளைப்பார்க்காததினால் கண்ணில்லாதவனாயும் நினைக்கின்றேன். என்மகளுடைய பதாம்புஜத்தை எப்போது பார்ப்பேனோ அறியேன். சிவனையும் சிவையையும் பார்த்தால்தான் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகும். கிருதார்த்தனுமாய் விடுவேன். நான் கைலாயத்துக்குப்போகப்பெறுவேனாயின் பூஜ்யனாய்விடுவேனென்று சொல்லி அவ்விடம் போவதற்கு எண்ணி மைநாகா! ரத்னங்கள், நானாவிதமான வஸ்திரங்கள், முத்தாரங்கள், ஆடுபட்டை தீர்க்க தேஜஸுள்ள வயிரமணிகள் ஒன்பதுலக்ஷம் துலாம், நிர்மலமான வைடூரியம் இரண்டுலக்ஷம், புஷ்பராகம் ஐந்துகோடி துலாம், கோமேதகம் ஒருகோடி துலாம், இந்திரநீலம் இருகோடி துலாம், கருட

ரத்னம் லக்ஷம் துலாம், பவளம் ஒன்பதுகோடி துலாம், (இவ்வகையைப்போலும் அஷ்டாங்காபரணத்தினுடைய விலையைச்சொல்லிமுடியாது.) கிரீடம் அங்கதம் சிகண்டம் சூடாமணி நாகபந்தம் வங்கிமோதிரம் தலைக்குச் சூட்டும் ரத்னபுஷ்பங்கள் ரத்ன ஆரங்கள் வச்சிரத்தினால் செய்யப்பட்ட பெருவிரல் மோதிரம் இரத்னத்தினால் செய்யப்பட்ட கண்ட பூஷணம் ரத்னபதக்கங்களோடுகூடின முத்தாரங்கள் இரத்னக்காதோலை கைவளை நாஸிகாபூஷணம் ரத்னவொட்டியாணம் கால்தண்டை பாம்புபோல் வளைந்த பாடகம் நாகாபரணம் விரன்மோதிரங்கள் கோடிப்பொன்கள் இவைகளன்றி நானாவிதமான வஸ்திரங்கள் பத்மராகம்போன்ற வஸ்திரங்கள் சந்திரனைப்போன்றதும் சூரியனைப்போன்றதுமான ஹம்சம் யாளி யானை சிங்கம் இவைகள் முகப்பில் பிரகாசிக்கின்ற வஸ்திரங்கள் சித்ரவர்ணமான வஸ்திரங்கள் தாமரைப்பூப்போல் பொன்னாற்செய்த அநேக வஸ்திராசிகள் பொன்னிறமான வஸ்திரங்கள் கரையில் முத்து ரத்னம் கட்டின ரவிக்கைகள் முதலியன முந்நூறுபாரம் வாசனாதிரவியங்கள் கண்ணாடி சீப்பு மைபரணை கோரோசனம் கர்ப்பூரம் கந்தப்பொடி சாந்து கஸ்தூரி அகரு சாதிக்காய் சாதிபத்திரி லவங்கம் ஏலம் சடாமாஞ்சி மனோசிலை சிந்தூரம் மருதாணி மஞ்சள் குங்குமம் திலகம் பாக்கு மிருதுவான வெற்றிலை முத்துச்சுண்ணம் சந்தனவர்த்தி சிரேஷ்டமான சந்தனம் பாலிகைகள் பொற்பந்து பந்தடிக்குங்கோல் சதுரங்கம் அதற்குரிய பீடம் பலகறை முத்துப்பரணைகள் முத்துச்சிப்பிகள் குடை விசிறி க்ஷாமரம்நிலைக்கண்ணாடி பழவர்க்கங்கள் புஷ்பவர்க்கங்கள் ஆகிய இவைகளோடும் பர்வத ஜனங்கள் பண்டிதர்கள் கோடிதாசிகள் கோடி தாசர்கள் ஆகிய இவர்களைக் கொண்டுவா என்று கூறியவாறே கொணர்ந்த அவைகளைக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவ்வனம் புறப்பட்டுப்போகும் வழியில் பஸ்மருத்ராக்ஷதாரணரும் முனிகணங்களாற் சூழப்பட்டவரும் மூன்றுகாலங்களினும் பில்வங்களாற் பூசிக்கின்றவருமான தூர்வாசரெதிர்ப்பட அச்சைவமுனிவரை மலையரையன் கண்டு மகனோடும் மேனையென்னும் மனைவியோடும் வணங்கினான். அவர்களைத் தூர்வாசமுனிவர்பார்த்து நீங்களெங்குபோகின்றீர்கள். அது நான் கேட்கத்தக்கதானால் சொல்லலாம் என்று கேட்க, அரசன்பணிந்து ஓ முனிபுங்கவரே! ஒருவரிடமும் பிறக்கவறியாத பிறப்பிலியாய் எனக்கு மகளாய்ப்பிறந்த பார்வதியையும் பரமசிவ பாதாம்புஜத்தையும் நெடுநாள் காணாத

குறைதீர்ந்து பேரானந்தமடைவான் கைலாயம் போகின்றேனென முனிவர் மகிழ்ந்தவராய் நீவிர் போகிற மார்க்கத்தில் சந்தோஷமும் உண்டாகக்கடவது. போகிற காரியத்துக்கும் ஒருதடையும் உண்டாகாதிருக்கக்கடவது என்றாசீர்வதித்து ஓ என்னப்பனுக்கு அன்பான மாமனே! நானும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து உன்பர்வத சிகரத்திலுள்ள கேதாரத்தில் இம்முனி கணங்களோடு கூடியிருந்து நான் விரும்பி யிருக்கும் வேண்டுகோளைத் தேவியாரது பிரசாதத்தாலடையவிருக்கின்றேன். அவ்வண்ணமே சிவாக்ஞையால் பார்வதி உன்னோடுவந்து எனக்கனுக்கிரகஞ்செய்வரென்று சொல்லிச் செல்ல, பர்வதராஜனும் விரைவாய்க் கைலாயத்துக்குச்சென்றான். அவனைப் பார்த்த ஸ்ரீ கைலாயம் இப்பர்வதராஜன் நம் நாதனாகிய பரமசிவனுக்கு மாமனானன்றோ? நமது பார்வதி தேவிக்குத் தகப்பனானன்றோ? மலைகளுக்கரசராயுள்ளவரன்றோ வென்று மகிழ்ந்து மனவாக்குக் காயங்களால் நமஸ்கரித்து நீரும் உமது மனைவிமக்களும் உம்மிடம் வசிக்குந்தவராசிகளும் விருக்ஷங்களும் மிருகபக்ஷிகளும் க்ஷேமமா? உலகிலசைவின்றி யிருப்பவர் நாமே. சிவபக்தர்களாலடையத்தக்கவர்களும் நாமே. வேதாகமங்களால் துதிக்கின்ற பரமேஶ்வரரது ஸ்ரீபாதங்களைத் தாங்குகின்றவர்களும் நாமே என்று ஆனந்த மிகுதியால் கூறிய வசனங்களைக் கேட்டுப் பர்வதராஜன் சொல்லுகின்றான். ஓ கைலாய பர்வதமே! நீ சொல்லியவை யெல்லாம் உன்னொருவனுக்கே வாய்த்திருக்கின்றன. அவற்றில் நானென்ன சிறப்புடையேன். நான் மகருஷிகளாலும் விருக்ஷங்களாலுஞ் சூழப்பெற்றுள்ளேன். நீயோ சிவலிங்கமூர்த்திகளாலும் அம்மூர்த்தங்களுக்கு நாயகனாகிய பரமசிவனாலும் அவனடியை விரும்பியடையும் பக்தர்களாலும் நிறையப்பெற்று வாழ்ந்திருக்கும்படியான பெருஞ்செல்வமுடையோயாகையால் என்னை க்ஷேமமாவென்று நீ கேட்டது போல் நானுன்னைக் கேட்பது யுக்தமாகப் புலப்படவில்லை யென்று இனிய மொழிகூறி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு பிரியாவிடை பெற்றுப் பார்வதியாரை நினைக்குந்தோறும் பூரிக்கும்ஸ்தனங்களைப் பெற்றுள்ள மேனையோடு பரமசிவனிடஞ் சென்றான்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

அபாக்ருத பராக்ரமாய நம :

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

ஹிமவானது சிவதரிசனம்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். ஒ ஜைகிஷவ்யரே! பரமசிவனிடஞ் செல்லத்தொடங்கிய மலையரையன் தானூர்ந்து வந்த விமானத்தைப் பார்த்து நீ என்பர்வதசிகரத்துக்குப் போயிருக்கக்கடவாயென் றுத்தரவுசெய்து அதனைப்போக்கிமேனையோடுந்தான்கொணர்ந்த சகலத்திரவியங்களோடும் தன்மகன் இடப்புறத்தும் கைலாயம் வலப்புறத்தும் நின்று கைலாகுகொடுத்துவர உள்ளே செல்லும்போது மேனையைப்பார்த்துஒ மேனு! என்கண்களும்புண்ணியமடைந்தன. என்மனோரதமும் நிறைவேறிற்று. இங்குள்ள நானுவித சிகரங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட ஆலயங்களைக் காணவேண்டுமெனின் நீண்டகாலங்கழித்துக் காணப்படுவனவே யன்றிச் சின்னாளிற்காணப்படுவனவன்று. ஒ மேனையே! இங்குசிவலிங்கசமூகங்களும் அச்சிவலிங்கங்களுடைய விருக்ஷங்களும் சிகரங்களும் ரத்னமயமா யொளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதையும் கோபுரம் பிராகாரம் மாளிகைகளெல்லாம் இவ்வளவென்று மதிக்கக்கூடாத நவரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்டுப் பார்ப்பவரது கண்களைக் கவரத்தக்க மஹிமையோடு கூடியிருப்பதையும் நாமெங்கேகாணப் போகின்றோம். நம் புத்திரியாருடைய நாயகனாகிய மகேசன் எவ்விடத்திலு நிறைந்திருப்பவனா யிருந்தாலும் இவ்விடத்தில் பரமசந்தோஷமுடையனாயிருப்பானென்பதே நிச்சயம். இக்கைலாயம் சிறிதாயிருந்தபோதிலும் பெருமையிற் பெரியதாயிருக்கிறது. யாவராலும் வணங்கப்பட்டதாயும் புண்ணிய ஸ்வரூபமாயும் வெள்ளிமயமாயும் விளங்குகின்றது. கைலாயத்தைக்காண்பதற்குப் பிரம விஷ்ணு முனீஸ்வரர்கள் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றனர். இவ்வளவருமையோடுகூடிய இக்கைலாயதரிசனமானது நமக்கு நமது பார்வதி சம்பந்தத்தாலன்றோ எளிமையாய்க்கிடைக்கப்பெற்றது? இக்கைலாயம் பிரம்ஹசிருட்டியிலகப்பட்டதன்று. சிவஸ்ருஷ்டியாகும். ஏனெனில் பிரம்ஹ சிருஷ்டியிலுள்ளவைகளெல்லாம் அழியக்காண்கின்றோம். இங்குள்ளவர்களொன்றுமழியாமல் சிவனைப்போல் நித்தமாயிருப்பதால் சிவஸ்ருஷ்டி யென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? ஒ மேனையே! இந்த நித்யமான மலையை நமது மருகனென்றே நினைத்து மகிழ்வாய். பிரமலோக விஷ்ணுலோக கர்த்தாக்களெல்லாம் இக்கைலாய

சிகரத்திற் படிந்துவருங் காற்றேனும் நமது சரீரத்தின்மீது படியுமாயினும் நாம் சென்மமெடுக்கப்பெற்ற பாபமொழியப் பெறுவோமல்லவாவென்றெண்ணி அதுவுங் கிடைக்கப்பெறாமல் பரிதபித்துக் காற்றின் பரிசமே கிடைக்கப்பெறாத நமக்குக் கைலாயதரிசனமும் கைலாய பரிசமும் கிடைக்கப்பெறுமா றெங்ஙனமென்று ஏக்கமுற்றிருக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட கைலாயத்தில் நாம் கௌரவமாய்ச் செல்லக்கிடைத்ததன்றோ? நம்மைப்போல் புண்ணிய முடையோர் ஒருவருளரோ? சூரிய சந்திரர்களும் இரத்னமுதலிய வொளியுள்ள திரவியங்களும் புறத்துள்ள இருளையொழிக்குமேயன்றி அகத்திருளையொழிக்கவல்லனவோ? அவ்வல்லபத்தை யுடையது இவ்வெள்ளிமலை யொன்றே. இதுகாறு மென்னுடைய சரீர காந்தியால் புறவிருளையறியாது அகவிருளைமாத்திரங் கண்டிருந்தேன். அவ்விருள் இப்போது போனவழி தெரியவில்லை. அதனால் நான் உள்ளும் புறம்புஞ் சுத்தனாய்ப் பிரகாசிப்பவனாயினே னென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டே மலையின்மேற் சென்றான். அங்கு கணேச ஸ்கந்த ராலயங்களையும் ஏனைய கணங்களுடைய ஆலயங்களையும் அவையெல்லாம் அநேகப்பிராகார கோபுர சிகரங்களோடு பிரகாசிப்பதையும் அவ்வாலயங்களுடைய மூர்த்தியின் றிருமேனி பிரகாசத்தால் அழகு பெற்றிருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டே மெல்ல மெல்ல பிரதக்ஷிணமாகவந்து சிவதீர்த்தத்தில் நீராடி நித்யகர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு சிவத்தியானஞ்செய்திருக்கும் போது அக்கைலாயத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிடதமலை முதலியவெல்லாந் தெய்வவுருக்கொண்டு வந்து பணிந் தஞ்சலிசெய்து நின்று ஓ இமவானே! அநேக காலமாய்க் கைலாயதெரிசனஞ் செய்துவந்த புண்ணிய விசேடத்தால் இக்கைலாயத்துக்கு நாதனாயுள்ள சிவபெருமானை மருகனாகப்பெற்ற புண்ணியசொரூபியாகிய வும்மைக் காணப் பெற்றோம். எங்கள்பாக்யமே பாக்யம். இந்த மேனையே எங்கள் தாயாவாள். நீரே எங்கள் தந்தையாவீர். நீங்களிருவரும் உங்கள் பரிவாரத்தோடும் எங்கள் கிருகங்களைச் சிறிதங்கீகரித்து வந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது ஹிமவான்பேரன்புடையவனாய் அவர்களைக் கிருபையோடும் பார்த்துத் தம்முடைய புத்திரர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்வதுபோல் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு அளவளாவி ஓ புத்திரர்களே! உங்களுக்கு ஐஸ்வர்யமுண்டாகுக. இக்கைலாயநாதனால் கௌரவஞ்செய்யத்தக்க நற்குணமுடையவுங்களை நானென்ன குணவிசேஷமுடையவர்க ளென்று சொ

ல்லையல்லேன். நீங்கள் சத்குண முடையீரென்பதும் ஒரு ஆச்சரிய மன்றென்று உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி ஓ பர்வத ஸ்தோத்திரஞ் களே! கைலாயநாதனே உங்கள் சிகரத்தில் வசிக்கும்போது நாமென்ன விசேடமுடையனு? ஆயினும் நீங்கள் பிரார்த்திக்கின்றபடியால் உங்களாணையைக் கடவாமல் வருகின்றேனென்று சொல்லி அவ்வப்பர்வதங்களுடைய கிருகங்களுக்குச்சென்று அவ்வப்பர்வதங்கள் செய்யும் உபசாரங்களை யேற்றிருக்கும்போது கைலாயம் தனது நெருங்கிய துக்கு அழைக்க அங்குஞ் சென்று மாலை கந்தம் புஷ்பம் இவைகளால் கௌரவத்தோடு பூசிக்கப்பெற்றிருந்தனன். பரமேஸ்வரன் ஹிமவான் வந்திருக்கின்றானென்று கணங்களால் கேள்விப்பட்டு அவனை வரவழைக்க கணபதி நந்திகேஶ்வரர் முதலானவர்களை அனுப்பினர். யாவரும் விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டு கணங்கள் சூழ்ந்து வரச் சிவாக்ஞையின்படி ஹிமவானை யடைந்து பார்வதியாரது தந்தையாரையும் தாயாரையும் விநயத்தோடு நமஸ்காரஞ் செய்து அவனது புத்திரனாகிய மைநாகனையுந் தழுவிக்கொண்டார்கள். மேனையும் ஹிமவானும் பேரன்மார்களை யுச்சிமோந்து சந்தோஷித்துப் புளகாங்கிதங்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்தனர். பிறகு அவரவர்களும் ஆசனத்தி லுட்கார்ந்தார். பர்வதராஜன் அவர்களைப்பார்த்து உங்களைப்பார்த்து நெடுநாளாயிற்று. ஸ்கந்தகணேச நந்திகேசாதி கணங்களாகிய வுங்களைக் காணப்பெற்ற போதே நான் சிவபெருமானைக் கண்டவனாயினேன். உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்டபோதே அவர் வார்த்தையையுங் கேட்டவனாயினேனென்று மகிழ்ந்து சொல்லும்போது கணேசரும் ஸ்கந்தரும் ஓ எங்கள் பாட்டனாரே! எங்களம்மையப்ப ரிருவரும் உம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவரா யெங்களை யழைத்துவரும்படி யனுப்பினர். ஆகையால் இப்போதே யாவரோடும் புறப்பட்டு வர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க ஹிமவானுஞ் சிவபெருமானைப் பார்க்க முன்னமே ஆவலுடையவனாகையால் அப்பொழுதே புறப்பட்டு யாவருடனும் போம்போது மேனையைப்பார்த்து ஓ மேனையே! நீ முன் உன் மாப்பிள்ளை சம்பத்தென்பதைச் சிறிது மறியாத மிக வெளியமயானத்திற் றிரிகின்றவனென்று மிகவும்வருத்தமுற்றனையே! இக்கைலாயத்துக்கு வந்து நாம் மார்க்கங்களிற் கண்ட சம்பத் விசேஷங்களை நீ என்னவென்று மதித்தனை. அது நிற்க. இப்போது இம் மார்க்கத்திற் காணுஞ் சம்பத்து விசேடங்கள் இவ்வளவென்று மதிக்கத்தக்கனவாயிருக்கின்றனவா? இனியேனும் உன் மருமகனைப்பேய

லச் செல்வமுடையவர்களில்லையென் றறிவாயென்னமேனை தன் மகளுடைய புத்திரசம்பத்தையும் பாக்கிய சம்பத்தையுங்கண்டு நாம் முன்னென்ன வெண்ணினேமென்றெண்ணித் தலைசாய்த்துத் தன் னுயகனைப்பார்த்து நீர் முன் மருகனுடைய சம்பத் விசேஷங்களைக் கூறிய துண்மையே. நான் ஸ்திரீஜாதியாகையால் பேதமைக்குணத்தினால் அறியாது கூறினேன், மன்னித்தருளுக. இவ்வளவு சம்பத்துள்ளவரல்லாதவராயிருப்பின் அவரை யாவரும் மஹேஸ்வரனென்று கூறுவார்களா? அந்தோ! என்மடமையை என்னென்று கூறுவேனென்று தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டு உடனே மருகனுடைய சம்பத்தை மகிழ்ந்து அதிவிரைவாய்ச் சென்று கயிலாய நாதர் சமீபத்திற் செல்லும்போது ஹிமவான் நாம் நமது மருகரைக்காணும்போது இரத்னவகைகளைக் கொடுப்போமா, ஆபரண வகைகளைக் கொடுப்போமா, வஸ்திரவகைகளைக் கொடுப்போமா? பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்வோமா? எதனைக்கொடுப்போம் எதனைச்செய்வோமென்று சிந்தித்து ஒன்றுந்தோன்றாதவனாய் நந்திதேவரைப்பார்த்து இரத்னங்களைக்கொடுத்து முன்னே செல்லவிட்டுத் தான் பின் சென்று திரிலோகாதிபதியாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானைக்கண்டு ஆலிங்கனஞ்செய்ய அவரும் ஹிமவானைத் தழுவி ஆனந்த பரவசமுற்றுத் தமதருகிலுள்ள சிம்ஹாசனத்தி லிருக்கச்செய்து வேண்டிய வுபசாரங்களைச் செய்தனர். அதுபோலும் பார்வதியும் தன்தாயை யருகிலிருத்தித் தன்னினத்தவர் யாவரையும் தக்கவாறுபசரித்து மகிழ்ந்தனர். பின்னர் ஹிமவான் கொணர்ந்தவஸ்துக்களைப் பெருமையாயங்கீகரித்துத் தன்பிள்ளைகளையும் கணங்களையும் ஹிமவானோடு வந்தகணங்களையும் போஜனம் தாம்பூலம் சந்தன முதலியவைகளால் பார்வதியால் உபசரிப்பித்து பிறகு ஹிமவான் கொணர்ந்த பொருள்களை பிள்ளைகளுக்கும் கணங்களுக்குங் கொடுத்து திருத்தகீத வாத்யங்களால் சந்தோஷிக்கச்செய்தா ரென்றனர்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ
ஸத்யதர்மணேநம :

இருபதாம் அத்தியாயம்.

தேவி மேனையோடு கைலாயத்தில் சஞ்சரித்தல்.

சூதர் கூறுகின்றார்:-பின்னர் ஹிமவானையும் மேனையையும் சிவபெருமான் அந்தப்புரஞ்செல்லும்படி உத்தரவுசெய்ய அவ்வுத்தரவின்படியே அவ்விருவரும் அந்தப்புரஞ் செல்லும்போது பார்வதியார் அருகேசென்று நமஸ்கரிக்கத் தொடங்குபோது ஹிமவான் உனது நமஸ்காரத்தை நான் ஏற்கத்தகுந்தவனுவென்று தடுத்து கிருக்ச்செய்து ஓ பார்வதி! உன்னைப்பார்க்க இங்கு வந்தோம். வந்து கண்டு அடைந்த மகிழ்ச்சிக்களவில்லை. அப்படியே நீயும் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றாயென்று தெரியவருகிறதென்று சொல்லும்போது அம்மையார் தன்தாயைக் கட்டிக்கொள்ள மேனையும் பார்வதியைக் கட்டி யணைத்துக்கொண் டானந்த பாஷ்பத்தால் சரீரமுற்றும் நனைத்து ஓ குழந்தாய்! உன்னைக்கண்டு நெடுநாளானபடியால் உன் முகத்தைப்பார்த்து மற்றொன்றைப் பார்க்கவிருப்ப மில்லாதவளாயிருக்கிறேனென்று சொல்லி விளையாடும் பொருள்களையும் ரத்னம் மஞ்சள் குங்குமம் ஆபரணமுதலிய வஸ்துக்களையுங்கொடுத்தாள். பார்வதியும் மேனையால் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை அப்போதேயனுபவித்து மகிழ யாவரும் அங்கிருந்தனர். ஓர் நாள் கைலாயத்தை மேனைக்குக் காட்டும்பொருட்டு சிவாக்ஞையால் பார்வதியார் ரத்ன விமானத்திலேறி அநேகசகிகள் கொடி குடை சத்திரகீத வாத்தியங்களால் உபசரிக்க தூபதீப பக்ஷணங்களோடும் வீணைவேணும்ருதங்கமுதலிய வாத்யகோஷங்களோடும் வெளியே வரும்போது ஆங்காங்குள்ள அற்புதங்களைத்தாயாருக்குக்காண்பித்து மகிழச்செய்து பின்னர் கைலாயத்தைச்சுற்றி வரும்போது மேனையைப்பார்த்து ஓ அம்மா! அங்கங்கு லக்ஷத்துக்குமேலிருக்கிறகோபுரங்களிலும் பிராகாரங்களிலுமுள்ள இடபங்கள் அமுதக்கடல் திரண்டுவந்திருப்பது போலிருப்பதையும் துவஜஸ்தம்பங்கள் பொன்மலைதிரண்டுவந்தது போலிருப்பதையும் ரதனமண்டபங்கள் லக்ஷம் ஸ்தம்பகளோடுகூடியிருப்பதையும் அதன் மத்தியிலிருக்குந் தடாகங்கள் அன்னப்பக்ஷிகளால் பிரகாசிப்பதையும் மணிமயமான பதினாயிரம் ஸ்தம்பங்களோடுகூடின மண்டபமத்தியில் வில்வவனமிருப்பதையும் இதுபோற்காணப்படும் ஆயிரக்கால்மண்டபவரிசைகளையும் அங்கங்குள்ள மரகதலிங்கமூர்த்

திகளையுமிம்மண்டபங்களைச்சூழ்ந்துதாழுஞ்சோலைகளிருப்பதையும் அதிற்படிந்து விசங்காற்றுகளையும் பார்ப்பாயென்றுங் காட்டிச்சென்று நந்திகேஸ்வரர் தன்னாலயத்தில் கூஷ்ங்கணங்கள் சூழ்ந்திருப்பதையும் அவர் பூசிக்கப்பெற்ற ஆன்மார்த்த சிவலிங்கமூர்த்தியையும் பார்ப்பாயென்று கூறிப் பின்னர் ஓ அம்மணி! நந்திதேவனாகிய பரமேஸ்வரனைச் சதாகாலமும் பூசிக்கும் நியதியுடையவராய் இதோ தோன்றுகின்ற சண்டேஸ்வரர் ஆலயத்தைப் பார்ப்பாய். அங்கே காணப்படுகிற லிங்கம் சண்டேஸ்வரரால் பூசிக்கப்பட்டதாகும். இந்த ஆக்னேயதிக்கில் இரத்னமயமான கோடிலிங்க ஆலயத்தைப் பார்ப்பாய். இது பிருங்கியினால் பூசிக்கப்பட்டதாகும். அவருடைய கணங்களும் அவ்விலிங்கத்தைப்பூசிக்க வருவதைப் பார்ப்பாய். இதோ மணிமயமான பதினாயிரம் லிங்கவாலயங்களைப் பார்ப்பாயென்றருளிவந்து இவைகளைப்போலவே இங்கிருக்குஞ் சிவாலயங்களையும் கோபுரப்பிராகாரங்களையும் கணக்கிடமுடியா. அவைகளை நீ பார்ப்பதினால் சகல பாபங்களும் நசித்துப்போயிறதென்றறிவாயென்று சொல்லிச் சண்பகச் சோலைசூழ்ந்த ஓர் தடாக மண்டபத்தில் மேனையோடும் விமானம் விட்டிறங்கி வீற்றிருந்தனர். பின் சிவார்ச்சனையின்பொருட்டுத் தம் தோழிகளோடு புஷ்பராசிகளைப் பறித்து அம்மண்டபத்தில் மலைபோற் சேர்த்துவிட்டு மேனையோடு சரசமான வார்த்தையாடிக்கொண்டு ஸ்நானத்துக்குப் போயினார்.

இருபதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஸக்யோநம:

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்.

தேவி விலாசம்.

சூதர் கூறுகின்றார். ஓ மஹாருஷிகாள்! பார்வதிமேனையோடும் சகிகளோடும் அம்மண்டபத்திலெழுந்தருளியபின்னர்த்தடாகத்திலிறங்கி ஒருவர்மேலொருவர் சலத்தைவாரியிறைத்தும் இன்னும்பலவிதமான சலக்கிரீடைகள் செய்தும் ஆனந்தமுற்று அத்தடாகங்களிலுள்ள புஷ்பங்களைப்பறித்துக்கொண்டுகரையேறிவர அத்தேவியைமேனை கண்டுகளித்தவளாய் மயிரைவாரிக்கண்ணாடிகாட்டி சந்தனமுதலானவைகளைக்கொடுத்து மருதாணியணிவித்துத் தானுந் தோழிகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்டாள். இவ்வாறு அலங்கரிக்கப்பட்டபின்தேவியார்
புறப்பட்டுவனம்போய்ச்சேர்ந்து அங்கோர்மரத்தடியிலுள்ள கட்டி
லில் மேனையோடு வீற்றிருந்து சகிகளால் நானுவித புஷ்பங்களையும்
பலங்களையும்வரவழைத்தார். தேங்காய் மாங்கனி பலாக்கனிவாழைக்
கனி நாவல் மாதுளை எலுமிச்சம்பழம்கரும்புமுதலியபழவர்க்கங்களை
யும் நானுவிதமானபக்ஷயவகைகளையும்க்ஷீரான்னம் கிருதான்னம் தத்
யான்னமுதலிய அன்னராசிகளையும் அதற்குரிய ஊர்காய் முதலிய
வைகளையும் தயிர் பால் நெய் பருப்புகூடியசுத்தான்னங்களையும்தனி
த்தனிவரவழைத்துப்பின்னர்மேனையோடு இலிங்கபூசைக்காரம்பித்து
சகிகளால் சந்தனம்புஷ்பம் அநேக ஜலகும்பம் பழவகை கரும்புரசம்
தேன் சர்க்கரை வஸ்திரம் பூஷணம் தாம்பூலம் தூபதீப முதலியவை
களைக்கொண்டுவரச்செய்து கண்ணுடியில்திரிபுண்டரத்தைப்பார்த்து
முத்து மாலைகளால் மறைபட்ட ருத்திராக்ஷமாலையை யணிந்து தே
வீஸ்வராலயமடைந்து கோபுரங்களாலும் பிராகாரங்களாலும் விரு
ஷபங்களாலும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற கர்ப்பக்கிரகத்திற் பிர
வேசித்துக் கற்பூரம்போலும் வெண்மையான திரிபுண்டரத்தால் பிர
காசிப்பதாயும் சர்ப்பத்தால் மறைக்கப்பட்ட சிரோபாகத்தையுடை
யதாயும் அர்த்தசந்திரனுல் பிரகாசிக்கப்பட்ட முடியுள்ளதாயு மிருக்
கிற சிவலிங்க மூர்த்தியைப்பார்த்துத் தரிசித்துப் பஞ்சாமிர்தம் பல
வகையானபழங்கள் சந்தனக்குழம்பு முதலியவைகளாலபிஷேகித்து
வஸ்திரம் சந்தனம் அக்ஷதை பில்வம் புஷ்பம் முதலிய இவைகளால்
அர்ச்சித்துத் தூபதீபங்காட்டி அன்ன ராசியை நிவேதனஞ் செய்து
தாம்பூலம்சமர்ப்பித்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து தோழிக
ளால் செய்யப்பட்ட நிருத்தகீதவாத்யங்களாலும் ருத்திர வீணையாலு
ம் இறைவனைசசந்தோஷப்படுத்தி த்ரிபுரஹர! பகவானே! கருணைவ
ஸ்மரஹர! சங்கரா! பிரபோ! கரதர! (விஷத்தைத்தரித்தவனே) ஜக
துத்தாரக! முரஹர பூஜிதபாதா! கஜஹர! யமஹர! மகஹர! ஹரிசர!
ஹரஹர! பாஹி (ரக்ஷிப்பாய்). மலையில் பிரகாசிக்கிற அநேகசிவலிங்க
மத்தியில் விளங்குகிற ஆனந்தமுள்ளவனே! மலர்ந்ததாமரைப் புஷ்
பங்களாலும் பில்வங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனே! சந்திரனுல்
அலங்கரிக்கப்பட்டசிரசுள்ளவனே! ஈஸ்வரனே! சங்கரனே! நந்தான்
முதலானபக்தர்களுக்குப்பிரியமானசம்புவே! பாஹிபாஹி (என்னை
ரக்ஷி). அப்போதுதித்த சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கிற சந்தனத்தை அல
ங்காரமாகவுடையவனே! பஸ்மத்தாலலங்கரிக்கப்பட்ட த்ரிபுண்டரமு
டையவனே! சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்ட கழுத்துடையவனே! சந்திர

சூரிய அக்னி மூன்றையும் நேத்ரமாகவுடையவனே! வேதங்களையே குதிரையாகவுடையவனே! வேதத்தில் தோத்திரிக்கப்பட்ட கீர்த்தியுள்ளவனே! தேவனே! நீயாகிய என்னை ரக்ஷிப்பாய். புரஹர! முரஹர பூஜித பாதா! சம்பரஹரஹரா! சம்போ! கங்காதரா! காகந்தரா! காகோதரஹாரா! பாஹி. நிசாகரலோசனு! கிரிவாசா! தயையோடு என்னை ரக்ஷிப்பாயென்று அஷ்டமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ் செய்தார். அந்தத் தோத்திரத்தை மேனைமுதலானவர்கள் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சித்திரப்பதுமைபோல்நின்றுவிட்டனர். பின்னர்ச்சிவபெருமானுக்கு நிவேதித்த அன்னராசி முதலியவைகளை மேனையும் தோழிகளும் தாமுமாகப்புசித்தனர். யாவரும் பக்ஷ்யங்களாலும் பாடசம் குளிர்ந்த சலம் முதலானவைகளாலுந் திருப்தியடைந்தமையைப் பார்வதியார் கண்டு மேனையைப்பார்த்து ஓ மேனையே! பாபத்தைப் போக்கடிக்கிற சிவநிவேதனத்தை நீ புசிக்கப்பெற்றனையேயென் றுபசரித்துப் பிறகு தேவகங்கைக் கரையிலிருக்கிற ரத்னமண்டபத்தி லுட்கார்ந்து தாம் பூலமும்புஷ்பமும் மேனைக்கும் தோழிகளுக்குங் கொடுத்துத்தாமும் தரித்துக்கொண்டு திவ்ய பூஷணங்களாலலங்காரஞ் செய்யப்பெற்றிருந்துசிறிதுகாலம் நிருத்தகீதவாத்தியங்களாற்கழித்தும்பந்தடித்தும் வனமரத்திலிருக்கிறஊசலில் விளையாடியும் சூரியகிரணம் அதிகமாகவிருக்கிறகாலத்தில் தாராகிருகத்திலிருந்தும் நானாவிதமான அம்சம் கிளிமுதலிய பக்ஷிகளைப்பார்த்தும் மணித்வீபத்தைச்சூழ்ந்திருக்கிற அமுதக்கடலில் ஓடங்களிலேறிவிளையாடியும் கட்டிலிலிருந்து விளையாடியும் ராத்திரி புஷ்பசயனத்தில் மேனையோடு படுத்துத் தோழிகளால் விசிறப்பட்டுங் காலத்தைக்கழித்தனர். இவ்வாறுதேவிமேனையோடும் தோழிகளோடும் கைலாயத்திலும் மணித்வீபத்திலும்நூறு வருஷம் பரமானந்த சந்தோஷத்தையநுபவித்துக் கொண்டுவந்தார்.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸாஸாம்புநிதயேநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஹிமவான் கைலாய பிரதேச தரிசனம்.

சூதர் கூறுகின்றார். அம்பிகை தம்தாயாகிய மேனைக்குச் செய்துவந்ததுபோல், கைலாயத்தில் சங்கரரும் ஹிமவானுக்கும் மை

காகனுக்கும் நூறுவருடமுபசரித்து வந்தனர். இதனால் சந்தோஷ
மடைந்த ஹிமவான்பரமசிவனையும் பார்வதியையும்பார்த்துத் திகம்
பர! சோமசூர்யாக்கினி லோசனனே! உமாசகாயா! பூதாரதாரா!
நரஸிம்ஹ விதாரணேசா! கஜஹரீ! (யானைத்தோலை வஸ்திரமாகத்
தரித்தவனே!) கங்கைநாதா! அர்த்தசந்திர சேகரா! பஹா சர்ப்பா
பரணகங்கணா! சப்திக்கிற நூபுரங்களையுடையவரே! ருஷபசிரேஷ்
டத்தை வாகனமாக வுடையவரே! நாசமில்லாதவரே! பூமியை
யே ரதமாக வுடையவரே! சந்திர சூரியர்களைச் சக்கரமாக வுடை
யவரே! வேதமாகிய குதிரைகளையுடையவரே! சம்புவே! எனக்
கிப்போது க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பீர். சர்வேஶ்வரனே! ரக்ஷிப்
பீர். பிரம்ம சிரசைக் கொய்தவரே! என்னுடைய சங்கடத்தை
அபகரிப்பீர். விஷ்ணு நேத்ரத்தால் பூசிக்கப்பட்ட பாதமுடைய
வரே! மேருவைத் தநுசாகவுடையவரே! ஆதிசேடனை நாணாகவுடை
யவரே! பர்வதநுனியிலிருக்கும் ஸிங்கத்தில் வசிக்கின்றவரே! பார்
வதி பதியே! குளசைலத்தை வில்லாகவுடையவரே! இந்திரனுக்குப்
போகத்தைக் கொடுக்கிறவராயும் விஷ்ணுவைப் பாணமாகவுடையவ
ராயும் மன்மதனுடைய அகங்காரத்தை யழித்தவராயும் குபேர
வனுக்கு வரங்கொடுத்தவராயும் எமனுடைய மதத்தைப் போக்கடித்
தவராயும் வட்டியில் சீவிக்கிறவர்களுக்குத் தூரமாயிருப்பவராயும்
துஷ்டர்களுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் உள்ள உம்
மை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று துதிக்கச் சிவபெருமான் கேட்டுச் சந்
தோஷித்து நந்திகேஶ்வரரைப்பார்த்துஇப்பர்வதராஜனுக்கு இக்கை
லாயத்துள்ள ஆலயங்கள் முதலானவைகளைக் காண்பிப்பாய். காண்
பிக்கும்போது பசிதாக முதலியவைகளுக் கிடமின்றிச்சுகமாய் விமா
னத்திலேற்றிக்கொண்டு போவாயென்று கட்டளையிட அவர் மலை
யரையனை மேனையோடும் மைநாகனோடும் கைலாகு கொடுத்து
அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சூரியனைப்போல் விளங்குகின்றதாயும்,
டக்கயங்களாலும் முத்தாரங்களாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் அலங்
கரிக்கப்பெற்றதாயும், பக்ஷ்யபோஜ்யங்களோடு கூடினதாயும், ந்ருத்
த கீத வாத்யங்களோடும் உருத்திரகணிகைகளோடும் கூடினதாயு
முள்ள விமானத்தில் இரத்னமயமாகிய சிங்காதனத்தி லுட்கார
வைத்து வேறொரு சிங்காதனத்தில் தாம் தங்கணங்களோடு முட்
கார்ந்து சந்துஷ்டராய் ஹிமவானைப்பார்த்து ஓ மலையரசனே! இக்
கைலாயத்தின் ஒரு சிகரத்தைப் பார்ப்பவருடைய புண்ணியத்தை
யளவிட்டுச்சொல்ல என்னால் முடியாது. சிவபெருமானொருவரால்

தான் முடியும். கொடிகளால் சூழ்ந்த விருக்ஷசமூகங்களாலும் பல வகைப்பட்ட மிருக பக்ஷி சமூகங்களாலும் மலையருவிகளாலும் பொன்மயமான புஷ்கரணிகளாலுஞ் சூழப்பட்டதாயும் ஆகாயத்தையளாவிக்கொண்டிருக்கிற சிகரங்களையுடையதாயுமுள்ள கைலாயத்தை உனது புண்ணியக்ஷேத்திரத்திலுற் பார்ப்பாய். கோபுரங்களையும் பிராகாரங்களையு முடைய இவ்வாலயம் என்னுடையது. இரத்ன மயமான ரிஷபத்தைப் பார்ப்பாய். பரமசிவனுடைய உப்பரிகையையும் மணிமயமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தையும் கோடிலிங்கங்களின் ஆலயசிகரங்களையும் பார்த்தமாத்திரத்தில் பாவத்தை நசிக்கச் செய்ய வல்ல சண்டீஶ்வர ராலயத்தையும் பார்ப்பாய். அந்தசிகரத்துக்கு நமஸ்காரஞ்செய்வாய். அது பதினாயிரஞ் சிவலிங்கங்களோடு கூடியது. இந்தரத்னமயமான தாமரைத் தடாகத்தைப்பார்ப்பாய். இதன்மத்தியில் கைலாயசிகரத்தைப்பார்ப்பாய். அங்கு மகாதேவர் எப்போதும் பூசித்துக்கொண் டிருக்கிறார். அவர் பூசிக்கிற மகாலிங்கத்தைப்பார்ப்பாய். மஹாப் பிரதோஷ காலங்களில் நிருத்தஞ் செய்கின்ற ஆகாயத்தை யளாவிய மண்டபத்தைப்பார். இதோதெரிகிற ரத்னசிங்காதனத்தில் தேவியாரை யுட்காரவைத்துத் தாம் நாடோறும் பிரதோஷ காலத்தில் புள்ளாங்குழல் மத்தளம் தாளம் முதலிய சப்தங்களோடு நிருத்தஞ்செய்கின்றார். இதுவன்றி வெள்ளிமயமான சபை ஒன்றும் பொன்மயமான சபையொன்றும் இரத்னமயமான சபையொன்றும் இருக்கிறதைப்பார். இவைகளில் சிலசமயம் நிருத்தஞ்செய்கின்றார். சஹஸ்ரலிங்கத்தினுடையவுத்தமமான ஆலயத்தைப் பார்ப்பாய். கோடி ஸ்தம்பங்களுடைய மண்டபத்தைப் பார்ப்பாய். தூபதீபங்களும் ரத்னதீபங்களும் நிறைந்தகிரீடாஸ்தானத்தைப்பார்ப்பாய். பால் அமுதம் போன்ற ஜலமுடைய நடபாவிகளைப் பார்ப்பாய். தேவகங்கையின் கரையைப்பார்ப்பாய். இலிங்கங்களுடைய பிராகாரங்களையும் மெத்தைகளையும் பார்ப்பாய். இதோ ஓடுகின்ற கங்கையானது அமுதக்கடலிற் சேருகின்றது. ஐந்துமுகமுடைய லிங்க வாலயங்களையும் அதனுடைய சிரசிலிருந்து பெருகுகிற சிவகங்கை, தேவகங்கை, இரத்னகங்கை, கைலாயகங்கை, மதுகங்கை என்னும் ஐந்து நதிகளைப்பார்ப்பாய். அவற்றின் ரத்னமயமானகரைகளையும் கரையிலிருக்கிறமண்டபங்களையும்பார்ப்பாய். இந்நதிகளின்கரைகளில்சிறப்பாய் விளங்கும் சிவாலயங்களையும் நவரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள ரத்நேஶ்வரருடையஆலயத்தையும் சிவந்த தளிர்களுடைய வில்வவனங்களையும் அம்பரத்தடி

கடோரமும் இருக்கும் சிவலிங்கங்களேயும், கற்பகவிருக்ஷ வனங்களே யும் பார்ப்பாய். மனோகரமாகிய கந்தளேஸ்வரருடைய ஆலயத்தை யும் தேன் நெய் பால் பெருகுகிற கால்வாய்களேயும் தேவிக்குப் பிரியமானதேவீஸ்வரர் ஆலயத்தையும் ஆயிரம் நிலேயுடையமேற்குக் கோபுரத்தையும் பாபத்தை நசிக்கச்செய்கிற உக்கிரேஸ்வரருடைய ஆலயத்தையும்பிருங்கியினுடைய உப்பரிகையையும்ஹரிகேஸராலய த்தையும்ஸ்கந்தராலயத்தையும்அம்பிகேசனுடையசிகரத்தையும்பார் த்து நமஸ்காரஞ் செய்வாய். அநேகபர்வதசிகரங்களிலிருக்கும் விரு க்ஷங்களேயும் உத்தமேச ஆலயத்தையும் கர்ப்பேசனுடையகர்ப்பகிருகத் தையும் பதினயிரங்கலசங்களும் பதினயிரம் ஸ்தம்பங்களு முள்ள மண்டபத்தையும் அதன்மத்தியில் மணிமயமானகட்டில் இருப்பதை யும் கலிசேஷாலயத்தையும் பாபமலேக்கு வச்சிராயுதம்போன்ற சந் திரகாந்தக்கற்களுள்ள குலசைலத்தையும் அந்த ஆயிரம் யோசனே விஸ்தீரணமுள்ள சந்திரேஸ்வரராலயத்தையும் குலாசலங்களுடைய கிருகங்களேயும் ஈஸ்வரனுக்குப் பிரியமான பதினயிரம் லிங்கங்களு டையஆலயங்களேயும் கைலாயபர்வதனுடையகிருகத்தையும்க்ஷீரேஸ் வரர் ஆலயத்தையும் மயூரேசருடைய ஆலயத்தையும் பார்ப்பாய். ரிடி யான் தண்டி பிருங்கி ஆகிய நாங்கள் சிவாஞ்ஞைபின்படி வசிக் கும் நான்கு திக்கிலுமுள்ள ஆலயங்களேயும் பார்ப்பாய்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

மஹேஶாய நம:

இருபத்துமூன்ரும் அத்தியாயம்.

ஹிமவான் கைலாய பிரதேச தரிசனம்.

ஓ மலேயரையனே ! வச்சிரத்தினு லியற்றப்பெற்ற உப்பரிகை களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கணேஸ்வரருடைய ஆலயத்தைப்பார்ப் பாய். பாடலிவனத்தையும் அவ்வனமத்தியில் பாடலீஸ்வரர் ஆல யத்தையும் அதற்கப்பால் தாளவனத்தையும் அதில் தாளேஸ்வர ரையும் அதற்கப்பால் தயிர்மயமான நதியையும் அந்நதிக்கரை யில் முஞ்சிகேஸ்வரர் நாகேஸ்வரர் சித்தேஸ்வரர் சோமேஸ்வரர் முதலியோரது ஆலயங்களேயும் அதற்கப்பால் புன்னுக வனத்தில் சகலருக்குஞ் சரணமான சம்புவினுடைய சரணத்தையும் அதற்கப்

பால் வில்வவனமத்தியில் விஸ்வேசனையும் கந்தவர்கேஸ்வரருடைய ஆலயத்தையும் அதற்கப்பால் பதினாயிரக்கால் மண்டபத்திலிருக்கும் பிப்ஹேஸ்வராராலயத்தையும் அதற்கப்பால் ருத்திராக்ஷவனத்தையும் அவ்வனத்தில் பார்த்தமாத்திரத்தில் பாபங்களைப் பஸ்மமயமாக்கவல்ல பஸ்மரூபமான சலத்தோடு கூடிய பஸ்மாதாரசரசையும் அங்குள்ள பஸ்மேஸ்வரர் ஆலயத்தையும் அதனருகே கந்தசைலத்தையும் அதிலிருக்கும் கந்தேஸ்வராராலயத்தையும் அதனருகே சந்தனவனத்தையும் அதிலோடும் நெய்க் கால்வாயையும் இருதேஸ்வராராலயத்தையும் க்ஷிப்ரேஸ்வரர் ஆலயத்தையும் அதனருகில் பெரிய விருக்ஷங்களை யுடைத்தானதாகிய காருடரத்ன மண்டபங்களையும் புஷ்பராக சிகரங்களையுமுடைய கோபுரத்தையும் தேவதாருவனத்தையும் தேவதாரீஸ்வரரையும் அதனருகில் காலாக்னி ருத்திராலயத்தையும் கந்தர்வேஸ்வர ராலயத்தையும் வேதசிகரத்தோடுகூடிய தாணீசராராலயத்தையும்பத்மகந்தேஸ்வராராலயத்தையும் அதற்கப்பாலுள்ள கர்ச்சூரக்காட்டையும் பாக்குவனத்தையும் பைரவேசராலயத்தையும் மணிகண்டேஸ்வர ராலயத்தையும் அதனருகில் அமிர்தநடபாவியையும் அதில் மஹேஸ்வரரது கருணைநோக்கத்தால் அமிர்தம் நிறைந்திருப்பதையும் அதன் கரையில் சுதாதரேஸ்வர ராலயத்தையும் அமிர்தேஸ்வராராலயத்தையும் ஜடேஸ்வராராலயத்தையும் அதனருகில் ஆம்ரவனத்தையும் அதில் ஆம்பரேஸ்வராராலயத்தையும் அதிலுள்ள நூற்றெட்டுச்சிவலிங்கங்களையும் பிப்பலேசராலயத்தையும் அதனருகில் அசோகவனத்தையும் அதிலுள்ள அசோகேஸ்வரர் மந்தாரேஸ்வரர் சுகேஸ்வரர் திரிசேசர் ப்ராணதகேசர் உரகேசர் முதலியோரது ஆலயங்களையும் அதனருகில் ஹரிகேசவனத்தையும் அதிலிருக்கும் சாகரேசர் உத்பலேசர் குமுதேசர் அம்பேஸ்வரர் பத்ரேஸ்வரர் காபேஸ்வரர் முதலிய ஆலயங்களையும் அவைகளைச் சூழ்ந்திருக்கும் லிங்கங்களையுடைய உப்பரிகைகளையும் சிகரங்களையும் மாலீஸ்வரர் சுந்தரேஸ்வரர் கபர்த்தீஸ்வரர் யக்ஷேஸ்வரர் பாபபக்ஷேஸ்வரர் மதங்கேஸ்வரர் பிக்ஷேஸ்வரர் திருநீஸ்வரர் விநதேஸ்வரர் முதலியோரையும் உன் சிகரத்திலிருக்கிற லிங்கங்களையும் இதற்குப் புறம்பே மணித்வீபமான ரத்னமயமான பூமி அமுதக்கடலால் சூழப்பட்டிருப்பதையும் அதன் மத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீ புரத்தையும் அதிலொரு மலையையும் பாற்கடலை யடைகிற மணிகங்கையையும் பார்ப்பாய். அதனருகில் காஞ்சவனத்தையும் காஞ்சேஸ்வரரையும் அம்மணி த்வீபத்தில் நூற்

றெட்டுப்பிரகாரம் சிவபெருமானால் கற்பித்திருப்பதையும் ஸைன்யத்திலென்னென்ன ஆலயங்களைப் பார்த்தனையோ அவைகளெல்லாமிங்கிருப்பதையும் கணேசர்ஸ்கந்தராலயங்களையும் சிகரத்தையும்தேவிகலசத்தையும் பத்துலக்ஷம் ஐந்துலக்ஷம் ஸ்கந்த கணேசகணங்கள் சத்தியையும் பாசத்தையுந் தாங்கிக்கொண்டு பிராகாரத்தைக் காவல்கொண்டிருப்பதையும் சத்யோஜாதமுதலிய பஞ்சமூர்த்திகள் பிராகாரத்தி னுட்புறத்தில் காவல்கொண்டிருப்பதையும் அவர்கள் தங்கள் பெயரால் சிவலிங்கங்களை லக்ஷக்கணக்காய் ஸ்தாபித்துப் பூசிப்பதையும் அதற்குமத்தியில் இருபத்தைந்து மூர்த்திகள் பிராகாரங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பதையும் இவர்களுந் தங்கள் பெயரால் சிவலிங்கங்களைத்தாபித்துப்பூசிப்பதையும்அங்குமகாதேவிக்குச் சிவபெருமானால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற கிருகமிருப்பதையும் பார்ப்பாயாக. ஓ அரசனே! அங்கு நாம்போகக்கூடாது.அவ்விடத்தில் மகாதேவியின் றோழிகள்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும் இரத்னகலசங்களுடன்கூடிய சிவலிங்கசமூகங்கள் பிரகாசிப்பதையும் பார்ப்பாயாக. ஓபர்வதராஜனே! அதுமகாதேவன் தேவியோடுகிரீடித்திருக்கும் இடமாகுமென்றிவ்வாறுநந்திதேவரால்சொல்லக்கேட்டஹிமவான்ஓ நந்திதேவரே!நான் கிருதார்த்தனய்விட்டேன். நான்கைலாயத்தைப்பார்த்தபோது இவ்விடத்திலேயேகாலத்தைக்கழிப்போமென்று தோன்றிற்று, நீர் இப்போது இவ்விடத்திலேயே ஆசைவைக்கத்தக்கதாகச் செய்துவிட்டீரே. ஓ கணேஸ்வரரே ! நானுண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். எனசன்மம சபலமாய விட்டது. இப்பர்வதத்தில் சிவபெருமான் வசிக்கிறபடியால் இது புண்ணியகரமானது. இங்குள்ள வனங்களிலும் பிராகாரங்களிலும் கோபுரங்களிலும் ருத்திரமூர்த்தியாகிய பிரபு வாசஞ்செய்கிறார். அவருடைய குணத்தை யெண்ணுவதற்கு யாவரால் முடியுமென்றனன்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

தேஹாங்காய நமஃ

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஹிமவான் சப்த த்வீபங்களையும் பார்த்தல்.

நந்திகேஸ்வரர் கூறுகின்றார், ஓ பர்வதசிரேஷ்டனே! இத்திசையைப்பார்ப்பாய். அங்குதெரிகிறபர்வதம் சிரேஷ்டமானது, அது

லிருக்கின்றபொன்போல் பிரகாசிப்பதையும் ஆயிரஞ்சிகரகாந்தியால் திக்குகளைப்பிரகாசப்படுத்துவதையும் கைலாயத்துநுனியிலிருக்கிற விருஷபஸ்தம்பம்போல்பிரகாசிப்பதையும் பார்ப்பாய். அது எல்லா த்தேவர்களுக்குஞ் ஸ்தானமாயுள்ளது. அது நிற்க. அநேக நதிநதங்களோடு சமுத்திரங்கள் அகழியைப்போல் பிரகாசிப்பதையும் அதிலநேக த்வீபங்கள் பிரகாசிப்பதையும் நீலம் விந்தம் மந்தாரம் தர்த்தரம் சுமாலி கேதுமாலி பத்ராசலம் ரைவதம் சதகிசிருங்கம்பிங்களம் உதயம் சக்கரவாகம் மைநாகம் மது அஸ்தாசலம் பாரியாத்ரம் கிஷ்கிந்தம் முதலியமலைகளையும் கேதாரலிங்கத்தைச்சிகரத்திலுடைய உன்னுடைய மலையையும் அது உன்னதமான சிகரங்களோடுகூடியிருப்பதையும் பார்ப்பாய். உன்னிடமிருந்து மாநுடகங்கை வெளிப்பட்டுஅநேக லிங்கசமூகங்களது சம்பந்தமுடையதாய்பூலோகத்தைப் பாவனமாக்குகின்றது. அது பகீரதன் தபசினால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு மிக்க கர்வத்தோடு பிரவஹிக்க அதனைப் பரமேஸ்வரன் தமது ஜடாகோணத்தில் அடக்கிப் பின்னர்த் தேவப்பிரார்த்தனையால் வெளிவிட பூவுலகில் வந்தது. பிறகு அது மாலியவான் பக்ஷத்துக்கு மேற்பக்கமாய்ச் சென்று சமுத்திரமடைகிறது. அக்கங்கையானவள் ஆநந்தவனத்தையும் சக்கரதீர்த்தத்தையும் அடைந்தனள். அதன் கரையில் விஸ்வேஸ்வரர் சிகரத்தையும் பரதகண்டத்தில் சர்வதமையா யிருக்கும் இந்தக் கங்கையையும் அவிமுக்த ஸ்தலத்தையும் பார்ப்பாயாக. இதன் பரிசமுண்டானவர்களுக்கும் புனர்ஜன்மம் உண்டாவதில்லை. பரமசிவன் அங்கு மோக்ஷங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதன் மேற்கில் குஹ்யக்ஷேத்திரம், பிரயாசகம், ருத்திரகோடி, புஷ்கரம், கங்காதுவாரம், பிண்டாரகம், காலஞ்சரம் இவைகளையும் பார்ப்பாய். காலஞ்சரத்தில் மலகபதரென்னும்யோகி முனிவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்தனர். த்ரிவிக்ரமருடைய பாதஜேதுவாய் வந்த கங்கை இந்த கங்கைக்கு அந்நியமானது.

ஸ்ரீசைல சிகரத்தையும் திரியம்பகமலையையும் க்ஷிப்ராநதிக்கரையிலுள்ள மகாகாளம் கிராமதமாகிய வைத்தியநாயகம் முதலான மலைகளையும் அதற்கு வடமேற்காக குருதேசத்தையும் தாம்ர மயமாயும் பொன்மயமாயு மிருக்கின்ற பூமியையும் அந்தத்வீபத்திலிருக்கிற நெய்க்கடலையும் பார்ப்பாய். அது கிம்புருடர்களுக்கு வாசஸ்தானமானது. அவர்களில் சிலர் குதிரைமுக முள்ளவர்களுமுண்டு. இந்த விலாசதியைப்பார்ப்பாய். அதன் சமீபத்தில் காக்கைமுக முள்ளவர்களிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு தூரந்தான் மனிதர்கள்

பிரவேசிக்கக் கூடும். மேல் மருபூமி. (சலமும் கர்டுமில்லாதது) அதற்கப்பால் சாகத்வீபமும் கிரவுஞ்சத்வீபமுமிருக்கின்றன. அதற்கு மேற்கில் குசகாசமென்னும் த்வீபமுளது. அதுபாற்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கப்பால் தேவர்கள் வசிக்கிறது. அது தயிர்க்கடலால் சூழப்பெற்றது. கிழக்கில் சக்கிரவாள பர்வதமிருக்கிறது. அதற்குக்கிழக்கில் உதய பர்வத மிருக்கிறது. மேற்கில் பூமி நல்ல ஜலத்தால் சூழப்பெற்றிருக்கிறது. சுவர்ணத்தைப் பார்ப்பாய். அது வருணனுக்கு வாசஸ்தானம். சோணமென்னும் நதம் மேற்குத்திக்கில் போகிறது. அவ்விடம் அழகாயும் ரம்யசல வனத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் கந்தர்வர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும். அந்தப் பூமி அஸ்தாசலம்வரையில் போகிறது. அதற்குச் சமீபத்தில் சால்மலீத்வீப மிருக்கிறது. தக்ஷிணபாரத வருஷத்தில் ஜப்பு என்னும் நதி எப்போதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் த்வீபத்துக்கு ஜம்புத்வீப மெனப்பெயர். அந்தஜம்புநதி அவணமுள்ளது. அதற்கப்பால் பிரதிஷ்டான புரத்தையும் காஹட்டபுரத்தையும் விந்திய பர்வதத்தில் காவீரபுரத்தையும புண்ணியமான வேணுவனத்தையும் நாகநாதனுடைய சிவாலயத்தையும் நர்மதா தீரத்தில் ஓங்காரத்தையும ஓங்காரகுண்டத்தையும் ஆவட்டகம் குநர்ணேஶ்வரம் நைமிசம் பதரிவனம் கோதாவரி நர்மதை பாகுதை கிருஷ்ணவேணி சீரை பயோஷ்ணி காளிந்தி கயை பிரஜாபதியின் வேதிகை பிரயாகை சித்திரகூடம் சாயுநதிக்கரையில் சூலடங்காலயம் கோதாமுகப் சமுத்திரத்தில் கலக்கிற கங்கை காமோதகம் கொங்கணபூமி மேற்குச் சமுத்திர மூலையிலுள்ள கோகர்ணம் அழகான சேஷாசலம் ஆகிய இவைகளைப்பார்ப்பாயாக. அந்த சேஷாசலத்தில் ஸ்கந்த மூர்த்தி பிரதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அதற்கப்பால் காளஹஸ்தியையும் காஞ்சியையும் நினைத்தமாத்திரத்தில் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் அருணாசலத்தையும் விருத்தாசலத்தையும் மிக்க அழகுவாய்ந்த நடன ஸ்தலமாகிய அப்ரசபையையும் கோபர்வதத்தையும் மார்க்க சகாயத்தையும் சையிய மலையையும் அதிலிருந்துண்டாய வரும் காவேரிநதியையும் கண்ணுவசிகரத்தையும் ரத்னகிரியையும் திரிணச்சோதி சிகரத்தையும் மாதுர்ப்பூதேஶ்வர சிகரத்தையும் மதுரை வேணுமலை மகேந்திரமலை தாம்ரபரணிநதி முதலியவைகளையும் கன்னியாதீர்த்தம் சந்தபாதனங்களையும் கஜாரணியம் பஞ்சநதம் கும்பகோணம் மத்யார்ச்சுனம் மாயூரம் சுவேதவனம் காவேரி சமுத்திரசங்கமம் ஸ்ரீ வாஞ்சியம் சாயாவனம் தேஜனிவனம்

அமிர்தகடேசம் தோணிபுரம் வைத்தீஸ்வரம்தஞ்சேசம் கமலாலயம் வேதாரணியம் வேததீர்த்தம் காவேரிதீர்த்தத்திலுள்ள சிவலிங்கம் ஆகிய இவைகளையும் இலிங்கங்களால் அழகாயிருக்கிற பாரதகண்டத்தையும் பிரமாண்டச் சுவர் சுற்றியிருப்பதையும் கிழக்கில் பத்ராசம் கேதுமால முதலியவைகளையும் மேற்கில் ஹரி கிம்புருடமென்கிற இரண்டுகண்டங்களிருப்பதையும் வடக்கில் சம்புவுக்கு ஆனந்தத்தையுண்டுசெய்யும் மந்தரபருவதமும்இளாவிருதவருஷமும் மணிவருஷமுமிருப்பதையும் பாரதவருஷத்துக்குத் தெற்கேயிருப்பவைகளையும் பார்ப்பாயாக. இவைகளெல்லாம் ஈஸ்வரனுலேற்படுத்தப்பட்டன. இவைகளை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேனென்று நந்திதேவர்கூற ஹிமவான் அவரைப்பார்த்து நீர் சிவபாதபத்தியில் சிறந்தவர்.சமானமில்லாதகுணமுடையவர். உம்மைப்பற்றிச்சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஈஸ்வரரொருவரால் தான் சொல்லமுடியும். நானுவிதமான அண்டகோடிகளில் சஞ்சரிக்குஞ்சக்தியும் அவைகளின் விருத்தாந்தங்களைக் கூறுதற்கான அதிகமானபாண்டித்யமும் யாவருடையவர்? ஒருக்கால் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள் அறிந்திருக்கலாம்!ஐயா!நீர்சகாயமாயிருப்பதினுலும் இவ்விடம் ரம்யமாயிருப்பதினுலும்இவ்விடத்திலேயேகாலத்தைக்கழிக்கலாமென்றுயோசிக்கிறேனென்று சொல்லி விமானத்தைவிட்டிறங்கி அவ்விடத்தில் வில்வம் புஷ்பம் பழம் முதலிய அநேகதிரவியங்களால் பத்துவருடம் ஆராதனஞ்செய்து பரசிவப்பிரபுவைநோக்கி சசிதரா! கரதரா!மாரஹரா! அவ்யேசா! சம்போ! கணுநீதருணு! என்னுல் செய்தபூசையையங்கீகரித்துக்கொள்வாய். உன்னைவிடவேறுகதியில்லை யென்று துதித்தனன். அப்போதுபசுபதிபிரத்யக்ஷமாய் பக்தியில்பிரீதியுள்ள வுனக்குச்சகலகோரிக்கைகளையும் பூர்த்திசெய்துவிடுகிறேனென்று சொல்ல இமவான் உன்பாதபக்தியையும் தூர்வாசருடைய நியமனப்படி பார்வதியை என்வீட்டுக்கு அழைத்துப்போவதையும் விரும்புகின்றேனென்று வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டான்.

அப்போது ஹிமவானைப்பார்த்து நந்திதேவர் கேதாரலிங்கத்தால் விளங்குஞ் சிகரத்தையுடைய நீர் மஹாபுண்ணிய சாலியன்றோ? உம்மிடத்தில் அநேகருஷிகள் தபஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறபடியால் அவர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்யப் பகவான் சித்தமாயிருக்கிறார். மேலும் நீர்பார்வதிக்குத்தகப்பனுர். கம்பீரமான நடத்தையுடையவர். விருத்தர். சகலபர்வதங்களுக்கும் சிரேஷ்டர். உமக்குச்சமானமானவர்கள் கிடையார். உமது சிகரத்தில் லிங்கப்பிரதி

ஷ்டாசகர்களெல்லாமிருக்கின்றார்களென்று சொல்லி அவரைவிமானத்திலேற்றிக் கொண்டு சுவாமி சன்னிதானத்திலொப்புவித்து நமஸ்கரித்தார்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
மணிகிங்கிணி மேகலாயநம ः

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

ஹிமவானது பிரார்த்தனை.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். பிறகுநந்திதேவர்கைலாயமாளிகையில் பார்வதியோடு கூடினவராயும் திவ்யசிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவராயும் நான்கு புஜங்களையுடைய வராயும் நவரத்னங்களால் பூஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றவராயும் சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாகவுடையவராயும் சர்ப்பம் சுற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற கண்ட முடையவராயும் நவரத்னங்களால் பிரகாசிக்கின்ற கங்கணமுதலியன வுடையவராயும் முக்கண்ணராயும் திரிபுண்டர தாரியாயும் தாமரைமாலையை யுடையவராயும் சுத்தவஸ்திரந் தரித்தவராயும் பார்வதியை உல்லாஸமாகப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறவராயும் பார்வதியா ருடைய காந்தியினால் மூடப்பட்டவராயுமிருக்கிற சம்புவையும், வணங்கின முகமுள்ளவளாயும் சிவபெருமானது மடியிலிருக்கிறவளாயும் திரிபுண்டரத்தை யணிந்தவளாயும் சிரசில் சந்திரனால் பிரகாசிக்கிற கிரீடத்தையுடையவளாயும் சந்திரசூரியர்போன்ற காதோலை யுடையவளாயும் நவரத்ன பதக்கங்களை யணிந்த கழுத்தை யுடையவளாயும் கஸ்தூரி சந்தனம் தாம்பூலந் தரித்தவளாயும் சிவபெருமானது திருமுகத்தையுந் திருவடியையும் கடைக்கண்ணால் நோக்குகிறவளாயுமிருக்கிற பார்வதியையும் பார்த்து, கத்திசூலத்தோடு தண்டியும் அம்பு அம்பறாத்தூணிகளோடு பைரவரும் மயில்விசிறியோடு காவலாக்னிருததிசரு முபசரிக்க வீற்றிருக்கின்ற அவ்வுமாமஹேஸ்வரரை நமஸ்கரித்து இமவான் தேவரீரைத் தரிசிக்கவந்திருக்கின்றன ரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய உமாமஹேஸ்வரர் உள்ளே அழைத்துவரவத்தரவு செய்தனர். நந்திகேஸ்வரர் அக்கணமே இமவானைக் கைலாகுகொடுத்து அழைத்துவர ஹிமவான் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து பவஹாரா! புராந்தகாரே! பிரமதாதீச!

ஹரீந்திரா! ருத்ரா! பூஜ்யா! சர்வமங்களாதிகாதா! ஹரா! விஷகண்டனே! சோமா! சந்திரசூடா! சர்ப்பஹாரமணிந்தவனே! அகபதிவாசா! மஹோருலிங்கவாச! அரிநேத்ரபூஜ்யபாதா! சம்போ! கருணைசெய்வாய். தேவதேவா! பலிபலமதனப்பிரமாதசம்போ! கிரிஜாநாதா! என்னை விரைவில் காப்பாற்றுவாய். விஷத்தையுண்டவனே! பிரமதகணங்களுக்குத் தலைவனே! ரக்ஷி. கங்கையையுஞ் சந்திரனையும் சடையிற் றரித்தவனே! உபநிடதவாக்யங்களால் துதிக்கப்பட்டவனே! ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற அக்யானத்தை நாசஞ்செய்கிறவனே! சம்புவே! என்னை ரக்ஷிப்பாய். உன்பாதத்தில் நல்ல பக்தியைக் கொடுப்பாய். லிங்கார்ச்சனத்தில் சிறந்தபக்தியைக் கொடுப்பாய். உன் பாதபூஜை செய்வதே எப்போதும் என்மனதிலுதிக்கச்செய்வாய். என்நேத்திரம் உன்னுருவமாகிய லிங்கத்தைப்பார்ப்பதிலேயே ஆவலுள்ளதாயிருக்கச்செய்வாய். என்சிரசு உன்பாதத்தை வணங்கிக் கொண்டேயிருக்கவேண்டும். உன்னாலயத்துக்குப் போவதில் என்கால் சித்தமாயிருக்கவேண்டும். சசதரதர! ஹர! அகதர! சூலதரா! அவ்யயா! பாஹி என்றிவ்வாறு துதித்த ஹிமவானைச் சமீபத்தில் வரும்படிச்செய்து எம்கைலாயத்தையும் அளவிறந்தலிங்கங்களையும் அவைகளின் கோபுரங்களையும் மண்டபங்களையும் பிராகாரங்களையும் பார்த்தனையோ? கைலாசேஶ்வரலிங்கத்தையும் அம்பிகேஶ்வரையும் கணங்களுடைய சபைகளையும் பூகோளத்தையும் மேருவையும் சிவக்ஷேத்திரங்களையும் பார்த்தனையா? பிரம்மா விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும் முனிவர்களும் கைலாயதரிசனத்துக்கு இன்னுந் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். எம்மனுக்கிரகத்தால்தான் இத்தரிசனங்கிடைக்கும். எமதனுக்கிரகமின்றி சோடசதானத்தாலும் கோடியக்ஞம் கோடிதபசு கோடிவிரதம் கோடிஉபவாசம் கோடிகிருச்சரம் இயமநியமாகமமுதலிய அஷ்டாங்கயோகம் கோடிபசுயானைகுதிரைகளைத்தானஞ்செய்தல் தனம்தான்யம் ரத்னம் மணி வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியதானம் தீர்த்தயாத்திரை கன்னிகாதானம் அன்னதானம் கிருகதானம் முதலியவைகளாலும் வருணாச்சிரமத்திலாவலுள்ளவனாயிருத்தலாலும் வேதவேதாந்த விசாரணையினாலும் கைலாயதரிசனங்கிட்டுவதில்லை. எமதுபக்தியாலும் எமதனுக்கிரகத்தாலுமே கிடைக்கும். எப்போதும் எம்மைத்தவிர பாவனை வைக்காதவனும் எப்போதும் பஸ்மருத்திராக்ஷத்தால் பிரகாசிக்கின்றவனும் பஞ்சாக்ஷரஞ் ஜபிக்கின்றவனும் லிங்கார்ச்சனைசெய்கின்றவனும் ருத்திராத்யயனவானும் சிவக்ஷேத்திரவாசனுமிருக்

கிறவனுக்குங்கிடைக்கும். எமது பக்தியினாலும் லிங்கார்ச்சனையினாலும் மஹாஜிதேந்திரியர்களான சிலாதி புத்ரர் முதலானவர்களும் யமனைவென்றவராயினர். சண்டேசன் தகப்பனைக் கொன்று யமனை ஜயித்துப் பிழைப்பித்தும் ஸ்வேதனும் மார்க்கண்டேயரும் யமனையும் ததீசி விஷ்ணுவையும் கௌதமர் இந்திரனையும் வென்றும் விளங்குகின்றார்களென்றருளினர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

சமஸ்ததேவதா மூர்த்தயே நம:

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

இறைவன் இமவானுக் கருளுதல்.

சூதர்கூறுகின்றார். ஸ்கந்தமூர்த்தி ஜைகிஷவ்யமுனிவரே! கைலாயநாதர் இமவானைப்பார்த்தருளுகையில் நந்திதேவர் கருணைக்கடலாகிய சங்கரரைப்பணிந்து ஓ பரமேஸ்வரப்பிரபோ! இவ்விமவான் யாவராலும் பூசிக்கத்தகும புண்ணியவானாகும். ஏனெனில் பிரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்களாலும் தேவரீரது திருமலையைப் பார்ப்பதற்கு முடியவில்லை. அவ்வண்ணமான காண்டற்கரிய இம்மலையைத்தேவரீரது கிருபாலேசத்தால் இமவான்பார்த்தனர். அன்றியும் ஹிமாசலேஸ்வரரென்று ஓர் சிவலிங்கபிரதிஷ்டையை இக்கைலாயத்திற்செய்து பஞ்சாமிர்தமுதலிய விசேஷத்திரவியங்களால் அபிஷேகமும் பில்வமுதலிய பத்ரபுஷ்பங்களால் அர்ச்சனையும் நிவேதனமுஞ் செய்து நிருத்தகீதவாத்யமுஞ்செய்வித்தார். இவரது மகனாகிய மைநாகனும் இவரைப்போலவேஇங்குசிவலிங்கபூஜையைச்செய்துதோத்திரஞ்செய்தனன். ஹிமவான் செய்த தோத்திரத்தைக் கேட்டருளுகவென்று நந்திபகவான் அதனைச் சொல்லினர்.

அத்தோத்திரங்களைக்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து எமது கைலாயத்தில் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்தபடியால் சகல சத்கர்மங்களும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவாயும் தக்ஷிணை அன்னதானமுதலியவையோடுகூடின சகலயாகங்களுஞ் செய்யப்பட்டனவாயும் சாந்திராயணகிருச்சரமுதலிய தவங்களெல்லாஞ் செய்யப்பட்டனவாயுமாயின. மூன்றுலோகங்கள் வனங்கள் பர்வதங்கள் பட்டணங்கள் நதி

திரங்களாகிய புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்வதினும் இக்கைலாயத்திற் செய்வது கோடிபங்கதிகமாகும். பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலானவர்களுக்குஞ் செய்தற்குக் கூடாமையாகிய இக்கைலாயத்தில் இமவான் செய்யப்பெற்றபடியால் அதன்பயனை எவ்வாறென்று சொல்லக்கூடும்! ஓ இமவானே! நீயேபுண்யவான். நீ எம்ஹ்ருதயத்தில் வசிக்கத்தக்கவனாயினாய். உனக்குக் கொடுக்கத்தகாத வஸ்துவும் ஒன்றுண்டோ! ஆகலான் நீயே நாம்தான். இதிற் சந்தேகமில்லை. நீயே எம்முடைய பர்வதமூர்த்தியாயிருக்கின்றாய். தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும்கணஸ்ரேஷ்டர்களாலும் நீ ஆஸ்ரயிக்கத் தக்கவன். கேதாரலிங்கம் உன்சிகரத்திலிருக்கிறபடியால் அவ்விலிங்கதரிசனத்தினாலேயே முத்திகிடைக்கும். உன்னிடம் தேவர்களும் முனிவர்களும்தபஞ் செய்து கேதாரேஸ்வரனைப் பூசித்து வருகின்றனர். நீயேபுண்யசாலி; சகலர்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவன். உன்னிடம் பார்வதிபிறந்தனள். இவள் எமது பரமப்பிரீதியான சக்தியன்றோ? இத்தேவியின் கடாக்ஷ லேசத்தினாலன்றோ ஸ்தாவரசங்கமமான இப் பூமியெல்லாமுண்டாகிறது? இத்தேவியைப் பூசிப்பதனாலன்றோ சகல தேவர்களு முத்தியடைகின்றனர்? இவற்றிலாலோசனை யுண்டோ? இவ்வருஞ்சிறப்பினையுடைய சக்தியை உன்மகளாகப்பெற்றபுண்ணியனாகையால் நீ இப்போதுபெறவேண்டிய வரங்களைப்பெற்றுக்கொள்வாய். நீ சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து அருச்சித்தபடியால் சந்துஷ்டராயினோம். நீமுக்தனாய்விட்டனையென்றருளஹிமவான் அவ்வருண்மொழிகளைக்கேட்டுச்சந்தோஷமடைந்து நமஸ்கரித்து சிரசின்மேற் கைகூப்பி ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து புளகாங்கிதங்கொண்டு ஓ பிரபுவே! தேவரீரது பாததரிசன மானபின்னர் எனக்குவேண்டியதும் ஒன்றுண்டோ? அதனினும் பெரிதான பொருளுமொன்றுண்டோ? அளவிறந்தசிவபுண்ணியங்களைச் செய்தாலும் ஒரேகாலத்தில் கைலாயத்தில் வசிக்கவும் தேவரீரைச் சமீபிக்கவும் தேவரீரதுதிருவருளைப்பெறவும் முடியுமோ? நான் தேவரீரது அநுக்கிரகத்தால் யாவுங்கிடைக்கப் பெற்றவனாயினேன். இப்பொழுது ஒன்றுவேண்டுகிறேன். பார்வதிதேவி என்னோடும் மேனையோடும் மைநாகனோடும் வசித்துக்கொண்டு சகாலம் கேதாரரேஸ்வரரைப் பூசித்துக்கொண்டிருந்துவரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். பெண்தாய்வீட்டுக்குவருகிற முறை உலகிலுண்டன்றோ? அன்றியும் தூர்வாசர் கடினமானதபஞ்செய்து சைவசிரேஷ்டர்களோடு பஸ்மருத்திராக்ஷதாரியாய் பஸ்மத்தில் சயனிக்கிறவராய் ருத்திரஜபஞ் செய்கிறவராய்

மூன்றுகாலத்தும் வேறெவ்விடத்தும் மனதைச்செலுத்தாமல் தேவரீரிடத்திலேயேவைத்துக் கேதாரலிங்கத்தைப்பூசிக்கின்றவராயிருக்கின்றார். ஆகையால் அடியேனது சிகரத்தில் வசிக்கும் அவருக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்று இமவான் வேண்டும்பொழுது இறைவன்தேவியைநோக்கி ஓபார்வதியே! உன்தந்தை உன்னையழைத்துக் கொண்டு போகவும் கேதாரலிங்கத்தைத் தரிசனஞ்செய்விக்கவும் பிரார்த்திக்கின்றான். எம்மாக்ஞையால் தூர்வாசனும் கேதாரத்தில் தபஞ்செய்கிறான். ஆகையால் நீ சென்று தூர்வாசனையும் உன்தாய்தந்தை சகோதரன் முதலியோரையும் கிருதார்த்தர்களாகச்செய்வாய். சூரியன்போல்பிரகாசிக்கிற விமானத்திலேறிக்கொண்டுகணேசர்களாலும் பர்வதேந்திரர்களாலும் சேவிக்கப்பட்டவளாய் ஹிமவானது கிருகம்போய்ச்சேர்ந்து முனிஸ்ரேஷ்டனான தூர்வாசனை அநுக்கிரகித்து கேதாரேச்வரரையும் பூசித்து ஹிமாலயத்தில் பிரகாசிக்கும் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து உல்லாசமாய்க் காலஞ்செலுத்துவாய். நீ இப்பொழுது எம்மைப் பிரிவதாக எண்ணற்க. நீ ஒரு அம்சத்தால் எம் பக்கலில் வாசஞ் செய்து எம்மை மகிழ்வித்தும் ஒரு அம்சத்தால் உன்தந்தையுடனிருந்து அவனை மகிழ்வித்தும் இவ்வண்ணஞ் சில நாள் கழித்து, பிறகு இங்கு வந்துசேர்வாயென்றருள தேவியார் மஹாதேவரைநோக்கிஇப்போது தேவரீர் கூறியது என்மனதுக்கு மிக்கசந்தோஷத்தைத் தருகிறது. தேவரீர் கட்டளைப்படிசெய்கிறேனென்று பணிந்துதேவரீரதுபக்தரான தூர்வாசர் எதற்குத்தபஞ் செய்கிறார்? அவர்தவஞ் செய்யும் வண்ணம் எவ்வண்ணம்? அதனைக்கேட்க ஆவலுள்ளவளாயிருக்கின்றேனென்று பிரார்த்தித்தனரென்றனர்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உ

ஸஹிஷ்ணவே நம:

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

தூர்வாச தபோவர்ணனம்.

ஸ்கந்தர்கூறுகின்றார். ஓ ஜைமினியே! என்னப்பன் என்னம்மை கேட்டவாறு சொல்லத்திருவுளங் கொண்டு ஓ பார்வதியே! பஸ்மருத்திராக்ஷதாரியாகிய தூர்வாசமுனிவன் பதினாயிரம் வருடம்

தவம்புரிந்தான். பின்னர் ஒருவருஷம் அதிகஆகாரமில்லாமலும்ஒரு
வருஷம் ஜலத்தில் நின்றும் ஒருவருஷம இலைகளைத்தின்றும் ஒருவரு
ஷம் வாயுவைப்பட்சித்தும் ஒருவருஷம் பஞ்சாக்னிமத்தியினின்று
புகையையாகாரமாகக் கொண்டும் ஒருவருஷம் பூமியில் ஒருகையை
யூன்றிக்கொண்டும்ஒருவருஷம்தலைகீழாய்நின்றுபஞ்சாக்ஷரத்தைஜபி
த்துசதாசிவமூர்த்தியைத்தியானித்தும்ஒருவருஷம்கால்களைமரத்தில்
மாட்டித்தலைகீழே தொங்கவிட்டும் பிரமவிஷ்ணுக்களுஞ் செய்
யக்கூடாததவத்தைச்செய்து வந்தனன். இப்படி ஒருவராலுஞ் செய்ய
ப்படவில்லை. இதுவுமன்றித்துர்வாசன் அவ்வாறான அரியதவங்களைச்
செய்ததுமன்றிப் பில்வங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும்
சிவலிங்கார்ச்சனை செய்தனன், அவனுக்கு வைராக்ய புருஷர்களான
அநேகசிடர்களிருக்கின்றனர். அவரெல்லாம் பஸ்மதிரிபுண்டர தாரி
களாயும் கிருஷ்ண ஜனந்தரித்தவர்களாயும் லிங்கார்ச்சகராயும் குரு
சிசுருஷையில் ஆவலுள்ளவராய்அவனுடைய சிவார்ச்சனைக்குவேண்
டியவற்றைச்செய்யும் நியமத்தைமேற்கொண்டவராயுமிருந்தனர். இவ்
வாறு அநேக சிவாலயங்களுள்ளதாயும் ருஷிகளுக்கெல்லாம் வாசஸ்
தானமாயும் நானாவிதபக்ஷிமிருகங்களோடுகூடினதாயுமிருக்கின்றசத
சிருங்கபருவதத்தில் சிஷ்யர்களுடன் சிவார்ச்சகனாயிருக்கின்ற துர்
வாசனுக்கு நானனுக்கிரகஞ்செய்ய ருஷபாரூடனாய்ச் சென்று அவ
னைப்பார்த்துஆச்சரியமடைந்து ஓ துர்வாசமுனியே! நீ தபசுக்குஸ்தா
னமாயிருக்கின்றாய். சமுத்திரம் போலும் மிக்கதைரியமுள்ளவனாயிரு
க்கின்றாய். பர்வதம் போல் அசைக்கக்கூடாததவநிலைமையுடையவனா
யிருக்கின்றாய். உனக்குச் சமானமானவரொருவருமில்லை. கீர்த்தி
யே தனமாகவுடையவன். அப்படிப்பட்ட நீ செய்த தவத்தைக்
குறித்துநாம்வந்தோம். இனிநீவேண்டியவரத்தைக் கேட்பாயெ
ன்று யாங்கேட்க அவன் அப்போது எம்மை வேதாந்தார்த்தத
தால் தோத்திரஞ் செய்தனன். ஓ பார்வதி! அது எமக்கு மிக்க
பிரியமானது. அதனைக் கேட்பாயாக.

அந்தர்திருஷ்டியுள்ளவர்களது தகரகுகையில் வசிக்கும் சிம்
ஹம் போன்றவனே! புகையற்றசோதியாயுள்ளவனே! ஸ்தோத்திரம்
செய்கின்றவரது சகல பாவங்களையும் அகற்றுபவனே! எம்மையும்
எமது குழந்தைகளையும்குதிரை பசுமுதலியவைகளையும் ஹிம்சியாது
எப்போதும் சுகமாயிருக்கும்படிகாக்க வேண்டும். ஓபகவனே! எவர்
தேவரீரது நீலகண்டமும் உமாசகாயமுமாகிய திருவுருவத்தைத் தம்
மனதில்பக்தியோடு சிந்திக்கிலரோ அல்லதுவில்வத்தால் அர்ச்சித்தி

லரோ அவர்கள் நாவினுல் மலத்தைப் புசிக்கின்றவராவர். எவர் தேவரீரைஉள்ளத்தில்ஏற்றுக்கொள்கின்றனரோர் அவர்சுவைநிறைந்த போஜனமுதம் புசிக்கின்றவராவர். தனக்கோர் நாதனில்லாதவனும் ஈசானனும் ருத்திரத்தில் நமஃ நமஃ என்று எண்ணிறந்த நமஸ்கார சப்தங்களாற் போற்றப்பெற்றவனும் உருத்திராணியோடு கூடிய வனும் ஆகிய தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். விளங்கும் சந்திரகலையுடையோனும் பூர்ணசந்திரன்போன்றவனும் சகல பக்தர்களாலும் பூசிக்கப்படும் லிங்கஸ்வரூபனும் ஆகிய தேவரீரை வணங்குகின்றேன். தேவரீரே சகலஜகத்துக்கும் சுகமளிக்கின்றவரன்றோ? பந்துவும் பிதாவும் மாதாவும் தேவரீரே. எனது மஹோவியாதியை நீங்கச் செய்யும். இறைவனே! தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

ஓ பார்வதீ! தூர்வாசன் செய்தஸ்தோத்திரமாகிய இவ்வஷ்டகத்தைக்கேட்டு நாம் சந்தோஷமடைந்திருக்க முனிவன் எம்மை நமஸ்கரித்து ஓ பரசிவப்பிரபோ! நான் கைலாயத்துக்குத் தினம் வந்து போகவும் சர்வலோகத்திலும் வாசஞ்செய்யவும் கோபத்தால் சபித்தாலும் எனது தவம் குறையாமலிருக்கவும் வரங்கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். நாமப்படியேகொடுத்து அநுக்கிரகஞ்செய்து விட்டோம்.பின்னொருநாள்சோமநந்திவிஸ்வநந்தி முதலான கணங்களால் சிவகானஞ்செய்ய நாம் நிருத்தஞ் செய்திருக்குஞ்சமயத்தில் தூர்வாசன் கைலாயத்தில் கைலாயலிங்கமூர்த்தியைத் தரிசனஞ்செய்து அவ்விடத்தில் தூர்வாசேஸ்வரரென்று தன் பெயரால் ஓர்சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து அந்த மூர்த்தியை மூன்றுகாலமும பூசித்துத்தனது சீடர்களோடு மெம்மைத்தரிசிக்கவந்தான். எம்மைத் தரிசிக்க எப்போதுவந்தாலும் அவனுக்கு நாம் முடியில்வில்வபத்ரம் புஷ்பம்சந்தனம் எங்கையால் கொடுத்தனுக்கிரகிப்பதுவழக்கம். ஆதலால் அதுபோலன்றுங் கொடுத்தேம். அவன் அவற்றைவாங்கிச்சிரசிலுங்கண்ணிலும் ஒற்றிக்கொண்டான். இவ்வண்ணம்இவை இதரர்களுக்குக்கொடுக்கத்தகும் நிர்மால்யமன்று. நிர்மால்யங்கிடைப்பது துர்லபம். தூர்வாசன் மஹாபக்தனுகையால் நாம் அநுக்கிரகத்தால் கொடுத்தேம். ஓ பார்வதீ! அவன் எமது பிரசாதத்தைப் பெற்றுத்திரும்பிப்போகிற சமயத்தில் ஐராவதத்தின்மேல் வச்சிரபாணியாகிய இந்திரன் சசிசகிதனுய்ச் சத்ரசாமரங்களுடன் நடிக்கின்ற அப்சரஸ்திரீகளோடும்வரக்கண்டு அவனுக்குத்தன்கையிலிருந்தநிர்மாலியமாகியபுஷ்பமாலையைக்கொடுத்தான்.அவன் அந்தமாலையையும் முனிவனையும் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் அங்குசத்தால் மாலை

யைவாங்கி யானையின் மத்தகத்தின்மீது போட்டு விட்டான். அந்த யானை அம்மாலையையிழுத்துத் தனது ஜாதிதர்மம் விடாமல் கன்னத்திலும் கழுத்திலும் அடித்துக்கொண்டது. செல்வத்தால் மதத்தவனாகிய இந்திரனும் சரீரத்தால் மதத்ததாகிய ஐராவதமும் செய்த செயல்களைக்கண்டு கோபங்கொண்டு ஓ தேவேந்திரனே! உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செல்வச்செருக்கால் சிவப்பிரஸாதத்தை யெண்ணாது கீழே போட்டுவிட்டனையல்லவா? இந்த ராஜ்யமும் சம்பத்தும் உன்னைக்கீழேதள்ளப்போகின்றது. சுரர்களுடையமத்தியில் சுகமுற்றிருந்த இந்தயானையும்அசுரர்மத்தியிலகப்பட்டுச்சுகமற்று வருத்தப் படப்போகின்றது. உனதுஅற்பவறிவைநோக்காது செல்வப் பெருக்கைநோக்கி உனக்குபதேசஞ்செய்தபிரகஸ்பதியாகிய துஷ்டனும்சகலதேவர்களோடு துக்கத்தை யடையக்கடவனென்று சபித்தனன். அதனைக்கேட்டஇந்திரன்யானையை விட்டிறங்கி முனிவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து இந்திராணியாலும் குருவாலும் அபராதத்தைக்ஷமிக்கும்படிவேண்டிக்கொண்டு ஓ முனிவரே! என்குற்றத்தைப் பொறுத்துச்சாபமுடிவைக்கூறுவீர். ஓ சாபாநுக்ரஹ சாமர்த்தியமுடையவரே! நீர் க்ஷமிப்பீராயின் இட்டசாபத்தைத்தடைசெய்யமுடியும். சிவப்பிரசாதமகிமை யுணராமல் தேவரீருக்குக் கோபமுண்டாகும்படி இவ்வபராதச்செயலைச்செய்து விட்டேனென்றுபிரார்த்திக்கமுனிவர் அவனை நோக்கிக் கர்வத்தினலென்னை மதிக்காமலும் நமஸ்கரிக்காமலும் நான் கொடுத்த சிவப்பிரசாதத்தைக் கௌரவிக்காமலும் அவமதித்த படியினாலன்றோ யான் சபித்தேன்? அது பொய்யாகமாட்டாது. ஆதலால் நீ சகலதேவர்களோடும் இமயமலையடைந்து அநேகவருடம் தவம்புரிந் திருப்பையாயின் உனக்குப் பலமுண்டாய் அப்பலத்தினலேயே இப்போது ஆக்ரமிக்கப்படும் ராஜ்யத்தை யடையக்கடவாயென்று சொல்லித் திரும்பிவிட்டான். அவன் சொல்லியவண்ணமே தேவராஜ்யம் பலிச்சக்கரவர்த்தியின லாளப்பட்டதாயிற்று. இந்திரன் ஹிமாலயமடைந்து தவஞ் செய்திருந்து அநேக நாள் கழித்து குருவோடும் மனைவியோடும் தேவர்களோடும் கேதாரத்தையடைந்து கேதாரேஶ்வரரைப் பூசித்து சிவாபராதத்தைப் பரிகரித்துக்கொண்டு அப்பெருமானது அநுக்கிரஹத்தால் அமராவதியை முன்போலடைந்தனன். நமதுபக்தனை தூர்வாச முனிவன் சிவப்பிரசாதத்தைப் பக்தியில்லாதவனுக்குக்கொடுத்து அப்பிரசாதத்துக்கு அவமதிப்பைவினைத்தோமே! இது பாபமல்லவாவென்று அப்பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள மறுபடியும் இப்போதி

மயமலேயில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓதேவி! துர்வாசன் இமயமலேயில் தவம்புரிதற்குக்காரணமிதுவென்றறிவாய். இப்போது அவன்உன்பாததரிசனைத்தால் பாபமில்லாதவனுகப் போகின்றான். ஓ அம்பிகாதேவி! சைவர்களாகிய பக்திமான்களால் நமதுநின்மாலியம் கொள்ளப்படலாமே யன்றி அசைவர்களான பக்திஹீனர்களால் கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஆகலான் எம்மையாராதிக்கும் அன்பர்கள் எம்மாலனுபவிக்கப்பட்ட சந்தனம்புஷ்பம் பக்ஷயம் அன்னம் பழம் முதலானயாவையும் எமது பக்தர்களேயறிந்து கொடுக்கவேண்டுமே யன்றி எம்பால்பக்தியில்லாத இதரர்களிடத்தில் செல்வமுதலான வற்றையறிந்து கொடுக்கக்கூடாது. இப்படியே எமது நின்மால்யத்தைப்பார்ப்பதற்கும் அநுபவிப்பதற்கும் பக்ஷிப்பதற்கும் சாம்பவர்களே யோக்யமானவர்களன்றி யேனேயோரல்லரென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோம். அசாம்பவனுக்குக்கொடுத்து மகாதாபத்தையடைந்ததுர்வாசன் எமக்கு மிகப்பிரியமானவன். அவனேப்போல்பிரியமானவர்வேறொருவரும் எமக்குக்கிடையாது. சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேம். அப்படிப்பட்டவனே இந்திரனே அசாம்பவனென்றுணராதுசெல்வத்தை நோக்கிக்கொடுத்துப்பாபத்துக்காளாய்த்தவஞ்செய்வனுயின் ஏனேயோர்செல்வத்தை நோக்கிக் கொடுப்பாராயின் அவர்கள்யாது செய்யப்படவேண்டுமோ அதனே ஓ தேவியே! நீயே அறிவாய். ஆதலால் நீ எமதன்பனுன துர்வாசனுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்து திரும்பிவருவாயென்று ஆக்ஞாபித்தனர். தேவி ஜகதீஸ்வரனது ஆணையை நினைத்துத் தமதம்ஸத்தினின்றும் ஓர் திருவுருக்கொண்டுபுறப்படச்சித்தமாயினர்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஸதகோதிதாயநம:

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

தேவி ஹிமால யாகமனம்.

சூதர்கூறுகின்றார். ஓ முனிவர்களே! ஸ்கந்தமூர்த்தி அம்பிகை புறப்பட்டாளென்று சொல்லவே ஜைகிஷவ்யமுனிவர் அம்பிகை எப்படிப் புறப்பட்டாள்? எவ்வாறு துர்வாசருக்கனுக்கிரகஞ் செய்தாள்? தேவி எப்படி கேதாரேஸ்வரரைப் பூசித்தாள்? எவ்வாறு

தேவியை ஹிமவானும் மேனையும் பூசித்தார்கள்? எவ்வளவுகாலம் அங்குவசித்தாள்? தேவர்கள் அங்கு எப்படித் தவம் புரிய வந்தனர்? ஓ ஹிமவானது பௌத்திரரே! இவையாவுஞ் சொல்லியருளுமென்று கேட்க ஸ்கந்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். ஓ ஜிதேந்திரியரே! ஈஸ்வரபாதார்ச்சகரே! உம்மிடஞ் சொல்லத்தகாதது ஒன்றுங் கிடையாது. மஹாதேவரது திருவுள்ளப்படி தேவியார் கிரீடை முதலியன செய்து நீண்ட நாள் கழித்த பிறகு கேதாரத்துக்குப் போக வேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொண்டவராய் மகாதேவரை நோக்கி ஓ என்னாயகனே! கேதாரலிங்கத்தைப் பார்ப்பதற்கு மேனையும் ஹிமவானும் என்னை யழைக்கின்றார்கள். தூர்வாசரும் ஜிதேந்திரியராய்ச் சிவலிங்கார்ச்சகராய்அரிய தவம்புரிந்து வருகின்றார். ஆகலான் தேவரீர் முன்சொல்லிய கட்டளைப்படி அவருக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்துகேதாரலிங்கத்தைத்தரிசித்துஹிமவானையுஞ் சந்தோஷிப்பித்து பின்னர் அங்குள்ளபூமிகளையும்தோழிகளோடுபார்த்திங்குவருகிறேன். உத்தரவாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பார்வதிப்பிரியனாகிய பரமசிவன் அப்பிரார்த்தனையைக்கேட்டு வாடினமுகமுடையவராய்த்தேவியைப்பார்த்துநீ இன்றையதினம்இம்மணிக்கிரகத்தில்என்னுடன் கிரீடித்திருந்து நாளைக்காலையில் அவ்வாறேபோகலாம். உன்தேகத்தில் ஒரு சக்தியைச் சிருட்டிசெய்யென்று சொல்ல அவ்வாறே அம்பிகை அப்போதுதித்த சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளாயும் கருநெய்தற்பூப்போல்கண்ணுள்ளவளாயும்கோவைப்பழம்போல்உதடுள்ளவளாயும் ரத்நாரந்தரித்தவளாயும் மலர்ந்திருக்கின்றசெங்கழுநீர்ப் பூவைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயும் பிரகாசிக்கிற காதோலையுடையவளாயும் சந்திரனைச்சிரசிற்றரித்தவளாயும் திலகந்தரித்த நெற்றியையுடையவளாயும் தோள்வளையையுடைய புஜமுடையவளாயும் ஒட்டியாணமணிந்தஇடையுள்ளவளாயும்மோதிரமணிந்தவிரலுடையவளாயும்தண்டைசதங்கைகள்பிரகாசித்துச்சப்திக்கின்றபாதங்களையுடையவளாயும் திவ்யமானவஸ்திரம் சந்தனம் தாம்பூலந்தரித்தவளாயுமுள்ள ஓர் அழகிய மநோன்மணியென்னும் சக்தியைச்சிருஷ்டித்து அச்சக்தியை மநோன்மணீஸ்வரரென்னு மிலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யச்செய்து பின்னர்ச்சகலவுபசாரங்களோடும் ஆராதிக்கவுஞ்செய்வித்து வாசாமகோசரா! மநோன்மணீசா! தேவேசா! வ்யோமகேஸா! சுகிதாமமௌளே! இந்திரியாதிரஹிதா! பிரணவப் பிரகாசா! (தயையினால்ரக்ஷிப்பாய்) பாலார்த்தகாத்ரா! ரமணீயசடோருங்கா துங்கோத்தமாங்கா! சுகிதாமலலாமா! சம்போ! விஸ்வேசா! விஸ்வா!

மதனாந்தகரா! தயைசெய்யும். கைலாசவாசா! நிகிலாகமதத்வஜ்ஞா! என்று துதிக்கவுஞ்செய்து அம்மனோன்மணியை மஹாதேவனிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்வித்து மஹாதேவரை நோக்கி ஓ சுவாமின்! தேவரீரது ஆக்ஞையின்படி என்னாலுண்டு செய்யப்பட்ட இவள்தேவரீரது இடப்பாகத்தில் வசித்திருப்பாள், இவளுக்குமனோன்மணியென்று பெயர். தேவரீரெங்கிருக்கின்றீரோ அங்கெல்லாமிருப்பாள். ஆதலால் தேவரீர் ஆகார சயன லீலா காலங்களில் இவளோடு பிரீதியாயிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். இக்கைலையில் இவளைத்தேவரீரதுசந்தோஷத்துக்கேசிருட்டித்தேன். இவளதுபெயரால் லிங்கமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதில்நீர்வாசஞ்செய்யவேண்டுமென்றுகூற உமாநாதனார் ஆனந்தமுடையவராய்மனோன்மணியையும் அவளது இலிங்கப்பிரதிஷ்டையையும்பார்த்து ஆலிங்கனஞ்செய்து இடப்பாகத்திற்சேர்த்துநான்குவிதமான அன்னத்தைசௌர்ணபாத்திரத்திற்புசித்தனர். பின்னர்ப்பிரியநாயகியைஸ்நானமுதலியனவும் அலங்காரமுஞ்செய்வித்து நந்திதேவரைப்பார்த்து பார்வதியைத் திவ்யாலங்காரத்தோடுகூடிய ரத்னவிமானத்திலேற்றிச் சகலகணங்களோடும் ஹிமாலயத்தையடைவிக்க வேண்டும். போகிறஅவ்விடங்களில் சுகமான பக்ஷ்யபோஜ்யங்களால்இவளையுபசரித்துக் கொண்டேசகலரையுமஸ்ரமமில்லாமலழைத்துப்போகவேண்டும். விமானத்தைச்சீக்கிரத்திலலங்காரஞ் செய்து தேவியைப் பிரயாணப்படுத்தென்று ஆக்ஞாபிக்க நந்திகேஸ்வரர் விமானத்தை அலங்கரித்துக் காண்பிக்க இறைவனார் தேவியைப்பார்த்து ஓ பார்வதீ! இவ்விமானமூர்ந்து சகலகணங்களோடும் போய்வருவாயென்று கட்டளையிட்டனர். அம்பிகையும் மகாசந்தோஷத்தோடு சிவபெருமானைத்தழுவி மனோன்மணியைப்பார்த்து ஓ தேவி! நீ எப்போதும் சிவாக்ஞையைச்செய்கின்றவளாய்ச் சயனம் ஆகாரம் முதலியவைகளில் பிரபுவின் சித்தத்தை யநுசரித்து நான் வருகிற காலத்தை யெதிர்பார்த்திருப்பாயாக வெனக் கட்டளையிட்டனள். மனோன்மணி தேவிபாதத்தில் வணங்கதேவிஅவளை உச்சிமோந்துபிறகுபரமசிவன்சிறிதுதூரம்வழிவிட்டுநிற்க அம்பிகை தோழிகளோடும் சத்ரசாமரங்களோடும் புறப்பட்டாள். அப்போது சிலர் புஷ்பத்தையிறைத்தனர். சிலர்நிருத்தஞ்செய்தனர். சிலர் ஜயஜயவென்றுசொல்லிவாழ்த்தினர். அப்போது அம்பிகை தன்னைப்பிரியாது தொடர்ந்துகொண்டு வருகிறமனோன்மணியைப்பார்த்து நீமகாதேவரிடம்போவென்றனுப்பிவிட்டு விமானத்தில் கணேச ஸ்கந்த நந்தி ஹிமவான் மேனை மைநாகன் முதலானவர்

களோடேயேறி ஹிமாலயத்துக்குப்புறப்பட்டனள். ஹிமாலயம் போகிறபரியந்தம் கைலாயசிகரத்தைப் பார்த்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டே தூரத்திற்றெரிகிறகேதாரசிகரத்தைக்கண்டுநமஸ்கரித்தாள். ஹிமவான் சிலகணங்களைத்தன்வீட்டையலங்கரிக்கமுன்னதாகவனுப்பினான். அவர்கள் ரத்னதோரணங்களாலும்தீபவரிசைகளாலும் சந்தனபுஷ்பங்களாலும் கோலங்களாலும் நகரையலங்கரித்துக் கேதாரீஶ்வரனுக்குச் சந்தனக்காப்பிட்டு சர்ப்பாபரணஞ்சாத்தித் தாமரைமலர் மாலைபில்வமாலைமுதலியவையுஞ் சாத்தினார்கள். பிரம்மவிஷ்ணுவாதி தேவர்களும் அவர்களுடைய தேவிகளும்வந்து வணங்கினார்கள். அப்சரஸ்திரீகள் நிருத்தஞ் செய்தார்கள். கந்தர்வர் கானஞ்செய்தார்கள். முனிவர்தோத்திரஞ்செய்தனர். இவ்வாறு யாவருந்துதிக்கப் பார்வதி ஹிமவானுடைய மாளிகையி லேறி மேனையால் நீராஞ்சனஞ்செய்ய வுள்ளேசென்றனள். செல்லும்போது கணேசர் முதலான கணங்களைக் கைலைக்குப்போம்படி வுத்தரவு செய்ய அவ்வாறே அவர்களுஞ்சென்று இறைவனுக்குத்தேவிவிருத்தாந்தத்தைச் சொன்னார்கள். தேவியும் தாய்தந்தையரோடுசந்தோஷித்திருந்தாள். சிவபெருமானும் பார்வதி எப்போது வருவளென்றெதிர்பார்த்துக் கொண்டு மநோன்மணியோடுரமித்திருந்தனர். ஈஶ்வரசம்பந்தமான இக்கதையைக் கன்னிகைகேட்டால் சௌபாக்கியத்தையும் அக்ஷயமான தனத்தையும் பெறுவாள். ஏனையோர் கேட்பாராயின் பூலோகத்தில் சிவபாத பூசைசெய்கின்றவர்களாய்க்கஷ்டத்தினின்றும் நீங்கினவர்களாய் எப்போதும் பந்துக்களோடு சந்தோஷமடைந்தவர்களாய்ப் புத்திரபௌத்திர முடையவர்களாய் முடிவில்கணாதிபதிகளாய் வாழ்வார்களென்றருளினர்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

விகாதகாரிணேநம:

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

துர்வாசர்செய்த தேவீஸ்துதி.

சூதர் கூறுகின்றார். ஸ்கந்தமூர்த்திஇவ்வண்ணஞ்சொல்லிவரும் போது அங்குள்ள கணங்கள் ஓ உமாஸுதரே! தேவியார் ஹிமாசலத்

தை படைத்ததைக் கேட்டுமகிழ்ந்தோம். இனித்தூர்வாசர் எவ்வாறு தேவியினால் அநுக்கிரகம்பெற்றனர்? அவர் எவ்வாறு தேவியைத் தோத்திரம்புரிந்தனர்? இவற்றைக்கேட்போமாயின் இங்கிருக்கும் எல்லோருடைய பாபங்களும் நிவர்த்தியாய்விடும். ஓ பார்வதிப்ரிய நந்தனரே! எல்லோருங்கேட்கத் திருவாய் மலர்ந்தருளுகவெனப் பிரார்த்திக்க பக்வத்ஸலராகிய த்விஷண்மேணத்ரர் ஓ கணங்களே! அம்பிகையானவள் அவ்விமாலயசிகரத்திலும் ருஷிகளுடைய ஆஸ்ரமத்திலும் மேனையோடு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது பஸ்மம் நிறைந்தவர்களாயும் திரிபுண்டர தாரிகளாயும் ருத்ராக்ஷதாரிகளாயும் ருத்ரத்தை ஜபிக்கின்றவர்களாயும் பஞ்சாக்ஷர ஜபத்திலாவலுள்ளவர்களாயும் பஞ்சவக்த்ரரைத்தியானிக்கின்றவர்களாயும் சிவலிங்கமூர்த்தியைப் பில்வத் தளிர்களால் பூசிக்கின்றவர்களாயும் கேதார க்ஷேத்திரத்தில் மனதை வைக்கின்றவர்களாயும் காமத்தை நிக்ரஹிக்கின்றவர்களாயும் புகை காய் காற்று கனி இலை முதலியவைகளையுண்டு தர்ப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவர்களாயு மிருக்கும் ருஷிசிரேஷ்டர்களால் நிறைந்திருக்கின்ற தூர்வாசருடைய ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு அங்கு மேனையோடு திரிந்துகொண்டிருந்தனள். மின்னல்போ லுலாவிக்கொண்டிருக்கிற ஸதாசிவ குடும்பினியைத் தூர்வாஸ முனிவர்கண்டு மகாதேவி யென்று நிச்சயித்து ஸ்ரீமாத்ரே (என்தாயே) அருள்க. வருவாய்வருவாயென்று நமஸ்கரித்து மேனையோடுகூட ஆசனமளித்து சகல ருஷிகளோடுந் தேவியை மதுபாக்கததாலும் புஷ்பகந்த தூபதீபங்களாலும் பூசித்தனர். மிக்க அன்போடளித்தவைகளை அம்பிகைபெற்று ஆசனத்திலிருக்கும்போது தூர்வாசமுனிவர் வணங்கி நானே புண்யவான். நானேபரிசுத்தன். யான்செய்த தபம்பலித்துவிட்டது.உன்பாததூளிதான் என் தபசினுடைய பலம். ஓதேவேஶ்வரி ! முக்தியாலெனக்குயாதுபயன். பக்தர்களுடைய இஷ்டங்களையெல்லாங்கொடுக்கிறவள் நீ.மகாமாயாசொரூபிணியான பராசத்திநீ. பிரம்மாதிதேவர்களுக்குத்தாயான தேவிநீ. மகாதேவனுடைய பாதிசரீரத்தில் வசிக்கிறவள் நீ என்று மிகவணக்கத்தோடுதுதித்து மீண்டும் ஓதாயே! பாதத்தைக்காட்டிலும் பரமானவளே! மூன்று லோகசவுந்தரியமாகியசமுத்திரத்தைக்கடைந்தெடுத்த அமிர்தப்பெருக்குப்போலும் அப்போதுதித்த ஆயிரஞ்சூரிய கிரணம்போலும் செவ்வரத்தைப் புஷ்பம்போலும்காந்தியுள்ளதாய்ப்பிரகாசிக்கின்றவுனது திருமேனி என் சித்தத்தில் விளங்குக மூன்றுலோகத்துக்குந்தாயான தேவியே! உனது திருவுருவமானது என் மனதில்பிரகாசிக்கவேண்டும் என்று தோத்திரஞ் செய்தனர்.

இந்தத்திரிபுர சுந்தரியின் தோத்திரத்தை எவன் படிக்கின்றானோ அவன் சகலபாபங்களாகிறகாட்டுக்குத்தீயானவனும்சகலகோரிக்கைகளையும் அடையப்பெற்றவனும் நானாவிதமானசம்பத்துகளுக்குஸ்தானமாயிருக்கிறவனும் தனக்கீடில்லாதவனும் விளங்குவான். சங்கீதத்தையும்சரசகவித்துவத்தையும் வேதார்த்தவியாக்யானத்தையும் உன் பாதகமலத்தோடு கூடியமனதையும் எல்லாமறிந்தவனாயிருப்பதையும்பெருந்தன்மையடைந்திருப்பதையும்அடைவான். அன்றியும்காரியத்தில்சாமர்த்தியத்தையும்தனதுகிருகத்தில்சம்பத்துவிருத்தியையும் சரீரத்தில் சௌந்தர்யத்தையும் லோகத்தில் பிரகாசத்தையுமடைந்து வித்வானும் கவீஸ்வரனும் அநேக ராஜாக்களுடைய கிரீடத்திலிருக்கிற புஷ்பசரங்களுடைய தூள்களினால் வியாபிக்கப்பட்ட பாதங்களையுடையவனும் வித்வான்களுள் புகழ்பெற்றவனும் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்கிறவனுமிருப்பான். அன்றியும் சர்வசித்தையையுங்கிரகிப்பான். புதிதுபுதிதான தன்மகிமையினால் லோகத்தையெல்லாம் பிரகாசப்படுத்துவான். வித்வத்தையும் ஞானத்தையும் கௌரவத்தையும் அடையக்கூடாத யோகமார்க்கத்தையும் தேஜஸையும் ஆயுளையும்அட்டசித்திகளையும் கைலாயம்போல் கீர்த்தியையும் பூலோகத்திலடைந்து பின்பு பரமசிவனுடைய சிதாகாசமான பிரம்ம சொரூபத்தையுமடைவான். ஓ தேவியே! அக்னி எக்ஞகுண்டத்தில் பிரகாசிப்பதுபோல் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கின்றதல்லவா? அதுபோல் உன் சொரூபமானது மிக்க வுயர்ந்தவர்களிடத்தும் நீசர்களிடத்தும் பிரகாசிக்கின்றதென்று பலஸ்ருதியையுங் கூறியருளினர். பதினொன்கு வித்யாசொரூபியாயும் அறுபத்துநான்கு கலாஸ்வரூபியாயும் மன்மதஸ்வரூபியாயும் சத்துக்களை யநுக்கிரகிப்பவராயும் அசத்துக்களை நிக்ரஹிப்பவராயும் பூலோகத்தில் அவதரித்த பகவத் அம்சமானவராயும் சகல உபநிஷத்துக்கும் முதலாசிரியராயும் பிரகாசிக்கின்றவராகிய தூர்வாச முனிவர் தோத்திரஞ்செய்ய அதைக்கேட்ட பார்வதி மேனியோடு சந்தோஷமடைந்து மகா பரிசுத்தரான அம்முனிவரைப்பார்த்து உனது சிறந்த ஸ்துதிக்கும் உனது தபசுக்கும் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்கென்ன இஷ்டமுண்டோ அவ்வளவையுங்கேட்பாயாகவெனத் திருவாய்மலரத் தூர்வாசர் நமஸ்கரித்து ஓ தேவீ! உன் பாதங்களில் பக்தியும் கைலாயத்தில் சிவதரிசனமும் எனக்கு எப்போதும் கிடைக்கவேண்டும். ஈஸ்வரனுடைய பாதபூஜையைத் தவிர யான் வேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஓமஹேஸ்வரியே! அதனை

லேயே சர்வகாமமும் அடையலாம். யான் கேதாரலிங்கத்தை அபி டேகஞ்செய்ய ஒரு நதியை யுண்டுசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த் தித்தனன். இப்படித் தூர்வாசர் பிரார்த்தனையைக்கேட்ட தேவி உன் னிஷ்டம்போல் முடியுமென்று சொல்லிக் கங்கையை அப்பர்வத சிக ரத்திலிருந்துவெளிப்படுத்தினள். தேவியும் அக்கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து கேதாரீஸ்வரனை அருச்சித்து ஹிமவான் வீட்டிற்கு வந்த னள். தூர்வாசரும் அந்நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்து அதில் ஸ்நானஞ் செய்து அருச்சித்துக் கைலாயத்தையடைந்து சிவபெருமானிடம் பார்வதியாரால் தாம் பெற்றவரத்தைச் சொல்லி வணங்கி ஆனந்தத் தால் மெய்ம்மறந்து ஓமஹேசனே! விஸ்வேசனே! சம்புவே! தயை செய்வாயென்று சொல்லிக்கொண்டே கூத்தாடச் சிவபெருமான் முனிவரைக்கருணையோடும் பார்த்து நீயே புண்யவான். நீ கைலா யத்தில் வசிப்பாயென்றனுக்கிரகித்தனர்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
விஷ்வக்த்ருஸேநம :

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

தேவஸ்திரீகள் தேவியை யடைந்து துதித்தல்.

தூர்வாசானுக்கிரகத்தைக்கேட்டகணங்கள் ஓ ஸ்கந்தமூர்த்தி! தூர்வாசரது சரிதத்தைக்கேட்டோம். இனித்தேவி ஹிமவான் வீட் டில் என்ன செய்தாள்? மேனையும் ஹிமவானும் எப்படித்தேவியைப் பூசித்தார்கள்? அந்த அற்புதங்களையுங்கேட்கவிரும்புகின்றோமென்று கேட்க ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார். தேவிதோழிகளாற் சூழப்பட்டவளாய் சில சமயம் சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருப்பவளாயும் சிலநேரம் வனத் தில் சஞ்சரிக்கிறவளாயும் தனது தாய்தந்தைகளால் அன்னபானங் களாலும் பக்ஷ்யபோஜ்யங்களாலும் தூபதீபங்களாலும் சந்தன புஷ் பங்களாலும் சந்தோஷப்படுத்தப் பட்டவளாயும் காலங் கழித்து வந்தாள். இவ்வண்ணந் தாய்தந்தையர்களாலும் தோழியர்களாலும் சந்துஷ்டையாயிருக்கின்றதேவி ஒருநாள் வசந்தகாலத்தில்ஹிமாலய த்தில் புஷ்பம்பறிக்க ஆவலுள்ளவளாய் ஓர் ஏகாந்த இடத்தில் அ சோகவிருக்ஷத்தின் கிளையைப்பிடித்திழுத்துப் புஷ்பங்களைப்பறித்து

இறைவனை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு தாமரைத்தடாகக்கரையில் வீற்றிருந்துசிவபெருமானை நினைத்துக் கனிவகைகளை நிவேதனஞ்செய்து மேனையை ஆலிங்கனஞ்செய்து சிறிது ஆகாரஞ்செய்துகொண்டு விசாரத்தால் மனவருத்த முடையவளாகவேயிருந்தனள். பின்னர் சந்திரோதய காலத்தில் ஹிமாலயத்தின் உச்சியிலிருக்கிற மெத்தையில் சந்திரகிரணத்தால் மனவருத்தமடைந்து சாதி மல்லிகை முல்லை தாழை கமலம் இவைகளைப்பார்த்து அவைகளை உபயோகமற்றவைகளாக நினைத்தாள். தென்றற்காற்றால் வீசப்பட்டவளாயிருந்தும் வியர்வையுள்ளவளாயிருக்க அதுகண்ட தோழிகளால் விசிறி முதலியவைகளா லுபசரிக்கப்பட்டும் மேனையால் பிரியஞ்செய்யப்பட்டும் வருத்தம் நீங்கினளில்லை. கட்டிலிற்படுப்பளாயின் தூங்காமல் சங்கரெங்கே சங்கரர் எங்கே யென்று விழித்துக் கொள்வாள். மற்றக் காலங்களில் தன்தாய் எப்பொழுது கைலாயதுக்குப் போவென்று சொல்லப்போகிறாளென் றெதிர்பார்த்திருப்பாள். பக்ஷிகளுடைய சப்தங்களும் காற்றுகளும் மேனையோடு பந்தாடுதலும் பழங்களைத்தின்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் என் னம்மைக்குப் பெருத்த கஷ்டத்தைவிளைவித்தனவேயன்றிச் சுகத்தை விளைவித்தனவில்லை. கண்ணாடியைப்பார்ப்பாளாயின் மூச்செறிவாள். இவ்வாறு பார்வதியாரிருப்பதை மலையரையன் குறிப்பினாலுணர்ந்து இனி நமதுபுத்திரியை இங்குவைத்திருத்தல் அழகன்றென்று கைலாயத்துக்கனுப்ப விசேடமாய் உபசாரங்கள் செய்துவந்தனன். அந்தச்சமயத்தில் தேவியைப் பார்ப்பதற்கு லக்ஷ்மி சரஸ்வதி சதி சுவாஹா ஸ்வதா அருந்ததி அநசூயை கார்கி மைத்திராயணி ரோஹிணி முதலிய நக்ஷத்திரங்கள் லோபாமுத்திரை மனோரமை நாக ஸ்திரீகள் கின்னர ஸ்திரீகள் புண்யதீர்த்தங்கள் ரம்பை முதலிய ஸ்திரீகள் மற்றுமுள்ளவராவையடைந்து சந்தனம் புஷ்பம் பழம் முதலியவைகளைத் திருவடியில் வைத்து வணங்க அவைகளைத் தேவி அங்கீகரித்தாள். பின்னர் கந்தர்வஸ்திரீகள் கானமும் அப்சரஸ்திரீகள் நிருத்தமும் செய்தார்கள். கின்னரர்கள் வாத்தியம் வாசித்தார்கள். தேவதாஸ்திரீகள் பலமூளங்களாலும் மஞ்சள் குங்குமம் சிரேஷ்டமான சந்தனம் புஷ்பம் ஆகிய இவைகளாலும் பூசித்தார்கள். அப்படியே முனிபத்னிகளும் பூசித்தனர். அப்போது பார்வதியார் லக்ஷ்மி சரஸ்வதி முதலான தேவஸ்திரீகளையும் அருந்ததிமுதலான ருஷிபத்நிகளையும் குசலபிரஸ்னை செய்ய அவர்கள் தேவியைநோக்கி தயாரசத்தைத் தனமாகவுடையவளே! மலர்ந்த தாமரை மலர்போன்ற முகமுடைய

வளே!சாதி மல்லிகைமுதலான புஷ்பங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட கேசமுடையவளே! சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடமுடையவளே! சம்சாரபயத்தை நீக்குகின்றவளே ! உனக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கின்றோம். அழகாய் சப்திக்கிற பாதுகைகளையுடையவளே ! தாமரைமலர்போல் சிவந்ததாயும் மருதாணியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விரல்நுனிகளையுடைய உனது உபயபாதங்களைத் தேவகணங்களாகிய நாங்களெல்லாம் சிரசில் வகிக்கச் சந்தோஷமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். செந்தாமரையின் மத்தியிலுள்ள காந்தியைப்போன்ற கண்களையுடையவளே! உன் மலரடிகளை நமஸ்கரிக்கின்றோம். சகலலோகத்தாலும் துதிக்கப்பட்டவளே!சரணமடைந்தவர்களது பீடையைத் தொலைக்கின்றவளே! நீ சர்வோத்கிருஷ்டையாயிருப்பாயாக. இனி மறுபடியும் உன் மலரடி தரிசனம் எங்களுக்கு எவ்விடத்திலுண்டாகுமோ? உன் மலரடியைப் பூசிக்கும் புண்ணியம் எப்போதுண்டாகுமோ!சிவபெருமானது இடப்பாகத்தில் வாசஞ்செய்கிறவளே!எப்போதும் கைலாயத்தில் வாசஞ்செய்பவளே!சகலலோகமும் உன்பாதத்தால் ரக்ஷிக்கப்பட்டுவருகின்றது. இது மகாபுண்ணியமான காலம். வேதவேதாந்தங்களாலும் அறியப்படாத திருவடியைப் பார்த்த எங்கள் இரண்டுகண்களும் தன்யமாயின. எங்கள் புண்ணியமே புண்ணியம். எங்களது மனோரதங்களெல்லாம் பூர்த்தியாய் விட்டன என்று இப்படி லக்ஷ்மி முதலானவர்கள் செய்த தோத்திரத்தைக்கேட்டுத் தேவி எல்லாத்தேவிகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள். ஓலக்ஷ்மிதேவியே!க்ஷேமமா? சரஸ்வதியே!இந்திராணியே! ஸ்வதையே! நீங்களெலலோரும் க்ஷேமமா? அருந்ததி முதலானவர்களே! நீங்களெல்லாம் க்ஷேமமா என்று தனித்தனியே கேட்கும் வார்த்தைகளை யாவருங் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து கைகூப்பிச்சொல்லுகின்றார்கள்.ஓ தேவியே! உன்கருணையால் எங்களுக்கு எவ்விடத்தும் க்ஷேமத்துக்குக் குறைவில்லை. மங்களத்துக்கெல்லாம் மங்களமானதேவியே! உன்மலரடியைக் கண்டமையால் நாங்களிப்போது புண்யசீலிகளாய் விட்டோமென்று ஆனந்த வசனங்களைக் கூறித் தேவியையுபசரித்துத் தேவதா ஸ்திரீகளெல்லாம் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு தேவி ஹிமயமலையின் சிகரத்திற்சென்று பிரதோஷகாலத்தில் மேனையோடும் சகிகளோடும் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமான கங்காநதி தீர்த்தத்தை யெடுத்துவந்து பஞ்சாமிர்த முதலிய அநேக சம்பாரங்களாலும் விபூதித்திரிபுண்டரங்களாலும் ருத்திர

க்ஷம் பில்வம் புஷ்பம் வஸ்திரம் சர்ப்படம் திவ்யாபரணம் ரத்ன மயமான தீபம் ஆகிய இவைகளெல்லாவற்றாலும் கேதாரீஸ்வரனைப் பூசித்து அன்னம் பக்ஷயம் பழம் தாம்பூலம் நிருத்தம் கீதம் சங்கம் பேரி துந்துபி முதலியவைகளாலும் உபசரித்துப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து அஷ்டமூர்த்தியாயிருக்கின்ற பெருமானைத் துதிக்கத்தொடங்கினள். ஸத்யோஜாதனே! மஹேசனே! சங்கரப்பிரபுவே! தேவரீருக்குச் சூர்யசந்திர அக்னிமுதலானவர்கள் மின்மினிப் பூச்சுப்போல் பிரகாசிக்கின்றார்கள். நதிகளெல்லாம் சமுத்திரத்தை யடைகிறதுபோல் யமன் வருணன் குபேரன் முதலானவர்களெல்லாம் உம்மை வந்து அடைகின்றனர். வாமதேவனே! முனிவர்களாலும் தேவர்களாலும் கணேந்திரர்களாலும் வணங்கப்பட்டவனே! வாசுதேவன் தனது கண்களால் அருச்சிக்கப்பட்ட பாதமுடையவனே!பிராமணக்கூட்டங்களால் பூசிக்கப்படுகிறவனே!தேவதேவனே! தயையினால் என்னை ரக்ஷிப்பீர். மிகவும் அகோரமான சம்சாரமாகிய சாகரத்துக்கு ஓடக்காரனே! லீலார்த்தமாய்த் தேகத்தைத் தரிக்கின்றவனே! மகேசனே! மகாதைரியசாலியே! சோமசூர்யாக்னிகளை நேத்ரமாகவுடையவனே! நானாவிதலோகசிருட்டி வியாபாரமுள்ளவனே! ஜகத்துக்கெல்லாம் முக்கியகாரணனே! சம்புவே! பிரசித்தமான பிரபாவமுள்ளவனே! சகல வேதங்களும் தோத்திரிக்கும் புருஷனே! வேதங்களாலும் வேத விதிகளாலும் விஷ்ணுவினாலும் ஸ்கந்தனாலும் பராசக்தியினாலும் கணபதியாலும் பூசிக்கும் பாதமுள்ளவனே! என்று இவ்வாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனள்.

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார்:-ஓ அந்தணர்களே! இது உமக்கு எம்மால் சொல்லப்பட்டது. உமது காதுகள் புண்ணியமுடையன வாயின. இது காதுக்கு அமுதம்போல் இருக்கிறது. இதைக் கேட்கிறவன் சம்சாரத்தைவிட்டு மோக்ஷத்திலாவலுள்ளவனாய் விடுவான். பிறகு கைலாயத்தில் ருத்திரனாய் விடுவான். மற்ற சகலலோகத்திலும் கைலாய சுகத்தில் மூன்று கோடியில் ஒருபங்கு சுகமுங் கிடையாது. மார்க்கண்டேயர் ததீசிமுதலான ருஷிகள் அளவில்லாத மகிமையுள்ள சமுத்திரம்போன்ற இந்த சிவரகசியத்தைத் தனத்தினிடத்திலும் ஸ்திரீயினிடத்திலும் ஆசையில்லாதவர்களாய்க் கேட்கிறார்கள். கேவலம் சம்சாரத்திலுழலுகின்ற பாமரர்கள் இச்சிவரகசியத்தைப் படிக்காமல் குரங்குபோலிருக்கிற முகமுள்ளவர்களாய் விகாரமான பற்களைக்காட்டித் தனவான்கள் கிருகங்களில் அந்திப்பொழுதளவும் பல்லை யிளித்துக்கொண்டு நிற்கின்றவர்களா

யும் தூக்கம் சோம்பல் கலகம் இவைகளிறு விழுக்கப்பட்ட மன முடையவர்களாயும் ராத்திரியில் பிணம்போல் தூங்குகின்றவர்களா யும் மத்தியானத்தில் நீதி காவியங்களில் சொல்லப்பட்ட வுபாயப் படி வயிற்றை நிறைக்கப் பிரயத்தனப் படுகிறவர்களாயும் காலத் தைக்கழிக்கிறார்கள். ஒருவனும் ஒருக்ஷணகாலம் சிவனைச் சிந்திக் கின்றவன் கிடையாது. சம்பு பக்தனிடமிருந்து சிவகதையைக் கேட் டிருக்கிறீர்களல்லவா? அதுவே சம்சாரக்கடலிலிருந்து கரையேற் றிவிடும். சம்சாரத்திலேயே உழன்று சிவனை நினைக்காதவர்களுக்கு என்ன கதியுண்டாகும்! ஈஶ்வரபதத்தியானஞ் செய்யாதவர்கள் ஒ ருவராலும் பூசிக்கத்தக்கவர்களல்லர். அந்தச்சாமானியர்கள் சண் டாளரைப்போல் தூரத்திலொதுக்கத்தக்கவர்கள். அவர்கள் யா கஞ்செய்திருந்தாலும் அரசர்களாயினும் திக்பாலகர்களா யிருந்தா லும் அவர்கள் நாய்வால் எப்போதுங் கிளம்பியிருப்பதுபோல் எப் போதும் காமத்திலேயே ஆவலுள்ளவர்களான படியால் அவர்களை மனதில்நினைக்கக்கூடாது. இவர்களெல்லாம் யமனை யடையத்தக்க வர். இவ்வுண்மையுணர்ந்த பெரியோ ரெப்பொழுதுஞ் சிவரகசியத் தின் பெருமையைச் சொல்லியுங் கேட்டும் என்றும் எவ்விடத்தும் புகழுடன் வாழ்ந்திருப்பர்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.
சிவரகசியம் பவாம்சம் என்னும்
இரண்டாம் அம்சம்
முற்றிற்று.

உ

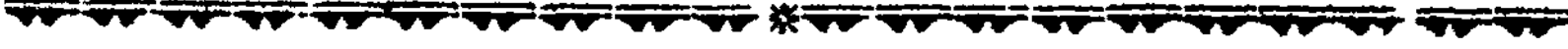
சிவமயம்.

சிவரகசியம்.

மூன்றாவது

அம்சம்.

உ

விஶ்வரக்ஷாக்ருதே நம:

சிவரகசியம்.

மூன்றும் அம்சம்.

முதல் அத்தியாயம்

சிவரகஸ்ய வரலாறு.

ஶிவபாதாரவிந்த ஶ்ரீயம் ப்ராப்ய ஶ்ரீவத்ஸம் விஶ்வம் |
ஜந்த்ரம் ஸ்ரஷ்ட்ரம் ப்ராஹ்மாதிநாத்ராதிபதீஸா ஶிவா ||

எவள் சிவபாதாரவிந்த ஸ்ரீயாயுள்ளவளாய், இலக்குமி விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் சந்திரன்முதலிய தேவர்களை யுண்டாக்குகின்றனளோ, அவளே சிவையென்கிற ஜகதீஶ்வரியாம்.

பூர்வம் நைமிசாரணியவாசிகளாகிய சௌநகாதி முனிவர்கள் சகலவேதாந்ததத்வமறிந்த சூதரைநமஸ்கரித்து, வேதாந்ததத்வமறிந்தவரும் சிவஞ்ஞானமே ஜீவனமாகவுடையவருமாகிய ஓமுனிவரே! சுருதியால் கூறப்பட்டவும் சகல சுகலாபத்திற்கு இடமாகியவும் சர்வாபத்துக்களையும் தொலையச்செய்வவும் மஹேசசந்நிதானத் தன்மைபெற்றவும் பக்தானுக்கிரக சாதனமாயுள்ளவுமாகிய சிவஸ்தலங்கள் யாவை? எந்தவிடத்தில் சாம்பவர்களுக்குச் சகலாபீஷ்டங்களுஞ் சித்திக்குமோ, எந்தவிடத்தில் பார்வதிநாதன் ஆயாசமின்றி எப்பொழுதும் பிரசன்னனாவனோ, எந்தவிடத்தில் பரமபுண்ணியமான தீர்த்தங்களுளவோ, எந்தவிடத்தில் தர்மத்தைவிருத்திசெய்வதாகிய சிவலிங்கங்கள் விளங்குகின்றனவோ, எந்தவிடத்திலே நிரீசுரருக்கு மிக்கதிருப்தியுள்ளதோ அத்தகைய சிவஸ்தலங்களையுந் தாங்கள் கருணைகூர்ந்து கூறவேண்டும். அன்றியும் தேவரீரால் அநேகக்ஷேத்திரங்கள் தரிசிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளுள் முக்கியமாய்ச் சிவப்பிரீதிஹேதுவாயுள்ள தலங்கள்யாவை யென்றுங் கேட்டனர்.

அவ்வினுக்களைக் கேட்டவுடனிய மாத்திரத்தில் சூதமுனிவர் ஒருமுகூர்த்தநேரஞ் சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பரமானந்தவனுபவமுடையவராய் முனிவர்களைப்பார்த்து, ஓமுனிவர்காள்! நீவிர்

நன்மைபயப்பனவாகிய வினாக்களை வினவினீர்கள். நீவிர் தவத்தால் அகத்தழுக்கை அகற்றினவராதலின் உங்களை யான் தரிசித்தமாத்திரத்தில் என்மனம் மிக்க தெளிவைப்பெற்றது. நீவிர்பவலிங்கார்ச்சனையில் விருப்புற்றவர்களாகிய பாக்கியவான்களாதலால் உங்களுடைய சந்திதானத்தின் விசேடத்தினால், எனக்குச் சிவபக்திசெழிக்கின்றது. உலகத்தில் சத்சங்கத்தார் அருமையானவரன்றோ? சத்சங்கமென்று சொல்லப்படுவார் சாம்பவர்களே. சாம்பவர்களெனப்படும் மகாபாக்கியமானது பூர்வ ஜன்மாந்திரங்களில் நிகழ்ந்த புண்ணியத்தையனுசரித்துக் கிடைப்பதாகும். ஆகலின் பூர்வம் நான் செய்த புண்ணியகர்மங்கள் இப்போது மகாசாம்பவர்களாகிய உங்களுடைய தரிசனத்தால் பலிதமாயிற்று. சாம்பவத்தன்மை கோடிக்கணக்கான புண்ணியத்தால் சித்திப்பதென்றும், அத்தன்மையுடைய சாம்பவர்களது வருகை ஜன்மஜன்மாந்திர பாக்கியங்களாலேயே நிகழுமென்றும் வாசிட்டமுதலிய நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகலான் உங்களையச்சாம்பவர்களென்றறிதற்குப் பலசாதனங்கள் உங்களிடத்தில் காணப்படுகின்றன. அவை பஸ்மோத்தூளனம் திரிபுண்டரம் உருத்திராக்ஷ தாரணம் சிவலிங்கார்ச்சனம் என்பவையேயாம். இவைகள் சித்தித்தல் சிறந்ததவத்தின் பயனாகும். நீவிர் அப்பயனைப் பெற்றவர்களாக விருக்கின்றீர்கள். இனி நீவிர்வினவிய வினாக்கட்கு விடைகூறுகின்றேன். கேட்பீர்களாக. எவ்விடங்களில் சாம்பவர்களது பாதாரவிந்ததூளியின் லேசம்விழுகின்றதோ அவையே உத்தமதீர்த்தங்களாம். அவ்விடங்களிலேயே சங்கரசந்நிதானமும் சகலதருமங்களுமுள. அவைகளே விரும்பிய பயனையளிப்பன. சாம்பவர் சந்நிதியில்செய்யும் புண்ணியம் முடிவற்றது. எங்கு பாபசம்பந்தம் லேசமுமின்றிச் சகலசம்பத்துக்களின் வாசமுளதாகின்றதோ அதுவே சாம்பவசம்பந்தத்தின் பொருள். அதனை விரும்பினால் அது எல்லாப் பொருள்களையும் ஏனளிக்கமாட்டாது? சாம்பவர்களது பாதாரவிந்தத்தைப் பிரமாதி தேவர்கள் தூரத்தே காண்பாராயின் கண்டவுடனே நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ் செய்து அவர்களை வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அழைக்கின்றனர். அவர்கள் செல்லுமிடத்தில் பிதுர்க்கள் கூத்தாடுகின்றனர். அவர்களுக்கு அன்னதானஞ் செய்தவன் சொர்க்கலோகநாதனுவன். சாம்பவரது பாதாரவிந்தத்தை நிர்மலமாகிய தீர்த்தத்தால் பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அந்நீரை புரோக்ஷித்துக் கொள்ளுவானானால் அவன் சர்வபாவங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்று பரிசுத்தமெய்திப் புண்ணியாத்துமா

வாகின்றனன். எவர் சாம்பவர்களின் சரணாவிந்தத்தை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றனரோ அவர்களைச் சகலதேவர்களும் இவர்களே யாமதருமசொரூபர், இவரே தன்யர், என்று போற்றிவணங்குகின்றனர். சாம்பவர்களின் பாதாரவிந்தத்தை விளக்கிய நீரைப் புசிப்போர் அமிர்தம்புசித்தவராவர். சிவசின்னந்தரித்திருப்பவரைக் கண்டும் எவன் தவறியாவது நமஸ்கரியாதிருப்பானோ அவனே உலகில் பாதகமுடையோனும்வேதபாஹ்யனுமாவான். சிவனையே கதியாகக் கொண்ட சாம்பவனை எவன் சிவனாக வெண்ணுகின்றானோ அவனும் சிவனேயாவன். பலகோடி புண்ணிய ஜன்மங்களின் பயனை யீன்றவனெவனோ அவனே சாம்பவனுவனென்று கூறப்பட்டுளது. சாம்பவரைப் புண்ணியத்தால் தரிசித்த எவன்தான் சுகமடைந்திலன்? எந்தமனிதர் சைவபூஜகனைப்பூசிக்கின்றாரோ அம்மனிதரைச் சகல தேவருமமுநிவரும் பூசிக்கின்றனர். ஆசையால் ஓ முநிவர்களே! நீவிர் என்னால்செய்யப்பட்ட அர்ச்கியபாத்யாதி உபசாரங்களை யங்கீகரித்து என்னைத் தன்யனாகச்செய்யுங்கள். ஓ சிவார்ச்சகராகிய முநிவர்களே! யான்மிக்கதன்யனாகின்றேன். உங்களுடைய திருமேனிகளைச் சிவரூபங்களாக வெண்ணுகின்றேன். ஓ சாம்பவர்களே! சிறந்தசிவலிங்கங்கள் சிவாதிஷ்டானங்களாதலாலும் சாம்பவர்களது சரீரங்கள் சிவாபிமானங்களாதலாலும் இவ்விரண்டுருவும் சிவனது திருமேனிகளேயாம். ஆகலான் உங்களைப் பில்வபத்திர முதலிய பூஜாசாதனங்களால் சந்தோஷத்துடன் யான் பூஜிக்க விரும்புகின்றேனென்று கூறிப் பூஜித்து நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபத்தஞ் செய்து கொண்டுநின்றனர்.

சாம்பவபுங்கவர்களாகிய சவுனகாதியர் பேரானந்தமெய்தி நிற்குஞ் சூதமுனிவரைப்பார்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகினவர்களாய்த் தாங்களும் அவரைவணங்குங் குறிப்புடன் எதிரில் அஞ்சலிபத்தஞ்செய்து கொண்டு ஓ சூதமாமுநிவரே! தேவரே மிக்க தன்யர். நீரே தன்யரினும் தன்யர். இப்படிப்பட்ட சிவபக்தி யும்மால் எவ்வெப்புண்ணியங்களைப் பூர்வஞ்செய்து சம்பாதிக்கப் பட்டதோ! எந்தப்புண்ணியப் பிரபாவத்தால் சர்வாங்களைாதாது பாதாரவிந்தத்தை விட்டகலாத மனமுடையவராயிருக்கின்றீரோ அதனை நாங்களறிந்திலம். ஓ சுவாமின்! அப்புண்ணிய விசேடங்களை யெங்கட்குச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று வினவினர். அங்ஙனம் வினவிய முநிவர்களைச் சூதர்பார்த்து ஓ முநிவர்காள்! பூர்வத்தில் வியாசமாமுநிவர் குடதுவிஷ்யர்களோடு கேதாரேச்வரக்ஷேத்திரமடை

ந்து பூசித்து மிக்க சந்தோஷமனத்துடன் சிவார்ச்சனுபராயிருக்க அவரை யான் நமஸ்கரித்து ஓ சுவாமி! தேவரீருக்குச் சிவக்கியான மூண்டானது எவ்விதமென்று கேட்டேன். அதற்கவர் சிவாராதனையிலேயே சிக்குண்ட மனமுடையோராய்ச் சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை நினைத்து விபூதியை உத்தூளனஞ்செய்து கேதாரேஸ்வரரைப் பார்த்துப் பின்னர் என்னைநோக்கி ஓ சூதா! சநாதனமாயுள்ள சைவரகஸியத்தை யுனக்குக்கூறுகின்றேன். அஃது அன்னியரிடங் கூறக்கூடாததும் மஹாரஹஸ்யமானதும் பரமமங்களமானதுமாம், ஆயினும் நீ என்னிடம் பக்தியுள்ளவனாதலால் இதற்குமுன் ஒருவருக்குங்கூறாத அந்தரகஸ்யத்தை இப்பொழுது உனக்குக்கூறுகின்றேன். இதனைப் பிரயத்தனத்துடன் மிக்கசிரமப்பட்டு ரகஸ்யமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனின் இது சிவபக்திபூர்ணனும் பரமசாந்தனுமாகிய பரமபரிபாகிக்கே உரைக்கத்தக்கது. உரைக்குங் காலத்தில் எத்திசையும் நோக்கி அசாம்பவனெவனு மில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு பின்னருபதேசிக்கவேண்டும். அசாம்பவனும் அபரிபாகியுமானவனுக்கு ஓர்காலத்துங் கூறக்கூடாது. ஓ சூதா! நீயும் என்னால் கூறப்படும் இந்தரகஸ்யத்தை அசாம்பவனுக் குரைக்கமாட்டேனென்று இக்கேதாரசந்நிதியில் நீ சபதஞ்செய்வாயாக. இது அபரிபாகிகளாகிய சோரர்க ளறியக்கூடாத நிதிக்கும்பம். மிக்க பிரயத்தனத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்டதும் உயிர்களுக்கிதமுமாகிய ஓர் நிதிக்குடத்தைச் சோரருக்குக்காட்டுதல் கெடுதியாமன்றோ? ஆகலான் இந்தச்சிவரகஸ்யமொழிந்த மற்றவைகளை யொருவாறு அன்னியருக்குத் தெரிவிக்கலாம். இந்த நிதிக்கலசத்தை எவர்க்குந் தெரிவிக்கக்கூடா தென்று கூறினர். ஓ முநிவர்களே! இதனை நீவிருங்கவனியுங்கள். இப்போது ரம்யமாகிய (அரிதாகிய) சைவரகஸ்யம் என்னால்கூறப்படுகின்றது. இதனை நீவிரும் மிக்க யத்தனத்துடன் ரகஸ்யமா யுள்ளத்துள் வைத்துக் காக்கவேண்டும். ரகஸ்யங்களுக்குள் சைவமாகிய ரகஸ்யமே உத்தம ரகஸ்யமாகும். இரத்தினங்களுக்குள் திவ்யரத்னங்களை எப்படி ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்தல்வேண்டுமோ அப்படியே வேதத்தால் கூறப்பட்டதாகிய இப்பரமரகஸ்யத்தையும் பாதுகாத்தல்வேண்டும். பெரிய வேதாந்தரகசியமும் இஃதே. யான் இந்தரகஸ்யத்தை உங்களிடம் நயமாய்க்கூறுகின்றேன். மிக்க சிறப்புற்ற ரத்னங்களை யாரும் எவருக்குங்கொடுக்கமாட்டார்கள். அதுபோல இந்தரகஸ்யத்தை யாருக்குங்கொடுக்கக்கூடாதாயினும் யானனைக்கு உங்கள்பாலுள்ள

கருணையால் கொடுக்கத்துணிந்தேன். இதிலுள்ள பொருளை நீங் களறிந்து சிவதற்பரர்களாயிருந்து சாக்கிரதையாய் வைத்துக்கொள் ளவேண்டும். இது பிராணரக்ஷாமணியென்று பிரசித்திபெற்றுள் ளது. ஆனதுபற்றி நீங்கள் எவருக்கும் வெளியிடக்கூடாது. இது ரகஸ்யமென்று பார்வதியாருக்குச்சிவனுலுங் கூறப்பட்டுள்ளது.அப் பார்வதியாரும் இதனைப் பரமரகசியமாய்ப் பக்தியாய்வைத்திருந்த னர். அதனைத்தமக்குரைக்கவேண்டுமென்று குமாரக்கடவுள் பக்தி யுடன்கேட்ப அவர்பொருட்டு அவ்வுபாதேவியார் உபதேசித் தனர். வேதார்த்தத்தால் போற்றப்பட்டவதனை ஓர்கால் நந்திகே சர் தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மிக்கசிரத்தாபத்தியுடன் ஸ்ரீ குமாரக்கடவுளை நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து பிரார்த்திக்க அவர் அந்நந்திதேவருக் குபதேசித்தனர். அந்நந்திதேவர் தம்மை மிகவும் பூஜித்து மகிழ்வோரும் சாந்தருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருக் குக்கூறியருளினர். அவர்தமமைவணங்கி அஞ்சலிசெய்து தமக்குப தேசிக்கவேண்டுமென்று சரஸ்வதியுடன் பிரார்த்தித்த பிரமதேவ ருக்குக்கூறினர். அப்பிரமதேவர் சநகாதிகளுக்குக்கூறினர். அவர் களும் நாரதருக்குக்கூறினர். அவரெனக்குக்கூறினர். யானும் அசசிவரகஸ்யத்தை மறவாதிருக்கவேண்டுமென்றுமக்களுக்குக்கூற ஆரம்பித்தேன். ஓ முனிபுங்கவர்களே! நீங்களுமிதனை வித்தையும் மிக்கவறிதலுமாகிய நல்லபரிபாகிக்குக் கூறவேண்டுமேயன்றி மற் றெவர்க்குங் கூறக்கூடாது. ஓ த்விஜர்களே! இதில் யாதும் ஐய மில்லை. யான்கூறியதில் சாக்கிரதையாயிருங்கள். இஃதே பெரிய சத்யம். இஃதே எனக்குப்பெரிய குருதக்ஷிணை என்றுகூற அதற்கு ருஷிகள் ஓ சூதமாமுனிவரே! நீங்கள் கூறினவையெல்லாம் நன் றாய்க் கேட்டுக்கொண்டோம். அவையெல்லாம் எங்களது இதத் தின்பொருட்டேயாம். சாம்பவரகசியமானது எப்பொழுதுஞ் சாக் கிரதையாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று உம்மால் கூறப்பட்ட படி. எங்களிடம் ரத்னம்போல் ரகசியமாயிருக்கவேண்டியதே.நாங்க ளதனை எங்களுடைய கண்டத்தில் மணிபோல் வைத்துக் காக்கவே ண்டியதே. இதுவிஷயத்தில் தேவரீர் சந்தேகிக்கவேண்டாம். இனி யாதொன்றைப் பூர்வம் தேவரீரை மிக்க பிரயத்தனத்துடன் கேட்டேமோ அதனை அப்பொழுதுங் கூறவில்லையே. அதுதானின் றோ இப்பொழுது தேவரீரால் கூறப்படுகின்றதென்று முனிவர்கள் கூறியதைக்கேட்டு வியாசர்மனதில் ஆனந்தமுடையவராய்ச் சிவரக சியத்தைக்கூறத்தொடங்கிப் பரமதாரணஞ் செய்துகொண்டு அந்

வதனுகிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்துச் சிவலிங்கமூர்த்தியைத் தொட்டு மீண்டுஞ் சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்பச் சர்வசம்சாரநாசகனுகிய உமாசகாயனை ஹிருதயத்திற் சிந்தித்துத் தழுதழுத்தவார்த்தையுடன் முனிவர்களைநோக்கி ஓ முனிவர்காள்! நீங்கள் தன்யர்களே! யாதுமையமில்லை. பன்மைபூஜிதவேதிகளாகிய நீங்கள் திரிநேத்திரருக்குப் பிரியகரமாயுள்ள சிவவித்யாதானத்துக்குப் பாத்திரராயுள்ளவர்களே! பாத்திரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட இரத்தின்முதலியன வெல்லாம் சகலமானவருக்கும் சுகத்தை யளிப்பனவாமென்று சுருதிகள் அடிக்கடி கூறுகின்றன. உலகிலோ சிவவித்யாதானத்துக்குரிய பாத்திரமானது கிடைப்பதரிது. பாத்திரங்கிடைத்திருக்கும்போது அதனைப் பெரியோர்கள் எப்படித் தள்ளுவார்? சிவவித்யாதானத்தைக் கொடுப்போனும் அதனைப் பெற்றுக்கொள்வோனுமாகிய இருவர்க்குங் கோரமாகிய சம்சாரக் கடலினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாகின்றது.

எவ்விடத்தில் ஹரரும் அஜராமரருமாகிய சிவபெருமானது அபாரமாகிய கதையெனும் ஸமுத்திரம்பொங்குகின்றதோ அவ்விடத்தில் சம்பு பார்வதி கணநாதர் சண்முகர் இவர்களுடன்கூத்தாடுகின்றனர். விஷ்ணுவானவர் கையிற்பிரம்பெடுத்து நந்தீசருடைய உக்ரமாகிய கடாக்ஷவீக்ஷணத்தால் பயந்தொடுங்கும் நான்முகன்முதலிய தேவர்களையெல்லாம் தூரத்திலோடச்செய்கின்றனர். இந்த லோகாதிகமாகிய சிவகதையெனும் கங்கையின் அலைக்காற்றானது சிரவணஞ்செய்வோர்களைப் பாவனஞ்செய்கின்றதென்பது ஓரற்புதமல்ல. இஃது சிரவணஞ்செய்வோரது சுகதியையும் அவர் குலத்தவரையும் அவரைப் போஷித்துவருவோரையும் பரிசுத்தமாக்குகின்றது. சிவபெருமானை எப்பொழுதும் எவன் தியானிக்கும் மார்க்கத்திலிருக்கின்றானோ அவனைப்பற்றி என்னால் கூறமுடியுமென்றுகூறிப் பின்னர் வியாசர் தமது நாவைப்பார்த்து ஓ நாவே! இதுகாறும் திராக்ஷை இக்ஷு க்ஷீரம் இவைகளின் சாரசம்பந்தம்பெற்ற மதுரமாயுள்ள பதார்த்தங்களையருந்தி அவற்றின் சுவைகளைப் பிறருக்குக்கூறி அவற்றை வெளிப்படுத்திவந்தனையே. அதுபோலும் இனிக் காகாலனுடைய லோகாதீதமாகிய கதாம்ருததாரையையருந்தி ஹரனுடைய நாமதேயமாகிய சப்தசாரங்களைக் கூறிக்கொண்டு பரமானந்தமெய்துவாயாக என்றார். அதன்பின்னர் மனதைப்பார்த்து மனமே! நீ இடதுகையில் மேருவாகிய தனுசையும், வலதுகையில் ஹரியாகிய பாணத்தையுந்தாங்கிப் பூமியாகிய தேரின்மீதுவைக்கப்பட்ட பாதத்

தையுடையோரும், நமஸ்கரித்துள்ள சகலதேவர்களது சிரங்களிற் சூடியிருக்குங் கிரீடத்திலிழைக்கப்பெற்ற ரத்னங்களின் கிரணங்களால் வியாபிக்கப்பெற்ற பாதுகையின்மேல் விளங்கும் பாதாரவிந்தத்தை யுடையோருமாகிய பாலசந்திரனைப் பாவனைசெய்குக என்றிவ்வண்ணம் வாக்குக்கும் மனதுக்கும் நியமனஞ்செய்து பின்னர்ச் சர்ப்பமாகிய நாணுடன்கூடிய மேருவாகிய தனுவைப்பிடித்த இடது திருக்கரத்தையுடையவனும் நாராயணனாகிய நாராசத்தை யெடுத்துப்பிடித்த வலதுதிருக்கரத்தையுடையவனும் அருளையுடையோனைப் புரத்தையெரித்த விரூபாக்ஷத்தை யுடையவனுமாகிய உமாசகாயனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமஸ்கரித்தனர்.

முதலாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

பஞ்சஹஸ்தாயநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

காயத்திரீ வரப்பிரசாதம்.

வியாசபகவான், உமாசகாயனை நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று தோத்திரஞ்செய்யும்போது, ருஷிகள் அவரைநோக்கி சிவவித்தையானது முத்தியைத்தரும் மஹாவித்தையன்றோ? அவ்வித்தைத் யாவராலும் அறியத்தக்கதாகுமா? அதன்மகிமையை வேதமும், கௌரியும், சங்கரரும், ஸ்கந்தரும், கணேசரும், நந்திகேசருமே யறியவல்லவராவர். அந்த வித்தியாஸ்வரூபத்தை கிரிஜாகாந்தனாகிய சிவபெருமானிடத்தில் நிச்சலமான பத்தியுடையோனே சிவனை அவனேயறிந்தவனாவான். அந்தப் பக்தியைப்பெறுதலே தவமாம். அதனைவிட்டுத் தவமென்பதுவேறில்லை. அதுதான் அற்புதமாகிய தவம். சிவபெருமானிடத்துண்டாகும் பக்தி என் அற்புதமாகிய தவமாகாது? உலகத்தில் சிவவித்யாப்பிரபாவமறிந்த மனிதன் எப்படி அரியவனோ அப்படியே பஞ்சதேவரைவிட்டுச் சிறிதுஞ் சலியாத பத்தியாளனும் அரியவனேயாம். அந்த அறிதலை மஹேஸ்வரனது பத்தியே பத்திசக்தியென்று கூறப்படும். அந்தப் பக்தியே சம்சாரபயத்தைத்தொலைத்து முத்தியளிப்பதாகும். இப் பக்திவிசேஷம் பின்னையிருக்க, அத்தமஹாதேவன் சிதாகாசத்தில் பஞ்ச

னந்தசொரூபன் நிர்க்குணன் பார்வதீநாதன் சந்திரசூடன் திரிபுராந்தகன் ஸ்மராரி (மன்மதவைரி) காலகாலன் திரிசூலபாணி சர்வேசன் சடாமண்டலமண்டிதன் உமாசகாயன் பரமேஸ்வரன் அந்தகாரி விருஷபத்வஜன் இலிங்கஸ்வரூபன் பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹன் ருத்ராக்ஷபூஷிதன் சாந்தன் நீலகண்டன் விரூபாக்ஷன் சக்தன் தாக்ஷாயணிப்பிரியன் குமாரகுரு என்றும், அப்படியே அவ்யக்தன் என்றும், சுந்தரமானமூர்த்தியாய் வியக்தமாயிருக்கின்றானென்றும் காமாரி என்றும், காமதன் (காமத்தையளிப்போன்) என்றும், அக்ஷரனென்றும், ஞானானந்தசாகரனென்றும், பரமேஸ்வரனென்றும் பரமாத்மாவென்றும், பராத்பரனென்றும், சித்தென்றும், சித்விலாசனென்றும் கூறப்படுகின்றான். இவ்வண்ணமான நாமார்த்தங்களையெண்ணுங்கால் ஒன்றுக்கொன்று முரணுகின்றன. அங்ஙனம் முரணுதலாகிய பலசொற்களால் வழங்கப்படுதல் குற்றமுடைத்தன்றோ? இவற்றின் உண்மையை எங்களுக்கு நன்றாய்க்கூறியருளல்வேண்டும். அப்படிப்பட்ட தர்மங்களைக் கேட்பதனாலேயே சிவஞானமுமுண்டாகுமென் றெண்ணுகின்றோமென்றுகூற வியாசபகவான், ஓமுனிவர்களே! அதனை யான்கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக. பரமமங்களத்தையளிப்போனாகிய மஹாதேவனைப் பஸ்மதாரணஞ்செய்துகொண்டு சிரத்தையுடன் ஹ்ருதயத்தில் தியானித்துச்சிவார்ச்சனை செய்தலே சகலதர்மங்களுள்ளும் உத்தமதர்மமாகும். அதுவொழிந்த மற்றைய தர்மங்களெல்லாம் அதன்பொருட்டே யாமென்றறிமின். இனிச் சிவனே சச்சிதானந்தலக்ஷணமுடைய பரமபிரஹ்மமாகும். அப்பரப்பிரஹ்மமாகிய சிவன் விஞ்ஞானமயன் நிர்விகாரன் நிர்மலன் ஆதியந்தமற்றவன் அப்பிரமேயன் நிர்க்குணன் நிரஞ்சனன் நிராமயன் வாஙமனாதீதன் என்று கூறப்படுகின்றனன். புராணமுதலியவைகளும் கோசரமல்லாதவனென்றே கூறுகின்றன. இத்தன்மையுடைய சம்புவென்னுந்தெய்வம் கருணையினால் நம்போன்றவர்களது வாக்குக்கும் விஷயமாகின்றானென்றறிமின். இதுவும் எனதுளத்தினின்று சிவன் ஏவுகின்றமையால் யான் கூறுகின்றேன். ஏனெனின் சிவனே புத்திப்பிரேரேபகன் என்றறிமின்.

ஓமுனிவர்களே! அவனது பிரேரேபத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக. தேஜோன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்குந் தேவனாகிய சூரியனது உத்தமமாகிய ஞானத்தைச் சகலஜீவர்களாலும் விரும்பப்படும் விஸ்வாத்மாவாகிய சிவனே ஏவுகின்றான். பர்க்கனாகிய அச்சங்கரனைத்தவிர சூரியனையும் நம்மையும் மற்றுமுள்ள ஜீவர்களை

யும் வேறு எவன் எவுவான்? அவன்தான் மற்றெல்லாப்பொருள்களாலும் சகலஜீவர்களாலும் விரும்பப்பட்டவனுமாவான். இந்தப்பர்க்கனென்னும் பதத்தினது மகிமையே சுருதிகளில் கூறப்பட்டுளது. சம்சாரத்தைப் பர்ஜனம் (வறுத்துவிடுதலைச்) செய்கின்றமையால் பர்க்கனெனப்பட்டான். பூர்வம் காயத்திரி தேவியானவள் அதியுக்கிரமாகிய தவஞ்செய்தனள். அவளது பக்தியுடன் கூடியதவத்துக்குச் சந்தோஷித்த பரமேஸ்வரன் அவளிடத்துப்பிரசன்னராய்த் தோன்றி மேகம்போல் கம்பீரமான வார்த்தையால் ஓ காயத்திரீ! உன்னால் மிகவுங்கோரமாய்ப் பதினாயிரங் கல்பவருடம் தவஞ்செய்யப்பட்டமையால் யான் மிக்கப் பிரீதியடைகின்றேன். வரமளிப்பவருட் சிறந்தவன் யானேயாகலான் உனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேட்டுப் பெறுறுக்கொள்வாயாக. அவ்வரங்களை நீ மற்றையாரிடம் பெற்றிடுவாய்? நான் நீ விரும்பும் எந்த வரங்களைத்தான் கொடுக்கமாட்டேன்? என்று பர்க்கனாகிய இறைவன் கூற, காயத்திரிதேவி சாஷ்டாங்கமாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கண்களினின்றும் ஆநந்த நீர்ததும்ப, ஓ பகவானே! தேவதேவேசனே! சம்சாரபாஜனாகிய பர்க்கனே! கருணைக்கடலே! என்னால் விரும்பப்பட்ட வரத்தைத்தந்தருள்வாய். அதுவென்னையெனின், உனது பாதாரவிந்தத் தியானத்திற்குரித்தான ஜபத்திற்கு யோக்கியமாகிய மந்திரமானது தன்யர்களால் போற்றத்தக்க சுருதியேயாம். அது மந்திரமாயினும் அதில் சிவபதமிருப்பதனாலன்றோ சித்திபெறுதற்கேதுவாகின்றது? ஆகலான் அந்தப்பகவானாகிய பர்க்கனே எனது புத்தியை ஏவுகின்றவன். முனிவர்களெல்லாரும் சிவமந்திர ஜபத்தையே விரும்புகின்றனர். சகலவித்தைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகிய சிவமந்திரமிருக்கும்பொழுது மற்றமந்திரங்கள் ஆதிக்கியத்தைப் பெறுவனவல்ல. அவையாவும் அவலமாய் ஜபிப்போர்க்கு ஆயாசத்தைத்தருவனவேயாம். ஆகலின் அவைகளை விசேஷமாய் ஜபஞ்செய்வதால் அடையும் பயன்யாது? ரசமற்றமரங்களை வளர்ப்போர்க்கு அவை மலர் கனி முதலியவற்றை எப்படித்தராவோ அதுபோலச்சிவமந்திரமற்ற ஏனையமந்திரங்களை எவ்வளவு ஜபஞ்செய்யினும் அவை பயன்றரா. மலடியானவள் வித்தியாவிசாரதனாகிய மைந்தனை யெவ்வாறு பெறமாட்டாளோ அதுபோலச் சிவநாமமற்ற மலடாகிய மந்திரங்களும் பயனளிப்பனவல்ல. சிவநாமமென்னும் நல்லநீரால் மந்திரமாகிய விருக்ஷம் வளர்ந்து மஹேஸ்வரனாகிய பலனைத்தருகின்றது. சூரியன் ஆயிரங்கிரணமுடையோனாயினும் உதயகிரியையடை

ந்தே மஹார்ந்தகாரத்தைத் தொலைப்பதுபோல மந்திரங்களும் சிவ நாமத்தை யடைந்தே தன்னை ஜபிப்போர்க்குச் சகலதுக்கங்களையும் நீக்கி விரும்பிய சித்தியைத்தருகின்றன. தினங்கள் சூரியனோடுகூடா வாயின் அவை எவ்வாறு விளங்குவனவன்றோ அவ்வாறே சிவநாமத் தோடு கூடாத மந்திரங்களும் விளங்குவனவன்று. மந்திரங்களென் னும் தினங்கட்கு இந்தப்பார்க்க சப்தமே பாஸ்கரன் (சூரியன்). பாஸ் கரனிராவிடில் தினங்களுமில்லை. பகலின்றன்மையுமில்லை. அப்படி யே சிவமந்திரமில்லாவிடின் மந்திரங்களுமில்லை. அவைகளின் தன் மையுமில்லை. மஹான்மாவாகிய தேவரீரால் முதலில் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதும் சிவமந்திரமே. ஆகலான் அம்மந்திரத்துடன் ஏனையமந் திரங்கள் கூடாவிடில் அவைஜபிக்கத்தக்கவையன்று. ஸ்திரீகளுக்குக் கண்டத்தில் மாங்கலிய சூத்திரம் இராவிடில் அவர்கள் எவ்வண்ணம் மங்களஹேதுவாகாரோ அவ்வாறே மந்திரங்களும மங்களஹேதுவா கியசிவமந்திரமில்லாவிடில்மங்களஹேதுக்களாகா.மந்திரங்களுக்குள் சிவமந்திரமே மங்கல சூத்திரமாயுள்ளது. மங்கல சூத்திரமிழக்கப் பெற்றவள் பற்பல ரத்னாபரணங்களையணிந்தாலும் சுமங்கலி என்கிற பெயர் எப்படிப் பெறுவதில்லையோ அப்படியே சிவமந்திரமற்ற மந் திரங்கள் மங்களத்தைப் பெறுவனவன்று. ஓ முநிவரே! கன்றீன்று பால்கறவாத பசுவால் என்னபயனோ அப்பயனே சிவமந்திரமற்ற மந்திர ஜபத்தாலுமாம். கர்ப்பத்துடன் கூடிய பசுவானது எப்படி ஆதரிக்கத்தகுந்ததோ அப்படியே சிவமந்திரத்துடன் கூடிய மந் திரமும் சகல மேதாவியர்களாலும் எப்பொழுதும் ஜபித்து ஆத ரிக்கத்தகுந்தது. ரத்னகர்ப்பையாகிய பூமியானது எப்படிச் சிறந்த பயனைத்தருகின்றதோ அப்படியே சிவமந்திரத்தையடைந்த ஏனைய மந்திரங்களும்சிறந்த பயனைத்தருகின்றன. புத்திரப்பேறற்றவள் பதி விரதையாயினும்எப்படிப்பிரகாசிக்காளோ அப்படியே மந்திரங்கள் சிவமந்திரத்தை யடையாவிடில் பிரகாசிக்க மாட்டா. சிவமந்திரப் பிரவேசத்தாலேயே மந்திரங்கள் மந்திரத்தன்மையுடையன வாகின் றன. அஃதிராவிடில் மந்திரத்தன்மையற்றவையாம். சிவ சப்தத் தினது மகிமையையறிய என்னாலும் வேதங்களாலும் முநிவர்களா லும் தேவர்களாலும் முடியா. இவ்வுண்மையால் சிவமந்திரமில்லாத மந்திரங்கள் ஜபயோக்கியமாகாவென முநிவர்களால் நிச்சயிக்கப்ப ட்டன. ஓ பார்க்கவனே! எனது மந்திரமானது உனது மந்திரமின்றி ஜபிக்க யோக்கியமற்றிருப்பதால் நான் மிகவுந் துக்கிக்கின்றேன். இத்துக்கமானது தேவரீரது கருணையின்றி யான் நீங்குவ தெங்ஙனம்?

தேவரீர் பிரசன்னரானாலன்றி அடையப்பெறுதலுமுளவோ? ஓ இறைவனே! வேதங்களாலுங் காணக்கூடாத சொரூபம்யாதோ அதனைக் கண்ணுற்றேன். ஓ பரமேஶ்வரா! என்னிடங் கருணைகூர்வாயாக.

ஓ மஹேஶ்வரா! தேவரீருக்கு நமஸ்காரம். ஓ விருஷபத்துவஜரே! ஓ கிரிஜாதிபா! வித்யாசொரூபா! ஓ பரமாத்மசொரூபா! ஓ சுவர்க்காபவர்க்கப்ரதா! (சுவர்க்கமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் இறைவனே!) ஓ சம்போ! உமக்கு நமஸ்காரம். உமதுபாதாரவிந்த தரிசனத்தினால் ஆனந்தங் கடல்போற் பொங்குகின்றது! விபத்துக்களெல்லாம் தொலைந்தன. ஓ இறைவனே! உமதுபாதாரவிந்தத்தில் செலுத்திய சித்தத்தையுடைய மனிதன் அடைவது சுபந்தவிரமற்று யாதுமில்லை. தேவரீர் அணுவினும் அணுவாய் மகத்தினும் மகத்தாய் ஆன்மாவுமாய் அவ்வான்மாக்களது இருதயகுகையில் விளங்குகின்றவரன்றோ? அக்குகையின்கண் நித்யசித்தரான தேவரீரைத் தேவரீரது பிரசாதத்தாலேயே கண்டவன் சோகமற்றவனாகின்றான். உமாசகாயனும் பரமேஶ்வரனும் திரிலோசனனும் நீலகண்டனும் பூதயோனியனும் (சகத்காரணனும்) சகலசாக்ஷியனுமாகிய தேவரீரைத் தியானித்த முநிவன் தமசை (அஞ்ஞானத்தைத்) தாண்டுகின்றான். ஓ இறைவனே! அவ்யக்தரூபமாகிய பரமாத்ம தத்வத்தை வேதவேதாந்தங்களும் அறிந்தில. அது ஈஶ்வரனாகிய தேவரீரது திருவடிப்பிரசாதத்தினாலேயே யறியக்கூடியது. ஓ ஈஶ்வரா! வேதங்களாலும் ஏனையோராலுங் காண்டற்கரிய தேவரீரது திவ்ய திருவுருவத்தை யான்செய்த பாக்கியவசத்தால் காணப்பெற்றேன். ஓ என்னாண்டவனே! யாவனொருவனது பாதபத்மத்தை ஸ்மரிக்கும் விஷயத்தில் பிரவர்த்தித்தவர் கிருதாந்தனாகிய இயமனாற்கூறப்படுங் கடுஞ்சொல்லைக்கடந்து ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிச் சம்சார தாபங்களினின்றும் விடுபட்டவராகின்றனர் என்றுகூறப்பட்டவிறைவன் தேவரீரன்றோ? ஓ மஹேஶ்வரா! தேவரீரது சரணாரவிந்தத்தை இருதயகமலத்திற் கண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் தாரைதாரையாய்ப் பெருக உள்ளடங்காத ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கப்பெற்றவர் தீரரேயன்றி ஏனையோரல்லர். ஓ சுவாமின்! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை அதிக சமீபமாய்த்தன்னுடைய இருதயகமலத்தில் ஓர் கணப்பொழுதேனுங் காணப்பெற்றோன் ஈனகுலத்தானாயினும் அவன் மேற்குலத்தானென்பதைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? சுவர்க்காபவர்க்கங்களைக் கொடுக்கும் ஈஶ்வரனாகிய தேவரீரைப் பல இடையூறுகளுடனுவது பஜிக்குந் தன்மையர்களே முக்தர்களாகிய ஆஸ்திக சிரோமணிக

ளாவார். அவர்களே அனந்தகல்யாணகுண பரம்பரைகளிற் பொருந்திச் சங்கரனைப் பூஜித்துக்கொண்டு விளங்குகின்றவராவர். எந்த ஆபத்தையும் ஓர் பொழுதுங்காணாத பாக்கியவான்களுமாவர். என்னிடமுள்ள தேவரீரதுபிரசாதமே இப்படிப்பட்ட தேவரீரது பாதாரவிந்த தரிசனத்தைத்தந்ததும் ஆனந்தப்பெருக்கைத் தருகின்றது யாம். கருணைக்கடலாயுள்ள தேவரீரை ஸ்மரித்துச் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்குகின்றவர் தேவரீரது திருவுருவத்தைக் கண்ணாரத் தரிசிக்கப்பெற்றால் அவர் உடனே என் பேரானந்தம் பெறாதொழிவார்? ஓ சம்போ! தேவரீரிடம் எவனுக்குத் திடமானபக்தியுளதோ அவனுக்கே சகலசுகங்களும் சகல ஐஸ்வர்யங்களுஞ் சித்திக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பக்தியுண்டாதல் மிகவும் அரிதே! எவனால் மஹேஸ்வரனாகிய வுமது பாதார்ச்சனையென்னும் சிவதருபம் சிறிதேனும் வழுவின்றிச்செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கு முன்கூறியபக்தியெனும் சுபப்பிரவாகம் துர்லபமாகுமா? ஆகலான் ஓசம்போ! என்னுபகனே! எனது மந்திரத்தில் "பர்க்க" வெனும்பதம் பிரவேசிக்கும்படித் தேவரீரனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். ஓ பகவானே! இஃதே என்னால்வேண்டப்படும் வரமென்று காயத்திரிதேவி பிரார்த்திக்கப் பரமேஸ்வரன் அவ்வண்ணமே ஆகுகவென்று அருள்புரிந்து அவளால் பூஜிக்கப்பெற்ற சிவலிங்க மூர்த்தியில் கணங்களோடு பிரவேசித்தனர். ஓ முனிவரே! காயத்திரி தேவியினால் பூஜிதமான லிங்கத்தை எவன் பக்தியுடன் பூஜிக்கிறானோ அவன் சகல சித்திகளையுமுடையவனாய்ச் சித்தருள் சிறந்தவனுமாகின்றான். ஓ முனிவர்களே! அதுமுதல் காயத்திரி ஜபிப்பதற்கு யோக்யமாய்ச் சுவர்க்காபவர்க்கங்களை யளிக்கின்றவளாயினள். பர்க்கரும் பர்க்கத்வமெய்தினார். எவன் புண்ணியமாகிய காயத்திரி தோத்திரத்தைச் சிவத்தியான பூர்வகமாய்ப்படிக்கின்றானோ அவன் காயத்திரி ஜபத்துக்குரிய பயனையு மந்திரசித்தியையும் பெற்றவனாகின்றான். இப்படிப்பட்ட அபார மகிமையுள்ள சிவனை எவன் அர்ச்சிக்கவில்லையோ எவன் தியானிக்க வில்லையோ எவன் ஸ்மரிக்கவில்லையோ அவனது ஜன்மம் அவலமன்றோ? ஆசாரசீலத்தோடு சாந்தராய்ச் சிவத்தியான பூர்வகமாய்ச்சிவமந்திர ஜபஞ்செய்கின்றவர் சிவனையேயடைகின்றனர். ஆகலின் சிவமந்திரத்தோடு கூடாத மந்திரங்களை யெவ்வகையானுஞ் ஜபித்தல் கூடாது. சிவமந்திரத்துடன் கூடிய மந்திரங்களே எப்பொழுதும் ஜபிக்கத்தக்கது. அங்ஙனமாயின் ஜபிக்கக் கூடாதென்கிற மந்திரங்களும் வேதத்திலுள்ளனவாயினவே யென்றால் வேதத்திலுள்ள தென்றத

ஞன்மாத்திரம் அன்றி ஜபிக்க யோக்கியமாவதில்லை. எங்ஙனமெ னின் சுத்தமாகிய ராஜை என்னுஞ் சொல்லானது ஜபிக்க யோக்ய மாகவில்லையோ அதுபோலெனக. பூவுடன்கூடியநாரானதெப்படிச் சிரோபூஷணமாகின்றதோ அதுபோலச் சிவமந்திரத்துடன் கூடிய மந்திரமே கண்டபூஷணமாம். இச்சிவமந்திர ஜபத்தைப் பரமாய்க் கொண்டவனையே முத்தியென்னுங் கன்னிகை பற்றுகின்றாள். இது வன்றியும் சமுத்திர முழுவதும் ரத்னாகரத்வத்தைப் பெறுவதல்ல. ரத்னங்களோரிடத் திருப்பது பற்றியே அது ரத்னாகரமென்னும் பெயர் பெற்றது. அஃதில்லையாயின் அப்பெயர் பெறுவதெங்ஙனம்? அன்றியும் அச்சமுத்திரத்தில் திரணமுதலியவைகளுள்ளனவாயிருக் கின்றனவே அவற்றுள் யாதாவதொன்று கிரீடத்திற் பதிப்பிக்கத் தக்க யோக்கியமுடையதாகின்றதா? இனிச் சமுத்திரத்திலுள்ளது பற்றிப் பொருள்களுக்குச் சிறப்பா? சிறந்த பொருள்களைப் பற்றிச் சமுத்திரத்திற்குச் சிறப்பாவெனின் சிறந்த இரத்தினத்தைப்பற்றியே சமுத்திரத்துக்குச் சிறப்பைக் காண்கின்றோமேயன்றிச் சமுத்திரத்தி லிருப்பது பற்றிப் பொருளுக்குச் சிறப்பைக் காண்கின்றிலம். அங் குள்ள மணல் கல் முதலியவைகளை இரத்னங்களைப்போல் யாருஞ்சிர சில் சிறந்ததாகத் தரித்துக் கொள்ளாமையால், இங்ஙனங் கூறிவந்த முறைமையான சிவமந்திர ரத்னமானது வேதரத்னாகரத்திலுள்ளது. அதுவே கிரகிக்கத்தக்கது. அதுவே ஜபஞ் செய்வதற்கு யோக்ய மானது. அது நீங்கிய ஏனைய மந்திரங்கள் ஜபிக்கத்தக்கனவைகளல்ல. இன்னுமும் எவ்வளவென்று கூறுவேம். இனி மிகக்கூறுவதினின்று மொழிவாம். சிவசப்தமானது பாரத்பரனாகிய சிவனொன்றேயறிக. சிவலிங்கமும் அதுபோலவே. சிவன் சிவலிங்கம் உருத்திராக்ஷம் வெண்மைநிறம்பொருந்தியவிபூதி இவையெல்லாம் ஓமுனிபுங்கவரே! மஹாபாக்யத்தால் கிடைப்பனவாம். சத்துக்கள்சாயபவமாய்த்தோ ன்றிச் சிவனைத்தியானித்து விபூதியையும் சிவமந்திரத்தையும் சிவலிங் கத்தையுமடைந்து பாவபந்தத்தினின்றும் நீங்குகின்றனர். விபூதிருத் ராக்ஷ மணிந்த யாம் சாம்பவர்களே! யாம் பூசிப்பது சிவலிங்கத் தையே. யாவெப்பொழுதுந் தியானிப்பது சிவனொருவனையே. நமது பாக்யத்தால் மந்திரமும் பர்க்கபதத்தைப்பெற்றது. சுத்தாத்மாக்கள் ஜபஞ்செய்து பற்பல கிலேசங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கென்றே ருத்ராத்தியாயத்தில் பஞ்சாக்ஷரம் அமைக்கப்பெற்றுளது.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பார்வதிநந்தனாயநமஃ

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

...✢...

வியாஸமுனி சம்வாதம்.

ஸூதர் கூறுகின்றார். ஓ நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே! இவ்வாறு கூறிய அவரது வசனத்தை முனிவரெல்லாங்கேட்டு ஆனந்தக்கண்ணீரா னிறைந்தவர்களாய்ச் சிவபூஜையிற் சென்றமனமுடையவர்களாய்ச் சிவதத்வ வுபதேசகராகிய வியாசரை நமஸ்கரித்து எங்களையனே! மீண்டும் எங்கட்குச் சிவதத்வத்தையே வுபதேசிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு ஓ பகவானே! சிவபெருமானை எப்படிப் பூசிக்கவேண்டும்? சிவதருமங்களென்பனயாவை? சிவாசாரவான்களென்பவர் யாவர்? சிவபெருமான் எதனால் பிரசன்னராகின்றார்? பார்வதியாருக் கெப்பொழுது சிவசம்பந்தமான ரகசியங்கூறப்பட்டது? அவரிருக்குமிட மெப்படிப்பட்டது? அவ்விடத்தின் பிரமாணம் எவ்வளவு? அங்கிருக்கின்றவர்யாவர்? இவைகளையெல்லாம் நன்று யெங்களுக் குரைத்தருளல் வேண்டுமென்று வினவ வியாசர் கூறுகின்றார்.

சிவார்ச்சனையில் விருப்பமுற்ற ஓ முனிவர்களே! நீவிர் நன்கு வினவினீர்கள். இதனை நீங்கள் கேட்டமாத்திரத்தில் எனக்குப்பேரானந்தம் பெருகுகின்றது. பாவமென்னும் பர்வதங்கள் புண்ணியக் கடலில் மூழ்கிப்போயின. மஹாசாம்பவர்களாகிய வுங்களது சேர்க்கையால் பிறவிக்கடலும் மூழ்கிப்போகின்றது. சிவதருமங்கள் பரிபாகிகளுக்கே வுபதேசிக்கத்தக்கன. ஆதலின் நீங்களனைவரும் விரும்பியபடி என்னாலிப்பொழுது சிவப்பிரபாவங் கூறவேண்டியது அவசியமே. ஓ முனிவர்களே! மேருபர்வதத்திலுள்ள கொடுமுடிகளில் உன்னதமாக ஓர் கொடுமுடியுளது. அதனினுமுயரமான சிருங்கம் ஓரிடத்திலுமில்லை. அச்சிருங்கத்தின்மேல் ஒரு ரத்னமயமாகிய மாளிகையுளது. அம்மாளிகையின் மஹிமையானது வேதங்களுக்கும்விஷயமாகாது. அது ஓர்பாரார்த்தயோசனை உயரமுளது. எட்டுத்திக்குகளினும் வியாபித்துத் திக்குகளின் முடிவினுஞ் சென்றுளது. அம்மாளிகைச் சிருங்கத்தில் ஸூரியசந்திரர்களுடைய கிரணங்கள் செல்லுவதில்லை. ஸூரியசந்திரர்களென்கிற வார்த்தைகளும் அவ்விடத்தில் வழங்குவதில்லை. அம்மாளிகையின் பக்கங்களில் எப்பொ

முதும் புஷ்பித்துக்கொண்டிருக்கும் தேவவிருக்ஷங்கள் நெருங்கியிருக்கும். அமிர்தப்பிரவாகத்தினைப்போலும் ரத்னங்கள் குளிர்ந்த கிரணங்கள் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அக்காந்திப்பிரவாகத்துக்கு ஓர்காலத்தினு மழிவில்லை. அம்மாளிகையின் மத்தியில் ரத்ன மண்டபங்கள் கோடியாக வெண்ணப்பட்டிருக்கும். அம்மண்டபங்கள் விசித்திரமாயமைக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த ரத்னமேடைகளுடனும், எண்ணிறந்த இரத்ன சிருங்கங்களுடனும், இரத்ன மயமாயும் மிகுந்த விசாலமாயுமுள்ள துவாரங்களுடனும், கோடிக் கணக்கினும் அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். மற்றும் அங்குள்ள சிறுவாயில்களைக் கணக்கிடக் கற்பாந்தகாலம்வரையில் தேவர்கள் சொல்ல வெண்ணினும் முடிவுறா. மற்றும் அங்குள்ள அழகிய தேவ விருக்ஷங்களினடியில் மனதைக் கவரும் அழகிய மேடைகளும் அம்மேடைகளில் சிவலிங்கங்களும் கோடிக்கணக்காய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அவ்விலிங்கங்களின்மேல் அவ்விருக்ஷங்களிலிருந்து பெருகாநின்ற அமுத்தாரையையே மலர்த் தேனாகக்கொண்ட மலர்க்குவியலின் மகரந்தங்கள் அபிஷேகஞ் செய்வதுபோல் வீழ்ந்து எங்கும் பரவிப்பெருக்கெடுத்தோட அச்சிவலிங்கங்கள் அக்னிச்சுவாலைபோல் சோதிமயமாய்விளங்கும். அம்மலர்களாற்பூசிக்கப்பட்டு இரத்னமயமான மாளிகைகளின் காந்திகள் எட்டுத்திக்குகளிலும் தீபவரிசைபோற் பிரகாசிக்க, மலர்களிற்படிந்துவரும் தென்றற்காற்று உல்லாசமாய்ப் பரவ, அவற்றால் விளங்கும் சிறப்பைச்சொல்ல முடியுமோ? இரத்ன மேடைகளின்சிறப்புஇங்ஙனமிருக்க அம்மாளிகைகளினது துவாரப் பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றினும் தேஜோமயமாய் விளங்கும் மேனிகளைப்படைத்துள்ள கணங்கள் கோடி கோடியாய்ப் பிரகாசிப்பார். அவர்களுடைய பிரகாசங்களை சோமசூர்யாக்னிபோல் எக்காலத்தும் பிரகாசிப்பதால் இருளென்னுஞ் சொல் ...ஸோமார்யசந்திர தீபாதிகள் வேண்டுமென்னுஞ் சொல்லும் அங்ஙனந் தொலைந்திருக்கும். இத்தன்மையான துவாரபாலர்கட்கு அங்குள்ள தேவவிருக்ஷங்களினுடைய கனிகளின்ரசமே திவ்யாமிர்தமாயிருப்பதால் அவர்கட்கொருநாளும் தேவருண்ணும் அமிர்தத்தில் விருப்ப முண்டாவதில்லை. இங்ஙனமான விருக்ஷங்களாற் சூழப்பட்ட மாளிகைப்பந்தினடுவில் கோடியோசனை விஸ்தீரணமும் உன்னதமுமுடைய ஓர் சிருங்கமண்டப வேதிகையில் நவரத்னமயமான சிம்ஹாசனமொன்றுளது. அச்சிங்காதனத்தின் மீது பராத்பரரும், சோதிமயரும், நியானிப்போரது மனோவாக்குகளுக்குவிஷயராய்ப் பாற்கடல்போல்

விளங்குபவரும், பஸ்மபூஷிதரும், பற்பல பரிமளத் திரவியங்கலந்த திவ்ய சந்தனலேபரும், திரிபுண்டரத்தால் விளங்கும் நெற்றியரும், ருத்திராக்ஷாபரணங்களோடு அளவிறந்த திவ்ய ரத்னங்களாலமைக் கப்பெற்ற தோள்வளை பற்பலரத்னங்களிழைத்த கழுத்தணி முதலிய வற்றையணிந்த திருமேனியருமாய், இரத்னவகைகளால் விளங்குங் குடைநிழலின்கண், இரத்தின தண்டங்களுடன் விளங்கும் அற்புத சாமரங்கள்வீச இரத்னங்களாலிழைக்கப்பெற்ற விருஷபமுத்திரையு டன்கூடிய பற்பலதுவஜங்கள்சூழச் சுகசமுத்திரம் போன்று சங்கரர் வீற்றிருப்பர். மஹாப்பிரபுவாகிய அம்மகேசரைச் சிவகணங்கள் கண்டு தூரத்தில்நின்று நடுங்கிவணங்கிப்பொற்பிரம்புபிடித்தகைகளுடையவ ராய் நிரைநிரையாய் நிற்பர். அம்மேரு மூலத்தில் நாராயணாதிதேவர் களும் கந்தர்வகின்னராதியரும் பற்பல அரியஸ்தானங்கள் பெற்று அங்கிருப்பவராயினும் அவர்கள் அச்சபையின்கண் சிங்காதனத்தரு கிலுஞ் செல்லுதலரிது. செல்லுதலே அரிதாயின் அப்பெருமானது திவ்யாலங்கார முதலியவற்றை எங்ஙனங்கண்டு களிக்கப்பெறுவர். இ றைவனது ஆலயந்தான் காணக்கூடாதாயினும் அவரது மக்களாகிய ஸ்கந்தகணேசர்களது ஆலயங்களை யாவது காணப்பெற்றுக்களிப்ப ரோவெனின் அவையும் அப்படியே. இங்ஙனமான வருஞ்சிறப்போ டுகூடிய அம்மேரு நடுவிலுள்ள கைலாயத்தில் இறைவன் ஒவ்வோர் சமயம் உல்லாசமாய் லீலாவிக்ரஹ சுந்தரராய் வந்தருளுவார். நாரா யணன் முதலியோர் ஒரோர்சமயம் தரிசனஞ் செய்ய வருவர். அங்கும் நந்திகேசுவரரது பிரம்படிக்குப்பயந்து கைலாயத்துள்ளே செல்லாமல் தூரத்தினின்று நமஸ்கரித்துச்செல்லுவர். இவ்வாறு யாவராலுங் காண்டற்கரியராய் விளங்கும் மகாதேவரைப் பார்க்க ஓர் சமயம் இமயமலையிலிருக்கும் பார்வதியார் ஆவலுடையவராய்ப் பர்வதராஜனை [illegible] என் தந்தையே! சுந்தரங்களுக்குள் சுந்தர மாயும் கலியா[illegible]குள் கலியாணமாயும் பாவனங்களுக்குள் பாவனமாயும் புண்ணி[illegible]யங்களுக்குள் புண்ணியமாயுமுள்ள மேருமலை யில் திவ்ய சிம்ஹாசனாரூடராய் விளங்கும் லோமசங்கரரான சங் கரரை இப்போது தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பம் மிகவுமுடை யவளாயிருக்கின்றேனென்றுகூற சைலராஜன் அதனைக்கேட்டுக் கண் களினின்றும் நீர்ததும்ப மிக்க விநயத்துடன் ஓ என் தாயே! நீ எண் ணியபடி உன்னைச் செலவிடுத்து நானிங்கிருப்பதற்கு எனதுள்ளம் எப்படித்துணியும்? அன்றியான் உன்னுடன் வரவேண்டினால் நாம் பெருமானிருக்குமிடம் சூரியகிரணங்களும் செல்லுதற்கரிய சேய்

மைக்கண்ணுள்ளதன்றோ? அவ்விடத்தில் யான் வருவதெப்படி? ஓ என்செல்வியே! இதனால் உன்னுடன் வருவதற்கும் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதற்கும் என்னால் முடியவில்லை யென்று மேனையுடன் தந்தை கூறும் வசனத்தைக்கேட்டுப் பார்வதியார் மனம் இரங்கினவராய்த் தாய் தந்தையரது மனக்கலக்கத்தைநோக்கிப் பர்வதராஜனைப்பார்த்து என் தந்தையே! நான் சாயங்காலமாவது அல்லது நாளையாவது திரும்பிவருகின்றேன். இஃதுண்மை. நீ கவலையொழிகவென்று கூறியதேயன்றிப் புறப்பட்டுப் போதலையும் விட்டுத் தாய்தந்தையரது மனம் வாட்டமுறுவண்ணம் வேடிக்கையான வார்த்தைகளாலும் மனோல்லாசமான செய்கைகளாலும் திருப்திசெய்து ஒருமாதம் வரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்த ஒரு மாதம் வரையில் தாய்தந்தையரும் அவர் மகிழும்வண்ணம் பற்பல வுபசார சந்தோஷ சாதனங்களைச் சலியாது நடத்திவந்தனர். இவர்கள் செய்தியிங்ஙனமிருக்கக் கயிலாயநாதர் தேவியின் மனநிலையை யறிந்து நந்திதேவரைப் பர்வதராஜனிடமனுப்ப அவர் திவ்யகணங்களுடன் சைலராஜனைநோக்கிவர, சைலராஜன் அவரைப்பார்த்துத் திடுக்கிட்டெழுந்தோடிவந்து ஆனந்தபரவசனாய் ஆசனமளித்து அர்க்கியபாத்யாசமனங்களாலுபசரித்து அதிகவிநயத்துடன் ஓ ஸ்வாமின்! ஓ நந்திநாதரே! தாங்களெங்கிருந்து வருகின்றீர்? சங்கரர் சவுக்கியமா? தேவரீர் இங்கு வந்ததனால் அடியேன் தன்யனாயினேன். வந்தகாரியம் யாதோ அதனையருள்புரிமின் என்று கூறவே, நந்தீசர் ஓ கிரிராஜனே! சங்கரர் சௌக்யமாவென்றீரே, எவரை ஸ்மரிப்பவருக்கு எப்பொழுதும் சுகமே சித்திக்கின்றதோ, அச்சுகஸ்வரூபர் சங்கரரன்றோ? அவருக்கு அசுகம் எங்கிருந்துவரும்? அவர் குசலதாதாவாயுள்ள மஹாத்மாவன்றோ? ம்ருத்யுவைஜயித்த அவருக்கு ம்ருத்யுவென்னும் வார்த்தையுமுண்டோ? சர்வவியாதிவிநாசகரும் நாமோச்சாரண மாத்திரத்தால் பிணிக்காடாகிய சம்சாரபாசத்தைத் தொலையச்செய்பவருமாகிய அவ்விறைவனுக்கு வியாதியென்னுஞ் சொல்லுமுண்டோ? எவனது கண் மூடப்பட்டதாயின் பிரமனாதியர்க்கும் பிரளயமுண்டாகின்றதோ அப்படிப்பட்ட பிரளயசித்தாகிய இறைவனுக்குச் சுகமுள்ளதென்பதிற் சந்தேகமுண்டோ? அவரொழிந்த நாராயணாதியர் லயமடைதலை அவரது அனுக்கிரகப்பிரசாதத்தால்யான் கண்டுவருகிறேன். மஹாம்ருத்யுஞ்சயனென்று வேத வேதாந்தங்கள் அவனைப் போற்றுகின்றன. ருத்திர மூர்த்தியால் துதிக்கப்படும் அவ்விறைவன் எப்பொழுதும் குசலமுடையானென்றறிமின். இனி

யான் வந்ததையும் எனது நமஸ்காரங்களையும் அம்பிகைக்கு அறிவிப்பதோடு மஹாதேவனது பூஷணமாகிய இவ்வங்குளியத்தையுங் காண்பிக்கவேண்டும். அதனால் அம்பிகையார் ஆனந்தமுறுவாரென்று நந்திகேஸ்வரர் கூறியதை இமவான் பரமசந்தோஷத்துடன் கேட்டு மோதிரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு அம்பிகைக்குத் தெரிவித்து அம்மோதிரத்தையுங்கொடுத்தனன். ஜகதீஸ்வரியும் ஹரவல்லபையுமாகிய கிரிகன்னிகை பரமபக்தியுடன் அதனை வாங்கிச் சிரசால்வணங்கி அம்மோதிரத்தைக்கண்ணிலொத்தி ஆனந்தபரவசராய்த் தன்னைமறந்து சிவத்தியானமுடையவராய் நின்றனர். அப்படி நின்ற அச்சிறுகாலம் உயிர்கட்குப் பலகாலமாயிற்று. பின்னர் தன்னுணர்ச்சிவந்து பர்வதராசனைப்பார்த்து விஸ்வாத்மாவாகிய மஹாம்ருத்யுஞ்சயரைப்பற்றி நாம் குசலவினவுவது தக்கதாமா? எப்பொழுதும் குசலமுடையரென்பது யாமறிந்ததேயன்றோ? அஃதறிந்தும் நமக்கு அவரிடத்தில் அகுசலமென்னும் புத்தி எப்படி யுண்டாயிற்று. அவர் மஹாகாலகாலரன்றோ? அப்படிப்பட்டவரைக்குறித்து வேறுவிதமான சங்கை எப்படியுண்டாகலாம்? அபம்ருத்யுவையும் எவனதுஸ்மரணமாத்திரத்தினல் தொலைக்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட சங்கராகிய இறைவரன்றோ நமது பதி? எவரது பாதாரவிந்தஸ்மரணத்தினல் மஹாவியாதிதொலைகின்றதோ அப்படிப்பட்ட சுகதாதாவை நமது பாக்கியத்தாலன்றோ பதியாகப் பெற்றுளோம்? எவனைச் சர்வதமனையென்று வழங்குகின்றனரோ அவள்நாமேயன்றோ? அப்பெயரும் நமக்கு அவரது பாணிக்கிரகணத்தினலன்றோ வந்தது? தேவர்கள் சுகதாதாவான எந்த மகாதேவரைப் பூஜிக்கின்றனரோ, அந்த ஆதியந்தமற்றவரான அவரேயன்றோ நமக்குப்பர்த்தாவாகவிருக்கின்றவர்? பக்தியோடு சங்கரரைப்பூசிக்கின்றவரே பாக்யங்களுக்குரியவராகின்றபொழுது அவருடன்பிரியாது யாவர்க்குஞ் சௌபாக்கியந்தந்தருளுகின்றவராகிய நமக்கு எப்பொழுதும் ஏன் சௌபாக்கியமிராது? சௌபாக்யந் தந்தருள்வோனுகிய அவனது பாதபத்மங்களில் நியமத்தியானமுடைய நமக்குச் சௌபாக்கிய குசலசுகங்கள் எப்பொழுதும் வளர்ந்தோங்குவதேயாம்.

மூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

பிரபவேகம:

நான்காம் அத்தியாயம்.

தேவி கைலாயஞ் செல்லுதல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறு கூறிய அம்பிகையின் வசனத்தைப் பர்வதராஜன்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷித்தவனாய் மேனையைநோக்கி ஓ பிராணநாயகி! பிரமதநாதருங் கணேசருமாகிய நந்திகேஸ்வரர் வந்து என்னிடம் சில சமாசாரங்கள் கூறினார். அம்பிகையும் பரமேஸ்வரனிடத்துப்போக முன்னமே எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றாள். நாம் இனி அங்குபோகும் விஷயத்தில் இடையூறாய் மொழிவது தக்கதல்ல. ஆகலான் அம்பிகை சந்தோஷிக்குமாறு பிரயாணத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் சீக்கிரம் யத்தனஞ்செய்வாயாக. இனி அநேககாலம் இங்கிருப்பதற்கு அம்பிகை விரும்பியிருப்பதாகவுனக்குத்தெரிகின்றதா? பதிவிரதை பதியைவிட்டுவேறிடமிருக்க விரும்புவாளா? பதிசேவையைச்செய்தலென்னுந் தருமமொன்றே சகல தருமங்களையும் வளரச்செய்யும். அதுவே அவரது அனுக்கிரகத்துக்கு ஏதுவாகும். இஷ்டசித்தியுண்டாதல் போல அன்னியமாயுள்ள மற்றெந்த தர்மங்களாலுண்டாவதில்லையாம். ஆதலால் சந்தோஷத்தோடுகூட அம்பிகையையனுப்பவேண்டும். அநுப்பாவிடில் பிரமதநாதருக்குக் கோபமுண்டாகாதிராது. ஆகவே அம்பிகை சந்தோஷிப்பதற்குரியசிறந்த ஆரங்கள் பட்டுகள் திவ்யாபரணங்கள் மஹாரத்தினங்களிழைத்த கேயூரங்கள் சாகரத்தினின்றுங்கொண்டுவந்த சிறந்தரத்னாபரணங்கள்முதலிய ஆபரணங்களையெல்லாம் கோடிகோடியாய்க் கொடுக்கவேண்டும். இவைகளெல்லாம் அம்பிகைநிமித்தமாகவே பெருமுயற்சியால் வருவித்துள்ளேன். ஓ பிரியே! சீக்கிரமாய் அறுசுவையுடன் பற்பல விசித்திரமான பக்ஷ்யமுதலிய சிற்றுண்டிகளமைந்த ஆகாரங்களையும் கற்பகவிருக்ஷத்திற்றோன்றிய அமுதரசம் வாய்ந்த கனிகளையும் நீ சாக்கிரதை செய்தனுப்பவேண்டும். இதுவன்றி மேருமலைக்குப்போகும் வரையில் மகாமேருசிகரங்களைச் சூரியகிரணம் தெரியாவண்ணம்மறைப்பதாகிய தேன்துளிசிந்தும் நறுமணங்கமழும் மலர்களாலமைந்த பூம்பந்தல்களையும் நினைத்தவண்ணஞ் செய்யவல்லதிவ்யவிமானங்களையும் சந்திரமண்டலம்போல் பிரகாசிக்கத்தக்க பற்பல வாகனங்களையும்

மேருவையும் பழிக்கவல்ல பற்பலரத்னங்களுடன் கூடிய வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ள ஓர் ஸிம்ஹவாகனத்தையும் அனுப்பவேண்டும். மற்றும் பவானியின் சீருக்குத்தக்க பொருள்கள் எவைஎவையோ அவைகளும் அநுப்பத்தக்கன என்று இவ்வாறுகூறி கிரிராஜன் அம்பிகையைப்பார்த்து ஆனந்தபாஷ்பம்பொழிந்துஇனியமுகங்காட்டி அதி தீவிரமாய் நந்திகேசரிடம்வந்து அம்பிகையை யனுப்புவதில் யாது தடையுளது? தேவரீர்போஜனஞ்செய்வதற் கொழுந்தருளலாமென்று அன்புடனழைத்துக்கொண்டுபோக அவரும் சந்தோஷத்துடன் அவன் வேண்டுகோளின்படி யமுதருந்தியபின்னர் சந்தனமுதலியவைகளையும் திவ்விய வஸ்திரங்களையும் திவ்வியாபரணங்களையும் மிக்க சந்தோஷத்துடன்கொடுக்க அவைகளையெல்லாம் சிவார்ப்பணமென்று கருதிச் சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து மகிழ்ந்தனர். இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க அச்சமயத்தில் சில கணங்கள் என்னதாமதம்? கணதீசராகிய நந்தீசனையனுப்பியுமியாது காரணத்தால் இதுகாறும்வாராது அம்பிகைதாமதஞ்செய்கின்றனளென்றிறைவன் எங்களை இவ்விடம் அனுப்பினரென்று கூறிக்கொண்டேவந்தனர். அவர்களை இமவான்கண்ணுற்று அவர்களுக்குச்செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச்செய்து அம்பிகைவீற்றிருக்குமிடஞ் சென்று சர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள கவுரியைப்பார்த்து ஓ தேவி ! காலதாமதமானதைக்குறித்து இறைவனார் இப்பொழுது சிவகணங்களை யனுப்பியிருக்கிறார். அவர்கள் வந்திருக்கின்றனரென்று கூறிப் பின்னர் மேனையைநோக்கி ஓ பெண்ணே ! இப்போது பிரயாணத்துக்குச் சுபகரமானதும் புஷ்ய சம்பந்தமுடையதும் குருயோகம் பெற்றதுமாக இப்பகலிருப்பதால் இச்சுப முகூர்த்தத்திற்றானே அம்பிகை புறப்படவேண்டும். இனிக்காலவிளம்பனஞ் செய்யாமல் சங்கரரது இச்சையை யனுசரித்து நாம் நடக்கவேண்டும். காலவிளம்பனமாயின் மீண்டும் பகவான் தூதரையனுப்புவார். எவன் சிவேச்சையை யனுசரித்துக் காரியஞ்செய்கின்றானோ அவனுக்கெப்போதுஞ் சவுக்கியமே. அங்ஙனஞ்செய்யாவிடில் சௌக்கியம் வருவதெப்படியென்று கூறிக்கொண்டே சீக்கிரமாய்ப் பற்பல வாத்தியங்களை முழங்கச்செய்து அரண்மனைக்குள்ளே சென்று மெல்லமெல்ல அம்பிகையை யழைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து ஓ அம்பிகே ! உனக்கு நினைத்தபடி செல்லக்கூடிய விமானங்கள் அற்புதக்கணக்கா யிதோ வந்திருக்கின்றன. ஸிம்ஹமொன்று உன்னை வகித்துத் தன்யமாகவேண்டுமென்று ஆவலுடன் நிற்கின்

றது. மற்றும் பற்பல வாகனங்கள் வேண்டியவாறு நிற்கின்றன. இவைகளன்றிப் பற்பல கண்டாபரணங்களை யணிந்து விளங்குந் தாதிகளும் உன்னைச்சேவிக்கும்பொருட்டு அற்புதக்கணக்காய் நிற்கின்றனர். இவைகளெல்லா முனக்கு வரிசைகளாதலா லுன்னுடன் கொண்டுபோகலாமென்று கூற கௌரி அவர்கூறிய வசனத்தைக் கேட்டுத் தன் தாயைப்பார்த்து ஓ அம்மா ! நீயும் கிரிராஜனும் இவ் விமானத்திலேறி என்னோடு மேருமலைக்குவந்து திரும்பவேண்டுமே யன்றி இப்பொழுதே நீங்கள் திரும்பக்கூடாதென்று கூறித் தன் தந்தையின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு மெள்ள விமானத்தின் மீதேறினாள். அப்போது தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. கந்தர்வநாதர்கானஞ் செய்தனர். நல்ல கந்தத்துடன் சீதளமாய்க்காற்றும் மெதுவாய் வீசியது. தேவர்புஷ்பவருஷம் பொழிந்தனர். அப்சரஸ்திரீகள் நிர்த்தமாடியதுடன் தங்கப்பிடியுடன்கூடிய சத்திரசாமரங்களாலுமுபசரித்தனர். இவ்வாறு சர்வோபசாரங்களுடன் தேவிபுறப்பட அப்பொழுது சந்திரமண்டல முதித்ததுபோல் ஓர் மஹா சிம்ஹமானது நம்மை அம்பிகை ஏன் அனுக்கிரகிக்கவில்லையென்பதுபோல் அம்பிகையினெதிரில் நின்றது. அதுபோலவே நிதிகளுடன் சித்திகளும் சந்தோஷத்துடன் அம்பிகையினெதிரில் நின்றனர். மலர்களால் வணங்கிய மந்தாரவிருக்ஷங்களும் ரத்னபாரங்களுடன் ரத்னசாகரமும் வணங்கிவந்து நின்றன. தேவதுந்துபியுமுழங்கின. அத்தொனியைக்கேட்ட உபேந்திரர் சந்தோஷத்துடன் யாதோ க்ஷேமம் வருகிறது. இஃது மஹாதேவரது இருப்பிடத்தைக் குறித்துப்பார்வதி புறப்பட்டுவரும் ஓர் கலியாணகாலமாகும். தரிசனஞ் செய்து புனிதமாகும் சுபகாலம் இஃதே. பூர்வம் கவுரிவிவாக சமயத்திலன்றோ இப்படிப்பட்ட சுபசூசகங்களிகழ்ந்தன ? ஆதலின் நாம் சென்று தரிசிக்க வேண்டு மென்று வந்தனர். பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவர்களும் தங்கள் தங்கள் தேவிகளுடன் கூடிச் சீக்கிரமாய் வந்தனர். கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தபோநிஷ்டர்களும் சித்தர்களும் தங்கள் தங்கள்மனைவியாரோடு பவானியைத் தரிசிக்க விரும்பிவந்தனர். இவ்வாறு அப்போதுகூடிய கூட்டம் உலகத்திலெப்பொழுது மெவ்விடத்திலுங் கூடாதபெருங்கூட்டமாயிருந்தது. அக்கூட்டத்தவ ரெல்லாம் நாமிப்பொழுது தன்யராயினோம், ஆயினோமென்று கூத்தாடினர். அக்கூட்டத்தின் மத்தியில் ஸாக்ஷாத் பராசக்தி வீற்றிருக்கும் பொன்விமானத்தை ஸ்ரீ நாராயணர்கண்டு மிக்கசந்தோஷத்துடன் இலக்ஷ்மியோடுகூட நமஸ்கரித்து நின்றனர்.

ஏனைய பிரமனாதிதேவர்கள்விமானசிகரத்தைக்கண்டு அடிக்கடிநடமஞ்சரித்து யாமே தன்யரென்று மகிழ்ந்தனர். அப்பொழுது அக்கூட்டங்களைக்கண்ட அருகிலுள்ள கணங்கள் பொற்பிரம்பைக் கையிற் பிடித்தவர்களாய்ப் பற்பல கணத்தலைவர்களை நோக்கினார். உடனே அக்கணத்தலைவரெல்லாம் அங்ஙனம் உன்னதமாகிய பிரம்பைக் கையிலெடுத்தோச்சி அசைத்துவர அவர்களை நாராயணாதிதேவர்கள் கண்ணுற்று மகாபலசாலிகளாகிய இக்கணங்கள் இப்பிரம்புகளாலடிப்பார்களாயின் நம்மாற் றாங்கமுடியுமோ? முடியா முடியா! நாம் எங்கேயாவது ஓடிப்போய் விடுவோம். அந்தோ ஓடிப்போவோமானால் பவானியினது சரணாரவிந்த தரிசனமானது நமக்கெப்படிகிடைக்கும்? பிரம்படியினால் மரணம் வருமென்றஞ்சி கவுரீசரணாரவிந்த சம்பந்தமான காற்றினாலடிபடாத இச்சீவனத்தால் யாது பயன்? யாதொருசவுரிசரணாரவிந்த சம்பந்தமாகிய காற்றுளதோ அக்காற்றால் சீவிக்காதவன் அந்தச்சன்மத்தால் யாதுபயன் பெறுவான்? வாயுவும் அவளது சரணாரவிந்த சம்பந்தத்தால் வாயுத்தன்மையுடையவனாகின்றான். ஆகலான் அம்பிகையினது சரணாரவிந்தசம்பந்தமான காற்றும் கிடைப்பதரிது. இதற்கு முன்னம் நம்மால் பல சன்மங்களெடுக்கப் பட்டன. அவைகளால் தன்யத்துவம் பெற்றிலம். இப்படிப்பட்ட விமானசிகரமுங் கண்டிலம். இவ்விமானத்தில் வீற்றிருக்கும் சைலகன்னிகையின் பாதாரவிந்த வாசனையுடன் கூடிய காற்று அனந்தகோடி புண்யங்களிருந்தாலுங் கிடைப்பதரிது. ஆகலின் இப்பிரம்படிக் கஞ்சாது அடிபட்டுக்கொள்வதே சிறந்தது. இதோ ருஷிகளும் சித்தர்களும் சமாதியை விடுத்துப் பிரம்படிக்கஞ்சாது இங்குவந்து தரிசிக்கின்றனர். அம்பிகையின் விமான சிகரத்தைப்பார்ப்பதைவிடுத்துச்செய்யும் எண்ணிறந்ததவத்தால் யாது பயனுளது? உக்கிரமாகிய தவங்களின் பிரபாவத்தால் யாதொருபலன்கிடைக்குமோ அப்பயன் இவ்விதமான சிகரத்தைக் காண்பதால் கிடைக்குமென்று சுருதிகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு அத்தகைய பலனிங்குகிடைத்தது. இனி காணக்கூடாத சிவபெருமானும் பிரசன்னமாவர். யாதொருதேவியினது பாதாரவிந்தத்தின் பிரபையால் விமானமுழுதும் பத்மராக மிழைத்தது போல் காணப்படுகின்றதோ அப்படிப்பட்ட சிவகுடும்பினியாகிய அவளது பாதாரவிந்தத்தை ஸ்மரிப்போம். அவளது பாதாரவிந்தத்தின் காந்தியானது கணப்போதாவது நம்மேல் பதிக்கப்பட்டு ஆனந்திப்போம். இவ்விமானம் இதற்குமேல் உயரப்போமாயின்

அதன் தரிசனம் நமக்குக்கிட்டாது. ஓர்சமயம் மகாமேருவின் தாழ்வரையாகிய இவ்விடம் வருமானால் தேவர்களுள் நாமே தன்று ரென்றெண்ணக் கடவோம். பற்பல சன்மங்களில் தவஞ்செய்து பவானிபதியைத் திருப்திசெய்திருப்போமாயின் இப்பொழுது கவுரி யின் சரணாரவிந்தத்தைத் தரிசனஞ் செய்வது நிச்சயம். அங்ஙன மில்லாவிடின் அஃது துர்லபமே.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

குமாரகுரவேநம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

தேவி கைலாயஞ் செல்லுதல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். பின்னர் தேவர்களெல்லாம் அந்தவி மானத்தைத் தரிசிக்க வேண்டி மேன்மேலே அண்ணாந்து பார்த் துக்கொண்டிருந்தனர். பிரம்படிக்குப் பயந்துபோன சூரியன் விமா னச்சாயையாலும் வரிசைவரிசையாய் நிமிர்ந்தோங்கிவரும் பிரம்பு களின் தொகுதிகளாலும் காணப்படாமல் மறைந்தனன். சூரிய னங்ஙனமாயின் சந்திரனொளிக்கிடமேது? பின்னர் எங்கும் பரவும் மணிகளோசையுடனும் அற்புதமாகிய துவஜங்களுடனும் எண்ணிற ந்தசாமரங்களுடனும் விளங்கிக் கணந்தோறும் புதிது புதிதாய்த் தோன்றும் அவ்விமானம் க்ஷணத்துக்குள் திசைமுடிவிலும் சென் று வரத்தக்கதாயினும் தேவர்களிடத்துள்ள பிரீதியால் மெல்ல மெல்லவந்து மேருவின் அடிவாரத்தைச் சமீபித்தது. அப்போது புஷ்பவருஷம் பொழிந்தது, மந்தாரவிருக்ஷங்களும் அத்துடன் மெதுவாய் வந்தன. தனது சாயையால் எங்கும் பரவும் முத்து ரத் னம் புஷ்பம் இவைகளின் ஜாலக்கொத்துகளுடன் விளங்கும் விமா னத்தைச்சற்று தூரத்தில் தேவர்கள் கண்டு ஆனந்தபரவசராய்க் கூத்தாடினார்கள். அப்பொழுது மேனையானவள் சிவையாகிய பார் வதியாரைப்பார்த்து அவருக்குச்சந்தோஷம் வளரும் வண்ணமும் தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகநிமித்தமாகவும் ஓ அம்பிகே! தூரத்தில் பார்ப்பாய், அதோ தேவர்கள் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து நிற்கின்றனர். தேவஸ்திரீகளையும் சித்தஸ்திரீகளையும் கின்னர ஸ்திரீகளையும் கந் தர்வஸ்திரீகளையும் சற்றுபார்ப்பாய். அவர்களெல்லாம் 'உன்பா

தாரவிந்தத்தில் பக்தியுடையவர்களாய்த் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற
பேராவலுடன்கூடி எதிர்கொண்டு வணக்கமுள்ளவராய் வருகின்ற
னர். ஓ அம்பிகே! முனிபத்தினிகளும் சித்தபத்னிகளும் கூட்டங்
கூட்டமாய் வருகின்றமையும், அவர்கள் எங்கெங்கும் வீழ்ந்து நமஸ்
கரித்து அஞ்சலிசெய்து நிற்கின்றமையும், நாராயண ரடிக்கடி நமஸ்
கரித்தவண்ணமாயிருக்கின்றமையும், அவரது பக்கத்தில் கூபபியகர
முடையவளாய் மிக்க பக்தியுடன் இலக்ஷ்மிதேவி நிற்கின்றமையும்
இவர்களைப்போலவே, சூலபாணிப் பிரியையாகிய ஓ அம்பிகே!
சரஸ்வதிதேவியும் நான்முகனும், இந்திராணியும் இந்திரனும் நிற்
கின்றமையும், மற்றைத்தேவர்களெல்லாம் கணங்களின் கைப்பிரம்
படியால் பயந்தோடுவதையும் ஓ கவுரி! உனது சரணாரவிந்தப் பிர
பாவ ஆதரவினால் கைகூப்பி நிற்கும் இலக்ஷ்மிதேவி நடனஞ்செய்
கின்றமையும், தனது அபீஷ்டத்தைச் சித்திபெறுவிக்கும் உனது
தரிசனங் கிடைத்ததென்று பிரமன் சந்தோஷித்துநிற்பக் கலைமகள்
உனது குணகணங்களை எடுத்துத் தோத்திரஞ் செய்கின்றமையும்
பார்ப்பாயாக. இவ்வண்ணம் நிற்கின்றவர்களுடைய கோரிக்கை
கள் நிறைவேறவேண்டுமாகலின் மேருவின் அடிவாரமார்க்கமாய்
மஹா தேவருடைய ஸ்தானத்துக்குச் செல்லவேண்டும். இந்த விமா
னமும் நினைத்தவண்ணஞ் செல்லும் யோக்கியதையுடையது. ஆக
லான் இம்மார்க்கத்தைவிட்டு வேறுவழியாய்ச் செல்வது தகுதியன்
றென்று கூற, அம்பிகையும் அங்ஙனமே யாகுகவென்ன மேனையார்
மகிழ்ந்தவளாய் நமது கிரிஜைக்குப் பசியினால் வாட்டமுண்டாகுமே
யென்றெண்ணி அமுதரசஞ் சிந்தும் கற்பகவிருக்ஷத்தின் கனியையும்,
தேவாமிர்தத்தையுங் கொடுக்கத் தாயின் அன்பைக்கருதி அதனை
வாங்கியுண்டு ஆனந்தமடைந்து தாம்பூலம் தரித்து மிக்க சுந்தரஸ்வ
ரூபிணியாய் விளங்கி விமானத்தை நோக்கினர். அது அம்பிகையின்
திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி மேருமூலமார்க்கமாய்ச் செல்லும் பொ
ழுது முன்கூறப்பட்ட தேவர் முதலியோர் பரமானந்த சாகரத்தில்
மூழ்கினவர்களாய் நமஸ்கரித்து அஞ்சலியஸ்தர்களாய் ஆங்காங்கு
நின்று, கௌரியே ஜய ஜய, ஜகத்வந்தியே ஜய ஜய, சங்கரவல்ல
பே ஜய ஜய, கமலமுகியே ஜய ஜய, ஸர்வமங்களே ஜய ஜய, காமாரி
அர்த்தாங்க சிம்மாசனநிலையே ஜய ஜய, ஸ்ரீ கண்ட சிருங்கார ரசகர
ரணியே ஜய ஜய, கர்ப்பூர கஸ்தூரி சந்தனபூஷிதே ஜய ஜய, திவ்ய
ஹாராலங்கிருத ஸ்தனமண்டலே ஜய ஜய, இரத்னகணசோபித கிரீ
டாலங்கிருதே ஜய ஜய, இரத்ன கசித ஸ்வர்ணா பரணபூஷிதே ஜய

ஜய, வஜ்ரமணிகஜித தாடங்ககோபிதே ஜய ஜய, பஹிதர்ப்பண கபால சோபிதே ஜய ஜய, நீலாசல சமானகேசபார சோபிதே ஜய ஜய, ஓ மதயானையின் மஸ்தகத்தைப் பழிக்குங் குசங்களையுடையவளே, உன்மத்தமாகிய மீன்போன்ற கண்களையுடையவளே, கங்கையின் சுழல்போன்ற நாபியை யுடையவளே, கட்புலனுக்குத் தோன்றாத இடையை யுடையவளே, மதித்த ஹம்ஸம்போன்ற நடையை யுடையவளே, சந்திரன்போன்ற நெற்றியை யுடையதேவி! ஓ சிவசுந்தரியே ஜய ஜய, மவுனிகளுடைய மனத்தால் தழுவப்பட்டுள்ள பாதாரவிந்தமுடையவளே ஜய ஜய, பக்த ஜனானந்த ஹேதுவாகிய ஈஸ்வரியே ஜய ஜய, ஆனந்த சமுத்திர ஸ்வரூபிணியே ஜய ஜய, உனது பாதாரவிந்தத்திலேயே சென்ற மனமுடையவர்களாகிய எங்களைக் காத்தருளவேண்டும்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
அதஷஷ்டோऽத்யாய:

ஆறாம் அத்தியாயம்.

தேவி கைலாயஞ் செல்லுதல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவீர்காள்! இவ்வண்ணம் தேவர்களால் தோத்திரஞ் செய்யப்பெற்ற தேவி மேருவினடிவாரத்தில் பிரகாசிக்கும் சுவர்க்கலோகத்தைத் திவ்ய விமானத்தோடு வந்தடைந்தனள். அதுகண்ட தேவரெல்லாம் புஷ்பமாரிபொழிந்தனர். மந்தார மலரின் பரிமளமாகிய இனியதேனோடு சம்பந்தம் பெற்ற காற்றும் மெல்லென்று வீசிற்று. அந்தச்சமயத்தில் மிக்க ஆவலுடன் தேவரெல்லாம் விமானத்தின் மீது வீற்றிருக்குந் தேவியைத் தரிசிப்பதற்கெண்ணி நெருங்க, அவ்விமானத்தின் ஒளிக்கூட்டத்தால் பார்ப்பதற்குக் கூடாமல் தடைப்படவே அந்தோ! நமக்குத் தரிசனங்கிடைக்கவில்லையே என்றேக்கமுற்றவராய் ஓ கிரிராஜகுமாரி! கமலம்போல் அமலமாய் மனோஹாரியாயிருக்கும் உனது திவ்ய சரணாரவிந்தமானது வேதங்களாலுங் காண்டற்கரியதா யிருக்க, அது எவ்வகைத்தான புண்ணியங்களாலோ எங்களுக்குக் கிடைக்கப் பெற்றும், உனது விமானத்திலுள்ள திவ்ய ரத்னங்களின் ஒளி

மண்டலத்தால் எங்களுடைய கண்கள் காணுஞ் சத்தியற்றனவா யிருக்கின்றனவே, ஓ உமாதேவி! எங்களுக்குயாது கதி? ஓ மீனாக்ஷி! எங்களைச்சிறிதே பார்த்தருள்புரிந்திடுவாய். ஓ அம்பிகே! உனது நோக்கத்திற் குடிகொண்டிருக்குங் கருணாரசத்திற் சிறிது எங்கள் மேற்படுமாயின் இச்சுவர்க்கம் அபவர்க்கத்தைப் பெறுமே. ஓ ஜக தீஸ்வரி! வேதங்கள் உன்னிடமே தீனதயாளத்வம் உளதென்று நிச் சயிக்கின்றனவாதலால் அதிதீனர்களாகிய எங்களைச் சிறிது காத் தருளவேண்டியது அவசியமானதன்றோ? ஓ ஜகதம்பிகே! தீனர்க ளாகிய எங்கள் மொழி உனது திருச்செவிக்குக் கேட்கவில்லையோ! ஓ தேவி! மிக்க தூரத்திலிருந்து எங்களைப்பார்ப்பது உனக்குச் சிர மத்தை யுண்டாக்குமென் றெண்ணியே நாங்கள் சமீபத்தில் வந்தி ருக்க எங்களைக் கருணாவீக்ஷண்யத்தால் நீ சிறிதும் நோக்காதிருப் பதை நோக்குங்கால் இதுவும் உனக்குச் சிரமமாயிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. ஓ அம்பிகே! இப்பொழுது ஆனந்தத்திற் கிருப் பிடமாகிய உனது சங்கரரது ஆலயத்துக்கு நீ எழுந்தருளுவையா யின் இனி நீ இங்குவருவது எந்நாளோ! ஓ கிரிராஜ கன்யகே! நாங்கள் உனது கருணைக்குப் பாத்திரரல்லரென்று தோன்றினால் உனக்கு யார்தான் பாத்திரமாகத் தக்கவர்? நீ அபாத்திரராகிய பதி தர்களையும் பாத்திரமாக்கத்தக்கவளல்லவா! ஆகலின் பதிதர்களா கிய எங்களைக் கருணையுடன் நோக்கி யருள்புரிவாயாக.

ஓ தேவி! நீ எங்களைப்பார்த்து ஓ தேவர்காள்! எனது தரி சனம் அதிககஷ்டத்தினால் கிடைப்பதென்றும், தவத்தைச் செய் தால் ஓர் கால் கிடைக்கப்பெறலாமென்றும், ஆனால் அத்தவம் சா திக்கமுடியாதென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனரே, அவற்றை நீவிர் கேட்டிலீர்போலும் என்பையேல் அஃதுண்மையே. உனது தயைக் குப் பாத்திரமாயுள்ள அநேகரை உலகில் பார்க்கின்றோமே, அவர் களுள் நாங்கள் சேரமாட்டோமா! நாங்கள் எப்பொழுதும் சிவபூ ஜை செய்துகொண்டிருக்கும்போது உனது தயைக்கு ஏன் பாத்திர ராகாமற் போவோம். ஓ சங்கரி! சிவபூஜையைச் செய்துவரும் எங் களுக்கு இந்தத்துரதிர்ஷ்டந்தானு வரவேண்டும். அந்தோ! அந் தோ!! ஓ ஜகதீஸ்வரி! உனக்குச் சிவபூஜையில் பக்தியில்லையா! நீ சங் கரதற்பரையா யிருப்பவளன்றோ? ஆனால் இப்பொழுதொன்று நினைக்கின்றோம். என்னையெனின், நீ சங்கரரிடமுள்ள ஆவலுடன் சீக்கிரமாய்க் கைலைக்குப் போகக் கருதுகின்றமையால் தேவர்க ளிடம் இப்பொழுது கருணைகூர்தல் நாம் சீக்கிரம் போவதற்கிடை

யூரூரும் என் றெண்ணுகின்றனையோவென்பதாம். அப்படியெண்ணுவது தகுதியாமா! அதிதீனர்களாகிய எங்களுக்குத் தரிசனமளித்துப் பாலனஞ்செய்வதனை ஓர் விக்னமாக எண்ணற்பாலதா? ஓ தேவீ! தரிசனம் பெறாது மிகவுந் துக்கசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் தேவர்களாகிய எங்களைக் கரையேற்றிவைப்பாயாக.

ஓ அம்பிகே! இவ்வகையாய்ப் பரிதபிக்கும் எங்களை உபேக்ஷைசெய்துவிட்டு நீ சிவபெருமானிடஞ்சென்றால் அச்சர்வாந்தரியாமி உன்னைப்பார்த்து நீ வரும்போது தேவரெல்லாம்வந்திருப்பார்களே அவர்களுக்கெல்லாம் கருணைபுரிந்து வந்தனையாவென்று கேட்பாராயின் நீ யாது கூறுவாய்? ஆகலான் உனது திருவருளை எங்கள்பால் பாலிக்கவேண்டியது கடப்பாடேயாகும். இப்படியன்றி ஓ அன்னையே! இத்தேவர்கள் சாதுக்களல்லர் இவர்களிடம்நாம்கருணை கூர்தல் தகுதியன்றென் றெண்ணி உதாசீனமாய்ச் செல்லுவையாயின் அது உசிதமாகுமா? ஏனெனின், உனது தரிசனத்துக்கு, தரிசனமாத்திரத்தில் பாவக்கடல் வற்றிப்போம் என்று கூறுகின்ற சிறப்பு எங்ஙனந்தெரியவரும். ஆகலான் அதனைத் திருவுளம்பற்றுவாயாக.

ஓ தேவி! நாங்களெப்பொழுதும் சிவார்ச்சனை செய்கின்றவர்கள். உனது சரணகமலம் எப்பொழுதும் சிவோபாசகர்களுக்குச் சுபத்தை யருளுவது. ஆகவே, எங்களுக்கு நீ அருள்புரியும் விஷயத்தில் உனக்குள்ள சிரமம்யாது? ஓ சர்வமங்களே! உனது பாதபங்கஜமானது, தாபத்திரயங்களால் வருந்துபவர்க்கு நிழல் பரப்பும் கற்பகவிருக்ஷமாயும், சிவஞானப்பாலளிக்குங் காமதேனுவாயும், சிந்திப்பனவெல்லாம் முந்திப்பொழியும் சிந்தாமணியாயும், அமுதமாரிபொழியும் மேகமாயும் உள்ளதாயிற்றே. அவ்வற்புதச்செயலெல்லாம் அச்சரணகமலத்திற் கிப்பொழுதெங்கே போயிற்று? அந்தோ! உனது சரணம் அவ்வருஞ்செயலற்றிருப்பதை ஏன் எண்ணாதிருக்கின்றனை! இனியேனும் எண்ணி எங்களைக் கொளுத்துந் துக்காக்னியணைவதற்குரிய நல்லவருஷத்தால்சுகமளித்தருள்வாயாக.

ஓ கருணாசமுத்திரீ! உனது அரிய பொன்னடி இருதயகமலத்தில் எங்களால் பூஜிக்கப்படுந் தன்மையுடைத்தாய், கைம்மாறு கருதாது பொழியும் அமுதமேகத்தன்மையையும், ஒருவரையும் எதிர்பாராது சுதந்தரமாய் வேண்டியாங்கருளவல்ல தீரத்தன்மையையும் உடைத்தானதாயிற்றே, அப்பொன்னடி இப்பொழுது அவ்வருள்

ணத்தை மறந்து எங்கள் பால் கருணைகூராமலும், அனுதாரவாயும், உதாசீனமாயும் இருக்கும்வண்ணத்தை எங்கே பெற்றதோ! அந்தோ அது எங்களை உய்வண்ணஞ் செய்யவல்ல அவ்வடிக்கு அது மெய்வண்ணமன்றே! ஓ சாம்பவீ! இனி கருணாமுத அலைகளால் மனோகரமாயுள்ள உனது நேத்திரகமலத்தினால் எங்களைச் சுக சமுத்திரம் அடையும்படி அருள்புரிவாயாக.

ஓ தேவீ! உனது தரிசனம், தேவஸ்திரீகளால் எப்பொழுதும் விரும்பப்பட்டதாகலின் கமலநாயகியாகிய இலக்குமி தாமரைமலர்களை ஏராளமாயெடுத்துக்கொண்டு உனது பாதகமலங்களைப் பூஜிக்கப் போராவலுடன் எதிர்நோக்கி வருகின்றாள். அதனைச் சற்று நோக்குவாயாக. எங்களினத்தவர்க்கு உனது பாததரிசனந்தவிர விரும்பத்தகுந்தது வேறு யாதுளது! உனது பாதாரவிந்தம், எங்களுக் கப்போதைக்கப்போதுண்டாகுந் துக்கத்தைப் போக்குந்தன்மையும், ஈரேழுலகத்திற்கும் ஈமானத்வமாயிருக்குந் தன்மையும், எப்பொழுதுந் தீனர்களுக்குப் பந்துவாய்க் கிருபைபொழியுந்தன்மையுமாகிய இத்தன்மைகளையுடைத்தாயிருக்குந் தன்மைத்தன்றோ? அவையெல்லாம் இப்பொழுது மாறியிருத்தற்குக் காரணமென்னையோ! ஓ தேவி! மஹா சம்சாரமத்தியில் புகுந்திருக்கும்மனிதனிடத்தும் உனது தயை செல்லுகின்றதாயிற்றே! நாங்களிப்போது அவர்களினுங் கீழ்ப்பட்டவராயினேமோ! அப்படியானால் அவர்களுக்குப் பெரிதாகச் செய்வதுபோல் செய்யாமல் ஓரணுவளவான அனுக்கிரகத்தையாவது அனுக்கிரகிக்கக்கூடாதா! ஓ சங்கரப்பிரியே! நீ நமது கருணைக்கு அமரர்கள் பாத்திரமானவர்களேயென்று சிறிதெண்ணுவாயாக.

உனது சரணங்கள் எங்களாற் சரண்புகும் மரபினையுடையது. நாங்கள் கங்காதரனையும் உன்னையுமே எப்பொழுதும் அபயத்தின் பொருட்டுச் சரண்புகுந்தன்மையுடையோமன்றி மற்றெவரையுஞ் சரண்புகுந்தன்மையுடையோமல்லேம். எங்களுடைய நமஸ்காரங்களெல்லாம் உங்களிருவரைச் சேருமேயன்றி மற்றெவரையுஞ் சேரா. தெய்வங்களுக்கெல்லாந் தெய்வங்களாயும்பிரபுக்களுக்கெல்லாம் பிரபுக்களாயும் இருக்கின்ற உங்களைச் சேவிக்கின்றவர்கட்கே சம்சார துக்கமின்றாம். ஏனையோரைச் சேவிப்பதனாலென்னாம். மிருகேந்திரமிருக்குமிடத்தில் யானையின் மத்தகத்திலுள்ள முத்தங்கள் கிடைப்பனவேயன்றி என்புமுதலியவைகளன்றே? அதுபோல உனது சரணாரவிந்தங்களை யாச்ரயிப்பதால் எவரிடத்தும்அடையப்பெறாத

அரும்பயன் அடையப்படுமேயன்றிசாமான்யமானபயனடையப்படு வனவன்றே? பெரியோரும் அதமனென மசிதனும் உனது ஆம்ஶயுத் தால் போகபதியாகின்றனென்று கூறுகின்றனர். ஓ தீனதயாபரை யாகிய அம்பிகே! உனது கிருபாநோக்கத்தால் எங்களை யனுக்கிர கிக்காவிடில் இத்தேவத்வத்தால் எங்கட்குவரும்பயனென்னை! இனி நாங்கள் அதனைத் துச்சமென்று அனுதாவுசெய்யத்தக்கதே! ஓதேவி! நாங்களிவ்வாறெல்லாம் புலம்பியும் நீ உபேக்ஷை செய்கின்றனையே! எங்களது புலம்பல் உனது திருச்செவிக்கேறவில்லையோ! நாங்களிது காறும் செய்துவந்த தவத்தின் வன்மை இவ்வளவுதானோ! ஓ மாதா வே! உனது தயைவாராமைக்கு நாஸ்திகத்வம் ஏதுவாதல் போல் ஆஸ்திகத்வமும் அதறகே ஏதுவாவதோ! ஓ அம்பிகே! இன்னு மும் தீனர்களாகிய எங்களிடம் கிருபாநோக்கம் பாலிக்காமையால் உனது திருவுளம் மிகவுங் கடினமானதே! அதற்கைய முளதோ! அபராதஞ்செய்த புதல்வனை அன்னையாயுள்ளாள் ஆதரவு செய்கின் றாளென்பதை நீ கேட்டதில்லையா! நீ அனுதாவு செய்யத்தக்க பாத கம் எங்களிடம் இருக்குமென்பதுமுண்டா! உனது நாமத்தையும் சிவநாமத்தையும் எப்பொழுதும் ஸ்மரிக்கின்றவர்களுக்குப் பாவம் பறந்துபோமென்பது எங்களிடம்பொய்த்துப்போயிற்றோ?பொய்யா திருக்குமாயின் இதுகாறும் எங்களிடம் ஏன்கிருபைசெய்யாமலிருக் கின்றனை? சிவநாமஸ்மரணம் சகல பாவக்கூட்டங்களையும் சுட்டெ ரிக்கின்றதென்று பெரியோர் கூறுகின்றனரே! அது பொய்யா? வே தங்கள் சகல பாவங்களையுந் தொலைப்பதற்குச் சாதனம் சிவநாமஸ் மரணமென்று கூறுகின்றனவே அவைபொய்யா! அவற்றினுண்மை யைக் கூறுவாயாக. திருவெண்ணீறு சண்ணித்தமேனியனையே தியா னஞ்செய்வோனுக்குப் பாதகங்கள் கோடிகணக்காயிருந்தனவாயி னும் அவைகளெல்லாந் தொலைந்து விடுகின்றனவென்று கூறியிருக் கின்றதே. சிவலிங்கபூஜகர்களாயிருக்கின்ற எங்களிடத்தில் மாத்திரம் அது எங்ஙனம் நிற்கப்பெறும். பெருஞ்சுடருக்கருகே நிற்கப்பெற்ற வன் குளிருக்குப் பயந்தோடுவதுண்டா! அமிர்தத்தையோராளமாய்ப் புசித்தவன் பசியினால் பீடிக்கப்படுவதுண்டா! சிவலிங்கார்ச்சனை செய்வதில் மிக்க பிரீதியுள்ளவனுக்குத் துக்கமுண்டா! சங்கரோபா சகனுக்குப் பாவமென்பது லேசமுமுண்டா? ஆகலின் எங்களிடம் லேசமேனும் பாவமுளதென்னுஞ் சொல்லுக்கு மிடமில்லை. ஓ சிவப் பிரியே! எங்களைச் சீக்கிரமாய்க் கிருபாமிருதா ரசத்துடன்கூடிய உனது திருக்கண்களால் இரக்ஷிப்பாயாக. இதனால் உனக்கொரு

கெடுதியுமில்லை. உனது கிருபையன்றி எங்களுக்கு வேறுகதியிருக்குமாகில் நீ இப்பொழுது கருணைசெய்யற்க. அந்தோ! எங்கட்கு உனது பாதாரவிந்தமே கதியாயிருப்பதன்றி வேறொன்று கதியாயிருப்பதில்லையே! ஆகலின் சரணமடைந்த எங்களை நீ ரக்ஷிப்பாயாக.

ஆறும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

குஞ்சராஸுரபஞ்சநாயநம :

ஏழாம் அத்தியாயம்.

தேவி கைலாயஞ் செல்லுதல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். முன்னங்கூறியவாறு தேவரெல்லாங் கைகூப்பி நின்று தோத்திரஞ் செய்யவே அவ்விமானமானது அவர்களிருக்குமிடத்துக்கு நேரில் வந்தது. வரவே அதனை அண்ணாந்து பார்க்கும்போது தேவியின்பாதாரவிந்தசோதியானதுதோன்றிற்று. அதனைக்கண்டு நாம் கிருதார்த்தராயினோம், நாமே தன்யர்கள், நம்மினுந்தன்யர்கள் எவருள்ளார் என்றெண்ணிப் பரமானந்தபரவசர்களாய்நிற்ப அவ்விமானம் அச்சுவர்க்கலோகத்தைக்கடந்து அப்புறஞ்சென்று பிரமலோக விஷ்ணுலோகங்களையுங் கடந்து கயிலாயத்தையடைந்தது. அப்பொழுது தேவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துத் தேவியினுடைய விமானம் சென்றுவிட்டதே என்றேங்கியும், இவ்வாறு வேகமாய்ப் போகுஞ்சமயத்தில் தேவியினது பாதாரவிந்தரிசனங் கிடைத்ததே என்று மனம் பொங்கியும், விமானங்கயிலாயத்தைப்போயடைந்தும் நமக்கு இன்னமும் அச்சோதி தெரிகின்றதே என்று அதிசயித்தும், இனித் தேவியினது சரணபங்கஜம் நம்மால் எப்படி காணமுடியுமென்றும், அச்சரண பங்கஜம் பிரகாசிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ கயிலாயத்தைப்பிரமதகணங்கள் தரிசிக்கப் பெற்றதனாலன்றோ கிருதார்த்தராயினரென்றும், அப்பாதாரவிந்ததூளியினாலன்றோமூவுலகும்நாமும் உண்டாயினோமென்றும் கூறிமீண்டும் சிலர் அத்தேவியினது சரண கமலவொளிப்பிழம்பானது நாம் வாழ்தற்க இவ்விடங்களிலும் பரவப் பெற்றமையால் நமது தலங்களும் நம துலகங்களும் பாவனமான. இவ்வாறுவதற்குப் பூர்வத்தில் நம்மால் என்ன புண்ணியஞ் செய்யப்பட்டதோ! இனி நமக்குக்குசல

மே என்றும், சிலர், பாவனைகட்குப் பாவனமாயும், சோபனைகட்குச்சோபனமாயும் உள்ள அப்பாதார விந்தப்பேரொளி நம்முடைய வுலகங்களின் மேலும் நம் முடம்புகளின்மேலும் படாமற் போமாயின் புண்ணியலோகங்களென்றும் புண்ணிய சரீரங்களென்றும் உலகங்கூறுமா என்றும், சிலர், தேவியினது திருவடியின் ஒளி காணப்பெறுதலும் அதுவியாபிக்கப் பெறுதலும் அரிதினும்அரிதே. நமது கிரீடங்களெல்லாம் அவ்வொளியின் வியாபகத்தால் அதிகப் பிரகாசத்தையுடைத்தாயிருக்கின்றன. அக்னியின் சம்பந்தத்தால் பொன் தன்னொளியை மிகுதியாய்க்காட்டுவதுபோல நமது சுவர்ணாபரணங்களெல்லாம் மாற்றிலடங்காப்பேரொளியைக்காட்டுகின்றன என்றும் ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டும் பரமானந்தக் கடலில் மூழ்கியுங்களித்தனர். இவர்கள்செய்தியிங்ஙன மிருக்க.

விமானமானது கயிலாயத்தையடைந்தவுடன் அம்பிகை அவ்விமானம்விட்டிறங்கி மேனையைப்பார்த்துஅம்மே! இவ்விடத்தில்அழகெல்லாம் உருக்கொண்டதுபோலும் விளங்குகின்ற மாளிகைகளையும், சுந்தரக்காட்சியாய் விளங்கும்விருக்ஷலதைகளையும் பார்ப்பாய். இவ்விடம் என்னிறைவனது விலாசத்துக் குசிதமாயுள்ளது. இதனை நீ முன்னங்கண்டிருக்கமாட்டாய். இப்பொழுது இங்குசிவபிரானில்லையாதலால் என் தந்தையும் நீயும் நன்றாய்க்கண்டுகளிக்கலாமென்றனள். இமவானும் மேனையும் அம்பிகையினது அன்பார்ந்த மொழியைக்கேட்டு உள்ளம் பூரித்து வுள்ளே செல்லவேண்டியதுவாரவேதிகையைப்பார்த்து அதிசயமுற்று ஓகவுரி! ஆஹா! இதுவென்னவிநோதம். இந்தவாசற்படியிலிழைத்திருக்கும் இரத்தினங்களை நான்இரத்னாகரத்திலுங் கண்டதில்லை. இவைகளுடைய காந்தி எங்களுடைய சரீர காந்திகளையும், இந்தவிமான காந்தியையும் கீழ்ப்படுத்தித்தன்மயமாக்கி எங்களை மயங்கச்செய்கின்றதே, இது மிக்கவாச்சரியம்! துவாரமே இவ்வண்ணமான வற்புதத்தை யுடையதாயின் இனி வுள்ளே சென்றால் அங்குள்ளவற்புதங்கள் எத்தன்மையவோ! இங்குதுவாரபாலகராய் வசிக்கப் பெற்றபிரமதகணங்களுடைய செல்வமே செல்வமென்றுதேவியுடன் அங்குட்கார்ந்தனர். மேனையார் அங்குள்ளகனிவகைகளைப்பறித்து வந்து தன்மகளைப்பார்த்து ஓகவுரி! இப்படிப்பட்டகனிவகைகளை நான் எங்குங்கண்டதில்லை. இவற்றைப்பார்க்க எனக்குச்சந்தோஷமுண்டாகின்றது, பசிவேண்டுமென்கிற வெண்ணமேவுண்டாகவில்லை என்று கூற, கவுரியார், ஓ அம்மா! இக்கனிவகைகள் உனக்குத்தான் ஆச்சரியமாகத்தோன்றுகின்றவேயன்றி என

க்குத்தோன்றவில்லை. இனி உள்ளே செல்வோம். அங்குகாணப்படும் விநோதமெல்லாம் மிக்கவாச்சரியத்தை விளைவிக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டே தாயினால் கொடுக்கப்பட்டகனிவகைகளைப்புசித்துக் கொண்டு செல்ல, தாய் தந்தையரிருவரும் அங்கு திவ்யரத்னங்களால் நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கு மாளிகைவரிசைகளையும், அமுதப் பிரவாகமாய்ச்செல்லும் அருவிகளையும், அதன்கரைகளில் அழகு பெற்றுவிளங்குங் கற்பகவிருக்ஷங்கள் அப்பிகை வருதலைக்கண்டு புஷ்பவருஷங்களைப் பொழிவனவற்றையும், அந்தவிருக்ஷ மூலங்களில் எண்ணிறந்த சிவலிங்கங்கள் அழகு பெற்று விளங்குவனவற்றையுங் கண்டு பரமாச்சரிய மடைந்து அவ்விலிங்க மூர்த்தங்களை ஆராதவன்புடன் அக்கற்பகமலர்களால் அர்ச்சித்து அப்புறஞ்செல்ல, அக்கற்பகச்சோலைநடுவில் பதினாயிரம் யோசனைப்பரப்பும், உயரமுமுள்ள ஓர் திவ்யரத்ன மண்டபத்தையும், அண்டபத்தில் பிரமதகணங்கள் ஒருங்கு கூடி ஆடிப்பாடிக் கூத்தாடுவதையும், அந்தக் கூட்டங்களில் நடுவில் நூறுயோசனையுயரமுள்ளதும்,சிவசயனத்துக் குசிதமாய்மந்தாரமலர்களால் நிரம்பப் பெற்றுள்ளதும், எட்டு மூலைகளிலும் இரத்தினப்படிகளால் பொலிவுபெற்றுள்ளதுமான ஓர் மஞ்சத்தைக்கண்டு அற்புதமெய்தி இது மகேசனது விலாசஸ்தானம்போற் காண்கின்றது. இதனைப்பார்க்கப் பார்க்கப் பரமானந்தமுண்டாகின்றது. நமது கவுரியின் மனதைக்கவர்வதும் சங்கரருக்கு மிக்கபிரியத்தை விளைவிப்பதுவுமாகிய இந்த மஞ்சத்தைக் காணப்பெற்ற நமது பாக்கியமே பாக்கியம். நாமே தன்யர்கள். இது, தேவகந்தர்வ கின்னர கிம்புருட உரக சித்தவித்தியாதரர்களாலுங் காணக்கூடியதன்று. இம்மஞ்சத்தில்நமதுகவுரி எவ்வளவு ஆனந்தத்துடன் வீற்றிருப்பாள். இந்தப் பாக்கியம் சங்கரானுக்கிரகத்தால் கிடைத்ததன்றோ? இம்மஞ்சத்தைக்கண்டு களிப்பதாகியபாக்கியத்தைநாம்பெறும்பொருட்டேநமது பார்வதி, இங்கு இப்பொழுது சங்கரரில்லையென்றும் நீங்கள் இங்குள்ள அதிசயங்களைக் கண்டுகளிப்பதற்கு இதுவே நல்லசமயமென்றும் கூறினள். இப்பொழுதிங்கு சங்கரரிருப்பாராகில் நாம் இவ்வளவு எளிதாகக்காணப் பெறுவோமா! இங்குள்ள மாஹாசிவகணங்களெல்லாம் இம்மஞ்சத்திற்குப் புறம்பே இருக்கின்றனரேயன்றி இதற்குள் வரவில்லை.தேவர்களோ இந்தவார்த்தையுஞ் சொல்லுவதற்கு யோக்கிய மில்லாதவராய் துவாரத்துக்கு அப்புறத்திலேயே நிற்கின்றனர். இதன் மகிமையை நாமென்னென்று கூறுவோம்.

இம்மண்டபத்திலுள்ள இரத்தினஸ்தம்பங்களின் காந்தி இந்த மஞ்சத்திற்கு ஓராவரணம்போற் பிரகாசிக்கின்றது. இந்தமண்டபத்தைச் சூழ்ந்தவிடமெல்லாம் இங்குள்ள மந்தார விருக்ஷங்களின் நறுமணங்கமழும் மலர்களினின்றும் பெருகாநின்ற அமுதப்பெருக்கால் நனையப்பட்டு சுகந்தத்தை வீசுகின்றது. ஓ மேனையே, இந்த அற்புதமாகிய இடத்தை விட்டு நம்முடைய இடத்திலிருப்பதற்கு அம்பிகைக்கு எப்படி விருப்ப முண்டாகும்? இப்பொழுது வந்த நமக்கே இதை விட்டுப்போவதற்கு மனங்கொள்ளாமற்போமானல் எப்பொழுதும் வசிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற நமது கவுரிக்கு எப்படிமனங்கொள்ளும்? அங்கு காணப்படும் மந்தாரகற்பகம் போலும் நமதுபர்வதத்திலிருக்கும் மந்தாரகற்பகங்கள் எப்பொழுதும் மலர்களோடும் கனிகளோடுங் கூடிப்பிரகாசிக்கின்றனவா! இங்குள்ள கனிகளைக்காண்பதனாலுண்டாகும் திருப்தியும் இன்பமும் அங்குள்ளகனிகளைப் புண்பதனாலுண்டாகின்றனவா! என்று அதிசயத்தாலும்அன்பாலுங் கூறி அந்த மணிமஞ்சத்தைத்தூரத்திலிருந்தபடியே பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்கள் செய்து அங்குள்ள ஓர்மேடையிலுட்கார்ந்தனன். அம்பிகை, மலையரையனைப்பார்த்து ஓ என்னப்பனே, இம்மண்டபத்தைப் போலும் இன்னும் மேற்போகப்போக அங்கங்கும் இதனினுஞ்சிறந்தமண்டபங்களும், மஞ்சங்களுமிருக்கின்றன. இவையெல்லாங் கடந்து இம்மேருவின்சிகரம்போனல் அங்கோர்மாளிகையிருக்கின்றது. அதற்குமேல் அதிவிசித்திரமாகிய ஓர் பிராகாரமிருக்கின்றது. அதற்குள் எம்பெருமான்கோயில்கொண்டிருக்குமிடமிருக்கும். அதன்பெருமை கூறவேண்டுமாயின் அது என்னளவைத்தன்று. பரமானந்தவடிவனும் பலகோடி சந்திரசூரிய காந்தியுடையவனும் வேதங்களால் போற்றப் படுகின்றவனு மாகிய ஜகதீசன் இப்பொழுது அவ்விடத்திலிருக்கின்றான். அவனைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு இனி நான் தாமதஞ் செய்யாமல் விரைவாய்ப் போகவேண்டும். அவ்விடத்திற்குநீங்கள் வரமுடியாது. ஏனெனின்சந்திரமண்டலத்தை ஒருவன் தனதுகையால் பிடித்துக் கொள்ள நினைத்தால் எப்படி முடியாதோ அப்படி முடியாதகாரியமாகும். ஆகலின் நீங்கள் இவ்விடத்தினின்று திரும்பவேண்டியவர்களே! ஓ எனது அரியமாதாபிதாக்களே! இனி இங்குள்ளனவாகிய பண்டாரங்களையும், ஆபரணமண்டபங்களையும், ஆடைமண்டபங்களையும். விசித்திரமாகிய மணிமண்டபங்களையும், சிந்திப்பனவெல்லாம் தரும் சிந்தாமணிகளையும்பார்ப்பீர்களாகவென்று பார்க்கும்படி செய்து பின்னர் இரத்தினபத்திரங்களில்

அரியவுண்டிகள் பலவற்றையும், பலவகைக் கனிகளையுந்தந்து அவர்களையுண்ணச்செய்து தானும் உண்டு அவர் களிக்குமாறுபலவுபசாரமொழிகள் கூறி, தாம்பூலங் கொடுத்து, கற்பாந்தத்திலும் அழிவுறாததும், எக்காலத்தும் அழுக்கடையாததும், நாளுக்கு நாள் ஒளிபெறுந் தன்மையுடையதுமாகிய பலவிதமான இரத்தினாபரணங்களையும், ஐராவதத்தைப்பழிப்பதான யானைகளையும், உச்சைஃச்ரவத்தை இகழச்செய்வதான குதிரைகளையும், காமதேனுவை நாணச்செய்வதான பசுக்களையும், மற்று முள்ளனவாகிய பொருள் களையும் மந்தார விருக்ஷங்களையும், நினைத்தபடி செல்லத்தக்க திவ்யவிமானங்களையும் கொடுத்தனள்.

அவைகளையெல்லாம்பர்வதராசன் அன்புடனேற்று அம்பிகையினது அருட்செயலை மிகவும் வியந்து அகங்களித்தவனாயினும் இதுகாறும் பிரியாதிருந்த அம்பிகையை இப்போது பிரிந்துபோக வந்ததே என்பதை எண்ணியவளவில் மனத்தின்கண் பரிபவமுடையவனாய் மயங்கிநிற்ப அச்சமயத்தில் அனுப்பப்பட்ட சிவகணங்கள் விடைாருடராய் வருதலைக்கண்டனர். அச்சிவகணங்கள் நந்திகேசரிடத்து வந்து ஒஸ்வாமின்! பார்வதிநாதன் தேவியாரைச் சீக்கிரமாயழைத்து வரும்படி தேவரீரை யனுப்பியிருக்க அதுபோல் செய்யாமல் வெளியிலுள்ள இந்த மேடையில் நிற்கின்றீரே! இது உசிதமாயிருக்கின்றதா! காலதாமசமாகின்றது. தேவியாரைக் கண்டீரா இல்லையா? இறைவனுடைய காரியமுயற்சியில் மிக்கதீவிரமுடைய நீர் இப்படி ஆலசியம் செய்யலாமா! சிவபெருமான் ஓர்கால் கோபங்கொள்வாராயின் அடிமைகளாகிய நமக்குக்கதியாவார் யார்? அப்பால் நமக்குத்துன்பமன்றிச் சுகமேது! ஆகலின், இனியேனும் அவர்மகிழும்வண்ணம் நாம் பார்வதியாரையழைத்துக் கொண்டுபோகவேண்டும் என்று கூறவே நந்தீசரதனைக் கேட்டு அந்தக்கணங்களை நோக்கி ஓ சிவகணசிரேஷ்டர்காள்! நீவிர் எங்கள் பெருமானுருக்கு மிக்க ஆப்தராயிருப்பவர்களாகலின் சொல்லிய வெல்லாஞ் சரியே. நம்மிறைவன் என்னைவேறுகாரியங்களில் ஏவியிருப்பாராயின் முன்னமே முடித்திருப்பேன். என்னால் ஆகாதது மொன்றுண்டோ! அங்ஙன மிருக்க இப்பொழுது என்னையேவிய இப்பணியிலுள்ளசங்கடத்தையும் சந்தோஷத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்கள்.

அம்பிகை, சர்வசுதந்தரமுடைய நமது சங்கராகியபிரபுவைப்போலவே சர்வ சுதந்தர முடையவர். அவரது திருவுள்ளக்குறி

ப்பின்படி நாம் நடக்கவேண்டியவர்களேயன்றி நமது குறிப்பின்படி அவர் நடக்கத்தக்கவ ராவரா! நமக்கெவ்வளவு தீவிரமிருந்தபோதி லும் அவள் நடந்தால் நாம் பின்னோடு நடக்க வேண்டியவர்கள். அவர் உல்லாசமாய் நின்றால் நாம் அதிதூரத்தில் நிற்கவேண்டியவர்கள். இவ்வளவினையன்றி அவ்வம்பிகையை போ, வா, இரு, என்பதற்கு நம்மாலாகுமா! இதனை நீவிர் இதுகாறும் அறிந்திலீர்போலும். சிவசமீபத்திற் சென்றாலும் செலலலாம். அதுபோல் இத்தேவிசமீபத்திற் செல்ல முடியுமோ! நானிங்கு வந்து சமீபத்திற் போவதற்கு முடியாமல் படுமபாடு சிவனேயறிவர். அச்செய்தியங்ஙனமிருக்க, தேவியாா இபபோது புறபபட்டு வரும்போது, தேவரெல்லாம் வெகு தூரத்தி னின்றுகொண்டே தேவியை நோக்கி மிக்கபக்தியுடன், பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று ஓ ஜகதீஸ்வரீ! உனது சரணாரவிந்தத்தைப பூசித்துப் புனிதராக விரும்புகின்றனமென்றார். அப்படியே இலக்குமிமுதலியதேவிகளும் பிரார்த்தித்தனர். இத்தேவியாா அவர்கள் சமீபத்திற் சென்றாரில்லை. பின்னரவரெல்லாம் விமானத்தை நிமிர்ந்துயரநோக்கிப் போற்றிய காலத்தில் நிகழ்ந்த தேவியாரது அற்புதவிலாசம் மனோவாக்குகளுக்கெட்டத்தக்கதோ? அதனை இப்பொழுது எடுத்துச் சொல்ல வேதங்க ளெண்ணிலும் சொல்லமுடியுமோ! அபபோது யாவருக்கு முண்டாகிய ஆனந்தமுழக்கமும், பேரிகை முதலிய வாத்திய கோஷமும், புஷ்பமாரியினுடைய ஓசையும், ஜயசப்தங்களுடைய ஆரவாரமும் முற்காலத்திலு மில்லை. இப்போது மில்லை. இனி யுண்டாகப் போகிறதுமில்லை. இது நிச்சயம். அவ்வோசைகளின் சுகானந்தத்தையனுபவித்த கந்தர்வசித்த சாத்தியர்களும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. தேவர்களுடைய நெருக்கத்தைக்கண்ட தேவியினுடைய கணங்கள் தங்கள் கைப்பிரமபாலடிக்க நாராயணர் முதலியோர் அவ்வடிபட்டு நடுங்கித்திரும்பிப் பார்ப்பதற்குமின்றி ஒட்டம் பிடித்தனர். அந்த நடுக்கம் இன்னமும் விட்டிராது. இவ்வாறு தேவர்கள் படும் பாட்டை தேவியார்கண்டு சற்றிரக்கமுற்றுச்சமீபிக்க மீண்டுந்தேவரெல்லாம் பிரம்படியுண்டாகு மென்பதை மறந்து சமீபத்தில் வந்து கண்டுகளித்த கொண்டாட்டத்தையும், தேவமங்கையர்கானஞ்செய்த கானவிசேஷத்தையும் என்னென்று சொல்லுவேன்! இப்பொழுதும் நினைக்க அக்கானம் தித்திக்கின்றது. அதுகாறும் பயந்து தூரத்திலிருந்த யாரும் சமீபத்தில் போவதற்குத்துணிந்து அருகே சென்று நமது அம்மணியினுடைய அற்புதகோலத்தைக்கண்ணாரக்கண்டு களி

த்துக் கண்பெற்றபயனையும் தவஞ் செய்தபயனையும் அடையப்பெற் றேன். மேருவின் சிகரத்திலிருந்த நீங்களும் தேவமங்கையரெல்லாம் நீராஞ்சனஞ் செய்த காலத்தில் அத்திபவரிசைகளைக் கண்டிருக் கலாமே, அதுகாணத்தக்கதோ! அதுகிடைக்கப் பெற்றார்க்கு எவ்வ கையாலும்பயமென்பதுண்டோ? இவ்வாறான அற்புதக்காக்ஷியிற்றினை ந்தும் தேவியினது ஆணைக்கஞ்சியும் இருக்கின்ற எனதியல்பை எல் லாமறியவல்லபெருமானார் அறியாரா? அங்ஙனம் அறியவல்ல அவர் என்னைத்தமது கோபத்துக்கு இலக்கிய மாக்குவரா! ஓ கணங்காள், இப்பொழுது அம்பிகை தமது தாய்தந்தையர்களுக்கு இங்குள்ளவி னோதங்களைக் காட்டிக்கொண்டு வுல்லாசமா யிருக்கின்றாராதலால் உங்கள் வரவைச் சொல்வதற்கு யானங்குச் செல்ல முடியாது. உங்க ளுக்குச்சக்தியிருக்கும் பக்ஷத்தில் நீவிரேசென்று இறைவனுடைய ஆணையைத் தெரிவியுங்களென்றார். அக்கணங்கள் நந்தீசரை நோக்கி ஐயா! நீரேபோவதற்கஞ்சி நிற்பீராயின் நாங்களா அவ்வம்பிகைபால் செல்லுந்தரமுடையேம்! நன்று நன்று!! என்று யொருவரை யொரு வர்பார்த்து யாது செய்வோமென்றேங்கி யிருக்கும் போது அம் பிகை யிருக்குமிடத்தில் ஆகாயத்தில் அசரீரிவாக் கொன்றெழுந்து, ஓதேவி! உனது தாய்தந்தையர்களை யவர்களிடஞ் செல்ல விடைகொ டுத்து நீ காலதாமதஞ் செய்யாமல் சிவமந்திரஞ் செல்லக்கடவாய். சிவபெருமான் விரும்பிய அந்த க்ஷணமே போவதொழிந்து உதா சீனமாயிருப்பது உசிதமான செய்கை யன்று என்று கூறிற்று. அத னைக்கேட்ட அம்பிகைதிடுக்கிட்டெழுந்து சிம்மவாகனத்தின்மேலே றிக்கொண்டு தாய் தந்தையர்களை நோக்கி இனி நீங்கள் போய் வர லாம், நானும் போய் வருகின்றேனென்று புறப்பட்டனள். அவ்விரு வரும் தேவி யினிடத்தில் பிரியாவிடை கொண்டு அம்பிகையைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தயே நம:

எட்டாம் அத்தியாயம்.

தேவி நாட்டியங்காணல்.

ஓ முனிவீர்காள்! தேவி சிம்மவாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளிச் சில தூரஞ்சென்று பின்னர் சிவபெருமான் ஓர்கணப்பொழுதிலனு

ப்பிய விமானத்தி லெழுந்தருளிச் செல்லும் பொழுது தேவதுந்துபி முழக்கமும் ஜய ஜய வென்னும் ஜயகோஷ முழக்கமும் எவ்விடத்தும் பரவ நந்தியாதி சிவகணங்கள் அதனைக்கண்டு நாம் வந்தவேலை முடிந்ததென்று மகிழ்ந்தவர்களாய் அம்பிகையினுடைய அருளை வியந்து மிக்க பத்தியுடன் அஞ்சலிசெய்துவணங்கி ஜயஜய வென்று போற்றி, கையிலுள்ள பிரம்பெடுத்தோச்சி யசைத்துக் கொண்டு யாவரையும் விலக்கி சிவநாமகோஷஞ் செய்துகொண்டே முன் சென்றனர். அவர்களது கோஷத்தைத திருசெவியேற்று ஆனந்த பரிபூரணையாய்ச் சிவத்தியான பரையாய்த் தானும் சிவநாமோச்சாரணை செய்யத்தொடங்கி சம்போ! சிவா! ஹரா! பவா! பர்க்கா! பீமா! ஸ்மரஹரா! சங்கரா! சர்வா! சந்திரமௌளே! திரிநயனா! விருஷகேதனா! அந்தகாரே! கிரீசா! மிருடா! ஈசா! ருத்ரா! இந்து சேகரா! மஹாதேவா! மிருத்யஞ்சயா! விச்வநாதா! வாமதேவா! பகவன்! சூலின்! கபர்த்தின்! எனது குற்றத்தைப்பொறுத்து ரக்ஷித்தருளும்.

சகல லோகங்களுக்குச் சுகமளிப்போனும், உமாகாந்தனும், மஹேஸ்வரனும், ஈஸ்வரனும், சம்ஹாரகனும், மிருத்யுஞ்சயனும், பர்க்கனும், பூதபதியும், பாலாக்ஷனும், விருஷபேசனும், சம்புவும், திகம்பரனும், மிருடனும், மிருகதரனும், ஸ்ரீகண்டனும், ஜகதீசனு மாகியதேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தோத்திரஞ் செய்து போகும் போது சூரியசந்திரவக்னி நக்ஷத்திரங்கள் கோடிகோடியாய்க் கூடினும் உவமிக்கவொண்ணாததாகிய ஓர் திருமாளிகையைக் கண்டு ஆகா! இது வென்ன வாச்சரியம்! இம்மாளிகைபலகோடிமின்னல்கள் நிலைபெறநின்று மின்னுகின்றனபோலக் காந்தி வீசுவதனால் நமது கண்கள் பார்க்கக்கூசுகின்றன. இச்செயல் இம்மாளிகைக் கிருப்பதனாலன்றோ இமையாநாட்டம்பெற்றதேவர்களும் தேவஸ்திரீகளும் இங்கு வருவதற்கஞ்சி வாராதொழிந்தனர்? இது காறும் நாம் காணாத இம்மாளிகை இப்போது காணப் பெற்றது நாம் செய்த பாக்கிய மாகும் என்று சிவனாரது ஆலயத்தைவியந்து பின்னர் தன்னுடன்வரும் சகிகளையும் பார்க்க அவரெல்லாம் சோதிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அம்மார்க்கத்தில் வருவதற்கஞ்சித் தடுமாறுவதைக்கண்டு இனி இவர்களை நாம் அழைத்துக் கொண்டு போகமுடியாது. நாம் தனியே போவதென்றால் நமக்குரிய பணிவிடையைச் செய்பவர் யாவர்? அன்றியும் நாம் தனியே ஸ்திரீக் கூட்டங்களில்லாமல் செல்வோமாயின் இறைவனார் நம்மைப்பார்த்து என்னசொல்வாரோ!

அவரது திருமேனியில் பாதிபாகத்தைப் பெற்ற நாம் ஸ்திரீபாகங்
களைப் பெறாதுபோவோமாயின் நமக்கென்ன மகிமையிருக்கின்
றது, சர்வசக்தியுடையோமாகிய நாம் சக்தியற்றவரைப் போல்
தனியே செல்லுவோமாயின் சர்வசக்திமயீ, என்கிற பெயரைப்
படைத்ததற்குப் பயனானென்னையோ, என்றெண்ணி அக்கணத்
திலேயே திவ்யசவுந்தரிய சரீர முடையவர்களாயும், திவ்யரத்னாபர
ணங்களைத் தரித்தவர்களாயுமுள்ள அனேகம் ஸ்திரீகளைப்படைத்
தனள். அவரெல்லாம் உருத்திர வீணையைக் கையிலேந்திக்கொண்
டு, பரமானந்தத்துடன் பரமசிவநாமங்களைக் கானஞ்செய்தனர்.
அந்தக் கானஸ்வரூபிணியாகிய தேவியும் அகமகிழ்ந்தவளாய்த்தானு
மோர்திவ்ய வீணையை எடுத்துக் கானஞ் செய்யத் தொடங்கினள்.
அந்தக்கானத்தைக்கேட்டகின்னர கந்தர்வர்கள் இது இன்னராகமெ
ன்றறிவதற்கில்லாமல் மயங்கினர். இவ்வண்ணம் வீணாகானஞ்செய்த
கவுரீ, தன்னால் சிருட்டிக்கப்பெற்ற சகிகள் தன்னைச் சூழ்ந்துசத்
திரசாமராதிகளால் உபசரித்து வர, சிவமந்திரத்தை நோக்கிச் செ
ன்றனள். இவர் வருகையையறிந்த சிவபெருமான், தேவிமனக்களிப்
பெய்தும்வண்ணம் ஓரற்புதச்செயலைக்கருதி அம்மையாருண்டாக்கிய
ஸ்திரீகளினுஞ் சிறந்த பல திவ்ய சுந்தரிகளையுண்டாக்கி அவர்களைத்
தேவியினெதிர்சென்று வேண்டியவுபசாரங்களைச் செய்து அழைத்து
வர ஏவினர். அவர்களும் அப்படியே தூரிமுதலிய பலதேவவாத்தி
யங்களெல்லாங் கோஷித்துக்கொண்டு வர எதிர்கொண்டு சென்ற
னர். அவர்கள் வருகையை அம்பிகை தூரத்திலேயேகண்டு பரமான
ந்தமடைந்து பரமேஸ்வரன் நம்மிடத்திலுள்ள கருணையால் நாம்
தனியே போவது அழகல்லவே என்றெண்ணியதற்காக இவர்களை
யனுப்பியிருக்கின்றார். யாவருக்குஞ் சுகத்தைச் செய்வதனால் சங்கர
னென்று பெயர்பெற்ற சம்பு நமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகு நிமித்
தம் இந்த வற்புதமாகிய மங்கையர்களை யுண்டுபண்ணி யனுப்பியது
ஓர்பொருளா! இது நம்மிடம் கருணையுடையேம்என்பதைக்காட்டுவத
ற்கானசெயலேயன்றி வேறன்று. அன்றியும் நீ தாமசித்துவருவதால்
நாம் கோபங்கொண்டிலே மென்று குறிப்பித்ததுமாகும் என்றுதே
வனது திருவருளை வியந்து எண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போது அந்த
ஸ்திரீகளெல்லாந் தேவியி னருகேவந்து நமஸ்கரித்து திவ்யமாகிய நீ
ராஞ்சனங்கள்செய்து உபசரித்து இரத்தினபாத்திரங்களில் சிவநிவே
தனமாகிய அன்னவகைகளையும் கனிவகைகளையுங் காட்ட அம்பிகை
அவைகளை அன்புடன் வாங்கிக் களித்து யான் கிருதார்த்தையா,

யேனேன், ஓ சகிகளே! சிவநிவேதன சேஷங்கிடைப்பதரிதாயினும் இப்பொழுது கிடைக்கப் பெற்றது யான்செய்த பாக்கியமாகும். எவ்வளவு தவஞ்செய்தார்க்கும் சிவநிவேதன சேஷத்தின் சேஷத்தின் லேசமும் கிடைத்தலரிது. அச்சேஷம், பாவனத்துக்குப்பாவனமாகும் புரோடாசமென்னும் யாகத்தின அவிசினும் சிறந்ததாகும். அது வுண்ணுதற்குக் கிட்டாதொழியினும் அச்சேஷத்தைக் காணப் பெற்றாலே புரோடாசத்தல் வரும் பலனுக்கு மேலானபலனுண்டாகும். அதனைப்புசிக்கப்பெற்றாலோ ஆயிரம் யாகஞ்செய்தபலனுண்டாகும். சகலபாவங்களும் நசிக்கும். சகலபுண்ணியங்களும் வளர்ந்தோங்கும். தூரத்திலிருந்து அதன்வாசனையைக்கிரகித்தாலும் பாவவாசனைகள்பறந்து போம். அத்தகையசிவநிவேதன சம்பந்தமேனும் ஒருவனுடைய கிருகத்தில் கிடைக்கப் பெறுமாயின் அதுவே அந்தக்கிருகத்துச் சுத்தியாம். அக் கிருகத்தைச்சார்ந்த ஏனைய கிருகங்களும் சுத்தியாகின்றன. அந்நிவேதன பதார்த்தங்கள் பாலாயினும், கனியாயினும், சர்க்கரையாயினும்இவையெல்லா மல்லாத நீராயினும் மற்றெதுவாயினும் ஒருவன் கிடைக்கப் பெறுவானாயின் அது பெற்றவுடன் பரிசுத்தனாவான். அது கிடைக்கப்பெற்றதனால் யான் பாக்கியசாலி என்பதற்குஞ் சந்தேகமுமுண்டோ! இது கிடைக்கப்பெற்ற புண்ணியவிசேடத்தால் எனக்கு இனிச் சிவசாமீப்பியமும்கிடைக்குமென்பதும் நிச்சயம். முத்தர்களுக்குச சிவசாயுஜ்யத்தைக் கொடுப்பதாகிய அது எனக்குச் சிவசாமீப்யத்தைக் கொடுத்தலரிதா! எவன் தன்னிடம் வந்த சிவ நிவேதனத்தை மிக்க ஆதரவுடன் தலையால் வணங்கிப் பெற்றுச் சிவத்தியானத்துடன் புசிக்கின்றானோ அவன் சகல பாவக் கடலையுங் கடந்து முத்தனாகின்றான். இம்மகிமையையறிந் தெண்ணாமல் தன்னிடம் வந்த சிவநிவேதனத்தை உதாசினமாய்ச்சற்றுநேரங் கழித்து எடுத்துக்கொள்வோமென்று எவனிருக்கின்றானோ அவனுக்கு மஹா பாவம் அப்பொழுதே வந்துவிட்டதாகும். எவனுக்குச் சிவநிவேதனத்தைப் பெறுதற்கு விருப்பமுண்டாகவில்லையோ அப்பாவியானவன் மீளாநரகத்தில் வீழ்ந்தழிவது நிச்சயம் என்று அதன் மகிமைகளை நன்றாயெடுத்துக் கூறி மகேஸ்வரர் அருந்தி சேஷித்த நிவேதனங்களை யெல்லாம் தலையால் வணங்கி ஆதரவுடன் புசித்து சிவபெருமானைச் சிந்தித்து பரமானந்தமெய்தித் தாம்பூலந்தரித்துக் கொண்டு அக்கன்னியரெல்லாம் பாடுங் கீதங்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்து,

பின்னர் அவர்கள் நடனத்தையுங்கண்டு களிக்கத் திருவுள்ளங் கொள்ளவே, அக்குறிப்பை அவர்களறிந்து அற்புதமாகிய நடனத்தைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

அதனைக் கண்டதேவி, அந்தோ! ஒருவராலுங்காண்டற் கரிய இந்த ஆச்சரியமாகிய திவ்யநாட்டியமானது இறைவன் நம்மிடம்வைத்தகருணையாலன்றோ கிடைக்கப் பெற்றோம். இவ்வாறு இவானுக்கிரகத்தால் நிகழும் நாட்டியத்தைவிட்டு நாமெப்படி போவது! இறைவனுடைய கருணையும் இந்நாட்டியத்தினிடத்தில் வளர்ந்தோங்குகின்றதுபோலுங்காண்கின்றதே! இவ்வருள் நடனத்தை விட்டு நாம்போவதற்கே துணிவேமாயின் அதுசிவாபராதமாய் முடியும்.ஏனெனின் இவர்கள் இறைவனுடைய ஆணையால் வந்தவர்களல்லவா! இந்தநாட்டியம் எவ்வளவுகால அளவினையுடையதோ! ஆரம்பத்திலேயே பரமானந்தத்தை விளைவிக்கின்றனிது.போகப்போக என்னரசானந்தத்தை விளைவிக்குமோ! அந்தவானந்தத்தை இப்போது நாமென்னவென்று சொல்லக்கூடும். இதனைப்பார்ப்பதற்கு மூன்று கண்ணிருந்தாலும் போதாதே!நிர்மலமானகண்கள் ஆயிரமாவது லக்ஷமாவது அர்ப்புதமாவது அளவுகடந்ததாவது இருந்தாலன்றோ இந்த நடனத்தைக் கண்டு மகிழலாம்? இப்போதிருக்கும் இரண்டு கண்கள் போதாவென்று அந்தக்ஷணமே தனதிச்சையால் நிர்மலமாயும் அழகுடைத்தாயுமுள்ள எண்ணிறந்தகண்களைச்சிருட்டித்துக்கொண்டு அந்தநாட்டியத்தைப்பார்த்துப் பரமானந்தையாய்த்தனது பிரஞ்ஞையை மறந்து அந்நாட்டியத்தைப்பார்த்துக் கொண்டே அநேகநாள்கழித்தனள். ஒவ்வொருகணந்தோறும் நவநவமாய்த்தோன்றும் இந்த நாட்டியத்தைக் கண்டு யார்தான் பரவசமாகார். நாட்டியக்காரராகிய அரம்பையரும் அதனைக் கேள்வியுற்றுப் பரமானந்த மடைந்தனர். பரமாச்சரியம், பரமாற்புதம், பரமானந்தம் என்றே சொல்லத்தக்க இதனை இறைவனருளன்றோ உண்டாக்கியது, அவ் விறைவன் விசித்திர கர்த்தனத்தில் மஹா சமர்த்தனாதலால் அவனுக்குத்தான் இது வாச்சரியமன்றே யன்றி ஏனைய சுவர்கலோகத்தார்க்கும், சத்தியலோகத்தார்க்கும் விஷ்ணு லோகத்தார்க்கும் இதைப்போலும் ஆச்சரிய மான தொன்றுண்டோ? இதைப்பார்ப்போரது பாக்கியமேபாக்கியம், இந்த நாட்டியத்தைச் செய்யும் இம்மங்கையர்களேபாக்கியவதிகள், இவர்களுடைய அழகே பேரழகு. இவர்களுடைய முகத்தை லக்ஷ்மி காணப்பெறுவளாயின் தூரத்திற்றானே நின்று காணித் தலைகுனிவளென்றால் ஏனையோரது சுந்தரங்களைச்சுக்

தரங்களென்றுஞ் சொல்லலாமா! ஸ்திரீகளிடத்தில் விரும்புஞ்சுகத்துக்கு யோக்கியமாய்க் காணத்தக்கது சுந்தர மன்றிவேறுயாது? அது வுடையாராயின் அவர்களுக்கு ஆபரணம் வேண்டுமா! எங்குங்கண்டறியாத ஆச்சர்ய சுந்தரமுடைய இச் சிவதாசிகளைக் காண்பராயின் எந்தத்தேவ மங்கைதான் தனது சுந்தரத்தை நிந்தித்துக் கொள்ளாதிருப்பாள்? இவர்களுடைய யவ்வனமானது மிக்க வாச்சரியம். இது கிடைப்பதற்கு இவர்கள் செய்ததவமேதவம். இது தான் அடையப்படும்பாக்கியமும். இது எத்தனை கோடிதவஞ்செய்தாலும் ஓர் தினையளவுங்கிட்டுதலரிது. காலோசிதமாயுண்டாகிய இவர்கள் சிவானுக்கிரகத்தாலடையப்பெற்ற பாக்கியம இவவருமையுடைத்தாயின், பல்கோடி காலந்தவஞ்செய்து உலகசங்கரனாகிய இறைவனைத் திருப்தி செய்தடையும பாக்கியம எத்தன்மைத்தாயிருக்குமோ! அதனையாரறிவோ.

உலகின்கண், யாதுயாது சிறப்புடன் கூடியிருக்கக் காண்கின்றோமோ அஃதெல்லாமசங்கரனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயேஉண்டாகின்றதென்றறியற்பாலது. அவ்வனுக்கிரகத்திற்குவித்தாயுள்ளது சிவார்ச்சனையேயாம. அவ்வர்ச்சனையை விட்டு தர்மார்த்தங்களினால் வரும்பயனைப் பெறுவாரிங் கொருவருமில்லை. உலகின்கண் யாவர்க்கும் எதுஎது துர்லபமோ அவையெல்லாம் சுலபமாய் ஒருங்கேயடையச்செய்வது சிவார்ச்சனையேயாம். அவ்வர்ச்சனையன்றி வேறெதனாலு மாகாது. ஆனல் சிவபூசையில் அதிகாரமுண்டாதல்மிகவுந்துர்லபம். அஃதுண்டாயின் அவர்களாலடையக்கூடாத அரிதானபொருள்யாதுமில்லை. இவ்வருச்சனையை விட்டு வேறான துர்முயற்சியால் அடையப்படும சுவர்க்காதி இன்பங்கள் நிலையுதலிலவாய்ப் பொய்ப்பட்டுபோகின்றன. உண்மையில் சுவர்க்கம் என்பது சாமயவரிருக்குமிடமே யன்றி தேவர்க்களிருக்குமிடமன்று. ஏனெனின், சுவர்க்கம என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் சுகம் என்று நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையால் அசுரர்களால் எப்பொழுதும் பலவகையாகிய துக்கம் நிகழ்தற்கிடமாகிய தேவருலகம் எங்ஙனம் சுவர்க்கமாகும். அந்த துக்கசுவர்க்கத்தை சுகஸ்வர்க்கமாகச் சாஸ்திரங்களெவ்வாறு கூறும்! ஆயின் தேவருலகம் சுவர்க்கமென்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றதே யெனின் பிரளயத்தில் மரிக்கத்தக்க தேவர்களுக்கு அமரரென்கிறபெயர் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது போலவேயாம். இதனுண்மையை யாராயுமளவில் மரிக்கின்றவர்களாகிய

தேவர்களுக்கு அமரரென்னுஞ் சொல் அவுபசாரமாய் அமுக்கியமா கவும் மரித்தலையறியாத மஹாதேவனாகிய அமரநாயகனுக்கு அச்சொ ல் முக்கியமாகவுங் கொள்ளப்படுமாறுபோல தேவர்களது சுவர்க்க த்தை அமுக்கிய சுவர்க்கமாகவும்,மஹாதேவனது கைலாசத்தைமுக் கிய சுவர்க்கமாவும் கொள்ளவேண்டு மென்று பெரியோர் கூறுகின் றனர். அவ்வுண்மையையறியாதமயக்கவறிவுடையார்கைலாயத்தைச் சுகசுவர்க்கமென்றெண்ணாமல் துக்க சுவர்க்கமாகிய அமரருலகத் தையே சுகசுவர்க்கமாகவெண்ணுகின்றனர். அந்தோ! இந்த நாட்டி யம் தேவருலகத்திலிருக்கின்றதா இல்லையே! இதனையுடையது கை லாயமேயன்றோ என்று அந்த நாட்டியத்தையும் கைலாயத்தையும் புகழ்ந்து, பரம சந்தோஷபரவசையாய் எல்லாவற்றையு மறந்திருந் தனள்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

சம்பிரதிநாயகம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

நந்தீச கணதிப சம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். இவ்வண்ணம் அற்புத நாட்டியத்தைக் கண்டு காலஞ் செல்வதையறியாமல் தேவியாரிருக்குந்தருணத்தில், காலத்தை எண்ணி எண்ணித்திருவுளம் வருந்தினவராய், சிலகணங் களைப்பார்த்து ஓ கணங்காள்! எனது பிரியையாகிய பார்வதி என் வரவில்லை. என்காலதாமசஞ்செய்கின்றாள் என்று சிலவார்த்தைகள் சொல்லி நீங்கள் அதனை யறிந்து வாருங்களென்றனுப்ப, அவர்கள் அப்பணி தங்களுக்குக்கிடைத்ததென்று அதிகவுற்சாகத்துடன் நந் தீசரிடம் வந்து அவரைப்பார்த்து, ஐயா! என்ன செய்கின்றீர்? பார்வதிநாதனது திருவுளத்துக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கத் தக்கநீர் இப்போது துன்பத்தைவிளைவிக்கின்றீரோ! இஃதென்ன காரணம்?சம் ஹாசங்காரர்எங்களிடத்தில் இப்போதுசொல்லியனுப்பியதைக்கேளும். நந்தியினால் எனக்கென்னசகாயம்? மற்ற கணங்களும் தங்கள் தங்கள் சுகங்களைப் பெரிதாகவெண்ணிக் காலத்தைக் கழிக்கின்றவராயினரோ

தலால் அவர்களால்தான் என்னபிரயோசனம்? எனக்கோகவுரியைக் காணுமையால் ஓர் கணம் ஓர் கற்பகாலமாக இருக்கின்றது. உற்சாகமோ குறைந்து வருகின்றது. உலகத்தில் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கத்தக்க பொருள் பலவிருப்பினும் அவைகளால் எனக்கென்ன சுகம் விளையும். எனக்கு ரமணீயமானவளும், ரமணீயமான சுகத்தைவிளைவிக்கிறவளும் கவுரியே. அவளைப்போன்ற வேறு பொருள் எனக்கு எங்கணு மிருந்ததில்லை, இருக்கின்றதில்லை, இருப்பதுமில்லை. அவள் அபூர்வமான ஸ்திரீ சிருஷ்டியாகும். அந்தச் சிருஷ்டி எந்த முகூர்த்தத்தில் நிகழ்ந்ததோ அந்த முகூர்த்தங்கிடைப்பதரிது. அதன் மகிமை எவருஞ்சொல்லவல்லவரல்லார். அது என்னாலே நிர்மிக்கப்பட்டதேனும் அது எனக்கிப்போது அன்னியமாக விருக்கிறது. இஃதற்புதம். அந்த முகூர்த்தத்துக்குச்சமானமான முகூர்த்தங்கிடைப்பதரிது. அதுபோல் கற்பாந்தத்திலும், கற்பமத்தியிலும், கற்ப ஆதியாகிய இப்பொழுதிலும் இல்லை. இங்ஙனமான அரிய முகூர்த்தத்தில் வந்தவளாகிய அவள் இப்பொழுது என்னிடம்வர எவ்வளவு காலஞ் செல்லும். அதனை யறிந்துவாருங்களென்றனுப்பினார் என்று கணங்கள் கூறவே, அவ்வசனங்களை நந்திப்பெருமான் முதலாயினார் கேட்டு ஒருவர் முகத்தை யொருவர்பார்த்து அதிகசந்தோஷத்தோடு மகேசர்கூறியதெல்லாம் உண்மையே. அப்பெருமான் நம்மாலாவதாய் விரும்பிய இக்காரியம் இப்பொழுது முடியாது. யான் பூர்வத்திலோ சகல தேவ உரகர்களையும் ஓர் திரணத்தால் கட்டிவிட்டேன். என்னுடைய வுள்ளங்கையில் நதி தடாக சமுத்திர முதலியவை யெல்லாம் ஓர் முத்தி னளவா யடங்கிப்போயின. சகல பிரஹ்மாண்டங்களையும் ஓ ரணுவளவாகச் செய்துவிட்டேன். சகல தேவர்களும் என்னுடைய சேவகத்தைக்கண்டு நடுங்குகின்றனர். எனது சேவகரின் சேவக சேவகர்களை பிரஹ்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் காணப்பெறுவாராயின் பூஜிக்கின்றவராயும், நடுங்குகின்றவராயும், அஞ்சலி செய்து நின்று யாதுபணியென்று கேட்கின்றவராயுமிருக்கின்றனர். இவ்வளவு பேராற்றலையுடையேன். இவ்வளவும் அவ்விறைவனது கிருபாலேசத்தினாலேயே பெற்றுள்ளேன். சங்கரனது அடிமைத்திறத்தால் இவ்வளவு மகிமைபெற்றுள்ளோனாகிய யான் இப்போது எளிய இக்காரியத்தில் சிறிதுஞ் சாமார்த்திய மற்றவனாய் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதவனாயிருக்கின்றேன்.

இதனை யாராயுங்கால் நான் முன் முடித்ததாகச் சொல்லிவந்த ஆற்றலெல்லாம் இறைவன் சக்தியோடு கூடியிருந்து அநுக்கிரகித்

து வந்தகாலமானதால் அவையெல்லாம் எனக்குச் சுலபமாயிருந்தன. இப்போது எளிய இந்தக்காரியம் சக்தியில்லாமல் கூறினாராதலால் நானிதனைச்செய்துமுடிக்குஞ் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றேன். இது உண்மை. ஆதலால் இது என்னால் செய்யமுடியாதென்பதே நிச்சயம். அன்றியும், சத்திசங்கற்பித்த வழி நாம் நிற்கவேண்டியவர்களா! நாம் சங்கற்பிக்கும் வழி சத்தி நிற்பதா! ஆகலான், நமது சத்தியெங்கே, அகிலாண்டகோடி பிரஹ்மாண்டங்கட்கும் அதீசையாகிய அம்பிகையெங்கே, அச்சுதந்தரையாகிய ஜகதீஸ்வரியினிடம் உம்மைச் சிவபெருமான் விரைவாய் வந்துசேரச்சொன்னாரென்று பரதந்திரராகிய நாம் எவ்வாறுசொல்வது? வாங்மனாதீதமாகிய மகிமையையுடைய அம்மஹாசக்தியின் சங்கற்பத்தை மாற்றவேண்டியவர் சர்வாந்தரியாமியாகிய அவரேயன்றி நாமா? அதனைப் பிரபுவாகிய மஹாதேவரேயறிவர். அங்ஙனமிருக்க, சர்வஞ்ஞராகிய அவர் நம்மை இதிலேவி, இந்தக் காரியத்தை நாம் முடிக்கவில்லை என்றெண்ணவந்தது நமது பாக்கியஹீனமென்றெண்ணவேண்டியதேயன்றி வேறின்று.

இப்பொழுது அம்பிகை புறப்பட்டது யான் சொல்லியா, சொல்வதற்கு எனக்குச்சமயமும் வாய்த்ததா! யான் கண்டுசொன்னது மலையரையனையன்றி மலையரையையன்று. இவ்விடத்தில் என்னாலான செயல் ஒன்றுமில்லை. அம்பிகையே தனதிச்சையால் கயிலாயத்துக்குப்போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டதேயன்றி என்னாலும் உங்கட்குமுன் வந்தவர்களாலுமென்றெண்ணன்மின். எங்களால் யாதொரு பயனுமில்லை. அம்பிகைக்குச் சர்வாதிகாரமும் இறைவனே கொடுத்திருக்க அவரிடத்தில் யாருடைய அதிகாரம் செல்லும்! நாராயணியிடத்துள்ள சிவானுக்கிரகமே உலகமெல்லாம் அவரேவலின்வழிநிற்கச்செய்யுமானால் அச்சிவனாரது அர்த்தாங்கமாயிருக்கின்ற அம்பிகையினிடத்துள்ள அச்சிவனாரது அனுக்கிரகத்துக்கு ஓரிலக்கியமுஞ் சொல்லுவதற்குமுண்டோ! இங்ஙனமான அனுக்கிரக விசேடத்தைக்குறித்தன்றோ தேவர்முதலாயினோரும் மலைமுழைகளில் அரியதவமியற்றிக்கிடக்கின்றனர். இச்செய்தியிங்ஙனமிருக்க, இப்பொழுது நீங்கள் வந்தீர்களே! நீங்களென்ன செய்யப்போகின்றீர்கள். உங்களுக்குமுன் வந்த நாங்களெல்லாம் எவ்வளவு காரியஞ் செய்தோமோ அவ்வளவுகாரியந்தான் உங்களாலும் முடியும்.

ஓ கணங்காள் ! இப்பொழுது கிரிஜை, நாட்டியமண்டபத்திலிருந்து எல்லாவற்றையுமறந்து நாட்டியத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுவும் இப்போழ்துதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாயிருக்க அதனைவிட்டு எவ்வாறுவருவார் ? நாமோ அந்நாட்டியமாசனை யடிக்குமிடத்துஞ் செல்லக்கூடாது. அங்குள்ள கூட்டங்ளெல்லாம் சத்திக் கூட்டங்களே! ஆகவே, இப்போது வந்தவர்களாகிய நீங்களும் உங்களுக்குமுன் வந்தவர்களாகிய நாங்களும் செய்யுங் காரியமென்னை ! இன்னும் கைலையிலுள்ள கணங்களெல்லாம் கோடிகோடியாகத்திரண்டு வந்தாலும் செய்யுங்காரியமென்னை! இன்னொருவராலும் யாதொரு பயனுமில்லை. இங்கு கணங்கள் வந்து சேர்வதுபோலும் அங்கு நாட்டியப்பெண்கள் புதிதுபுதிதாய் வந்துகொண்டே இருக்கின்றனர். அங்கு வருபவரை நீரெப்படியறிந்துசொல்லுகிறீரென்று கேட்பீராயின் கேட்கப்படும் நடனகானபேத லக்ஷணங்களால் யூகித்துச்சொல்லுகின்றேன். ஓ கணங்காள்! பார்வதியாரது வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இறைவனார் நாட்டியத்திறமை வாய்ந்தநாட்டியப்பெண்களை அணியணியாய் நவநவமாய் அவர் வாராவண்ணம் அவர்பால் ஏனனுப்புகிறார் ? நம்மையும் கூட்டங்கூட்டமாய் அவரை யழைத்துவாருங்களென்று ஏவுகின்றார் ? இதனை நாமென்னவென்று சொல்லலாம். ஒருபொருளையுங்கண்டதிசயிக்காத பார்வதியாரும் அந்த நாடகப்பெண்களைப்பார்த்து அதிசயித்தவண்ணமா யிருக்கின்றார். இலக்ஷ்மிதேவி அழகையும் சரஸ்வதிதேவி கானவிநோதத்தையுங் கண்டு நாணமுறுகின்றனர். இவ்வண்ணம் யாவரும் மயங்கத்தக்க நாடகப்பெண்களையும் சிறந்த அன்னவகைகளையும், கனிவகைகளையும், சந்தன தாம்பூலவகைகளையும் புதிது புதிதாய் இறைவனார் அனுப்பிக்கொண்டேயிருக்க, இறைவியாரும் கானவிநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும், அன்னமுதலியவற்றை யுண்டும் அணிந்தும் இவ்வளவு காலம் ஆயிற்றென்பதையும் அறியாமல் காலதாமதஞ் செய்துவருகின்றனர். இதனால் காலதாமதஞ்செய்விக்கின்றவர் சிவனாரும், தாமதஞ்செய்கின்றவர் சிவையாருமாயினார். இவ்விருவரிடையில் நாமென்னசெய்வது? நீங்களேசொல்லுங்கள். இனி பிரபுவாகிய சங்கரர், நாடகப்பெண்களையும் ஏனையபொருள்களையும் புதிது புதிதாயனுப்பாதிருப்பாராயின் ஓர் சமயம் பரமேஸ்வரியார் சீக்கிரம்புறப்பட்டாலும் புறப்படுவார். ஸ்திரீகளுக்கு நாட்டியம் பார்ப்பதில் மிக்க பிரியம். அங்ஙனமிருக்க, இந்த நாடகப்பெண்களுடைய ச

ட்டியமோ மிக்க ஆச்சரியகரமாயுள்ளது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மந்தமாருதமும், மலர்த்தேன்மணமும் எங்கும் வீசிற்று. அக்குறிப்புணர்ந்து நந்தீசர், இனிச்சீக்கிரத்தில் அம்பிகை பிரயாணமாவார்போல் தோன்றுகின்றது. இனிப்புதிதான நாட்டியம் நடவாதிருக்கவேண்டும். நடக்குமாயின், அம்பிகையும் அந்த நாட்டியத்தை நடத்தச்செய்வாளாயின் இனிப்புறப்படுவது எக்காலமோ நாமறியோம்! ஆகையால் இடையூறு செய்வதற்காக நடனத்தை இடையூறுசெய்வதற்கும் தேவியாரது மனம் அது விஷயத்தில் செல்லாதிருத்தற்கும் நாம் செய்யத்தக்க காரியம் யாதாவதுமுளதா! அது நம்மால் முடிமோ! முடியாது. இதற்கு விநாயகமூர்த்தியைச் சிந்திப்போமா! இது அவராலும் முடியாது. ஆனால் அவரைச் சகல விக்ன கர்த்தரென்று சொல்லுகின்றபடியால் ஓர்கால் விக்கினஞ்செய்ய வல்லபமுடையாராயுமாவரென்றுதோன்றுகின்றது. அவரைவிட்டு மற்றெவராலும் முடியாதென்பது நிச்சயம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

௳

வடவேநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்.

கணேச சிவசந்நிதான சமாகமம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவர்காள்! நந்தியாதி கணங்கள் தேவியார், சிவபெருமானிடம் போவதற்கில்லாமல் தாமதித்திருக்கின்றனராதலால் இதற்குக் கணேசரை வரவழைக்கலாமாவென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்க, அங்கு கைலாயநாதர் தேவியார் வரவில்லையே, என்று ஏக்கங்கொண்டவராய், மெல்லிய வாழைமலரைப்பழித்த சரீரத்தையுடையவளாகிய கிரிஜை கயிலாயம் பார்க்க வருவதில் தாமதமாவதற்குக்காரணம் சரீர சிரமத்தினாலோ, விமானத்தின் வேகத்தாலுண்டாகிய காற்றினாலோ, தாயைவிட்டுத் தனியேவருவதனாலுண்டாகிய மனக்கவலையாலோ, மற்றெதனாலோ நாமறிவதற்கில்லையே. தேவிக்கு எந்தவிதமான கவலையுண்டானபோ

திலும் பேலே யுடனிருப்பாளாயின் அதற்கேற்ற வுபாயங்களைச்செ
ய்து வருவதற்கான ஊக்கத்தையுண்டுபண்ணுவாள். அவ்விதில்லா
மையால் அன்னங்கொடுப்பாரின்றி இளைப்படைந்து உறங்கிவிட்டா
ளோ ! தாய்தந்தையரைப் பிரிந்ததனால் மூர்ச்சையடைந்தனளோ,
அந்தோ! நமது கிரிஜை கல்லாகிய கிரிக்குப்பிறந்தவளானாலும் அ
வள் மனம் கல்லின் தன்மையுடையதன்றே. அவள்மனம்போலும்
மிருதுத்தன்மையுடையபொருள் எதுவிருக்கின்றது ! அதனை நாம
றிந்திருந்தும் அவள் சமீபத்திற்செல்லாதொழிந்தோமே, முன்ன
மே அவள் தவத்தால் வாட்டமுற்றவளாதலால் மார்க்கத்தில் என்ன
கதியாயினளோ, இப்போதாவது நாம் போவோமென்றால் அவளை
யெண்ணியெண்ணி ஏங்கிய ஏக்கத்தால் சக்தியற்றிருக்கின்றோமே.
பேசுவதற்குஞ் சக்தியில்லையே, நாம் கூட்டங் கூட்டமாக அனேக
ரையனுப்பியும் ஒருவராவது வந்து இன்னகதியாயிருக்கின்றாளென்
று சொன்னாரில்லையே ! யாரிருந்தும் நமக்கென்னபயன் ? இனி அத
னைச் சொல்வதனாலும் வரும் பயனென் ? நமக்கு வைராக்கியமின்
மையால் இவ்வாறு கவலைப்படலாயினோம். அஃதொன்றிருக்குமா
யின் நமக்கு இக்கவலையுண்டாகாதல்லவா ? ஒருவனுக்கு வைராக்கி
யமே பெரியபாக்கியம். அது கிடைப்பதரிது. அதனை நாம் இப்
போது நினைப்பது குற்றம். இந்தயோசனை பார்வதியைக்கொள்வ
தற்குமுன்னிருக்கவேண்டும். இப்போது பார்வதியைப் பாலனஞ்
செய்யாவிடில் கெடுதிவருவது நிச்சயம். பர்த்தாவானவன், கற்பு
டையாளது மனங்களிக்குமாறுசெய்வதே விதியாமென்று வேதங்க
ளுங் கூறுகின்றன. பர்த்ருத்தன்மையானது பதிவிரதா தர்மத்தினு
லுண்டாகவேண்டியதால் அவளைப் பர்த்தாவானவன் பிரிந்திருத்த
லும் அவள் மனம் வாடும்படி செய்தலும் பெருங்குற்றமாம். பதி
விரதை மனக்கோட்டம் அடைதற்குக்காரணம் பர்த்தாவின் பிரி
வேயன்றி மற்றொன்றன்று. பெருந்தவத்தினால் கிடைக்கத்தக்க
இப் பர்த்ருத்தன்மை அவள் மனங்களிக்க நடப்பதனால் சித்திப்பதா
கும். ஆகலின் நமது கற்புடையமங்கை இன்னமும் வரவில்லையே,
அவள் வருவதற்கான சகுனங்களொன்றுங் காணப்படவில்லையே.
இனி நாம் செய்யத்தக்கதுயாது ? எதற்கும் நாம் நமது குமாரனா
கிய கணபதியை வரவழைப்போமென்று அவரை நினைத்தனர். நி
னைக்கவே கணேசப்பெருமான் அதனையறிந்து நம்மை பாதுகாரண
மாய் தந்தையார் நினைக்கின்றார். அது சந்தோஷகாரணமாயிருக்
குமோ ? வேறு காரணமாயிருக்குமோ ? ஆனால் நமது மனம் இன்

பொழுது ஆனந்தத்தையடைகின்றபடியால் உலகத்திற்கு யாதோ ரு க்ஷேமத்தை யுத்தேசித்ததாகவே தெரியவருகின்றது. இல்லா விடில் நமக்கு இந்தப் பரமானந்தம் உண்டாகமாட்டாது. நல்லசகு னங்களுந் தோன்றுகின்றன. இது நமக்கோர் நற்காலமாகும். பர மேஸ்வரன் நம்மை நினைக்கும்படியானபாக்கியத்தைப் பெற்றோமே. இதனின்றும் பாக்கியம் நமக்குவேறுண்டோ! எவரது பாதாரவிந்தத் தை வேதாந்தங்கள் தேடித்திரிகின்றனவோ, எவரது பாதபங்கஜத் தைக் காணுதற்கு நாராயணர் முதலியோர் விரும்புகின்றனரோ, எவரது பாதபங்கஜத்தைக் காணுதற்கின்றி அருமைபெற்றுடைய தோ அவரது பாதாரவிந்தத்தைத் தரிசித்து மகிழுங்காலம் நமக்குக் கிடைத்ததே என்று பேரானந்தப் பெருங்கடலின்மூழ்கி தியானஞ் செய்துகொண்டே பரமேஸ்வரரது சந்நிதானத்தை யடைந்து சாஷ் டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி நின்று தோத்திரஞ்செய்து மீ ண்டும் நமஸ்கரித்து அவரது பக்கத்தே நின்றருளினர்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

அபீஷ்டவரதாய நமஃ

பதினோராம் அத்தியாயம்.

கணேச பிரார்த்தனை.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவீர்காள்! ஸ்ரீ கயிலைநாதன் தனது பக்கத்தில் நிற்கும் சகல வேதாந்த பரமகாரண கணாதீசரா கிய கணேசரை நோக்கி, ஓ டுண்டி! குசலமா? குமாரன் எங்கிருக்கின் றான்? உங்களிருவரையும் பார்த்து வெகுநாளாயிற்று. இனி நீங் களும் கிரிஜையும் என்னை விட்டு நீங்காமல் என்னுடனிருக்க வேண்டும். உங்களைப்பிரிந்து என் மனம் படும்பாட்டை நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்! அது என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. உன் தாய் இங்கிருந்து போனதுமுதல் இமாசலத்திலிருந்து இப் பொழுதுதான் புறப்பட்டு இக்கைலைக்குச் சிலதூரத்தில் வந்திருப்ப தாகத் தெரிகின்றது. இன்னமும் இங்குவந்து சேரவில்லை. இடை யில் என்ன விக்கினம் நேரிட்டதோ அதுவுந்தெரியவில்லை. நீ செ ன்று அவ்விக்கினங்களைப் போக்கி அழைத்துக்கொண்டு வருவா

யாக, உனக்கும் அன்னையைப் பார்ப்பதில் ஆவலிருக்குமல்லவா வென்றனர். டுண்டி விநாயகர் அதனைக்கேட்டு அவ்வாடி பணிந்து ஓ ஐயனே! நீர் என்னன்னை வரவில்லையென்று எண்ணவேண்டாம். மார்க்கத்தில் மந்தமாருதத்தால் சிறிது சிரமபரிபாகஞ் செய்து கொண்டு பைய வருதலால் தாமதமாகின்றது. அன்றியும் தேவரீரனுப்பிய கானநாட்டிய பங்கையர்கள் செய்யும் அற்புதமாகிய கலாவிலாசத்தில் மனதைச்செலுத்தி மற்றவைகளையெல்லா மறந்து பரமசந்தோஷத்துட னிருக்கின்றாள். இனி அம்பிகை சீக்கிரமாய் வரவேண்டுமாயின அந்த நாட்டியத்திற்கு விக்கினஞ்செய்யவேண்டும். அது செய்தால் அது ஒய்ந்துவிடும. ஆனல் நாட்டியம் பார்ப்பதில் என்னன்னை ஆவலுடனிருக்கும்பொழுது நான் அநுகூலஞ் செய்யாதொழிந்து பிரதிகூலஞ் செய்வேனாயின் அது பெருங்குற்றமாமாலால் என் மனம அதற்கிடையூறு செய்ய முயலவில்லை. விக்கினகர்த்தாவாகிய நான் விக்கினஞ்செய்ய முயன்றாலும் அம்முயற்சிக்கு விக்னம வருமேயன்றி நடனத்துக்கு ஒருநாளும் விக்னமுண்டாகாது. ஏனெனின் யான் யாவர்க்கும விக்னஞ்செய்யும் சக்தியுடையவனேயன்றி சர்வசக்தி ரூபிணியாகிய அன்னைக்கு விக்னஞ்செய்யும் சக்தியுடையவனாவனா? பலாபலத்தைப் பார்த்தல்லவோ ஒரு காரியஞ் செய்யவேண்டும்? தேவரீருக்கு அம்பிகை சீக்கிரத்தில வரவேண்டுமென்கிற எண்ணமிருப்பது உண்மையாயின் எங்குங் காணாத ஆச்சரிய நாட்டிய வித்யாநிபுணராகிய நாடகப்பெண்களை ஏன் அனுப்பினீர்? அவர்களது நடனம் சாமானியமாயிருக்குமாயின் உமது நடனராக்ஷியாகிய அம்பிகை அதனைக்கண்டு மயங்கியிருப்பரா? ஆதலால், இந்தப் பிரமாண்டமெங்கணுங் காண்டற்கரிய அபூர்வசிருஷ்டியாகத்தா னிருப்பார்கள் உம்மா லுண்டாக்கப்பட்ட பெண்களென்று நினைக்கின்றேன். யாவராயினும் பூர்வத்தில் எங்குங் காணாத ஆச்சரியத்தைக் காண்பாராயின் பார்த்தது போதுமென்று எண்ணுவார்களா! அன்றி முன் பலமுறை கண்டதாயினும் அது சிறப்புற்றிருக்குமாயின் அதனைக் காண்பதினின்றும் அவர் மனம் அப்புறம் போகுமா! அது மனதுக்கியல்பான தருமமல்லவா! அன்றி உம்முடைய ஆணைக்கஞ்சி நான் விக்கினஞ்செய்யத் தலைப்படுவேனாயின் அதனைக்கண்டு அம்பிகை நம்முடைய மகன் நமக்கு விக்னஞ்செய்வதாவென்று ஓர்சமயம் கோபிப்பாராயின் நான் திரும்பி வருவது சந்தேகந்தான். இந்த வகிலாண்டகோடி பிரமாண்டங்களுக்குள் அம்பிகையினுடைய செயலுக்கு இடையூறு செய்யக்

தக்க வன்மையாளனும் ஒருவனுண்டா! தான் நாசமடைபவன் எவனோ அவன்றான் அதனைச் செய்யத்துணிவான்.

ஓ பரமேஶ்வரா! உமது பாதாரவிந்தத்தில் என் மனமானது வண்டுபோல் மயங்கிக்கிடக்கும் அன்புடைமையும், என் கண்களானவை உன் தரிசனத்தில் அவாவுடைமையும் உடைத்தானவனாயிருக்க இப்போது அருளுடைமைக்கு மாறான இச்செயலில் யான் தலைப்படேன். இவ்விடம்விட்டு எங்கும்போகேன். சகல வேதாந்த வாக்கிய சாரங்களால் யாதொன்று பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதோ அது தேவரீரது பாதாரவிந்தமேயாதலால் அதனை யான் காணப்பெற்றும் காணப்பெறாதவன்போல் ஏன் போகவேண்டும்? அநந்தகோடி தவங்களால் அடையத்தக்க அரிய பொன்னடி எளிமையாய்க் கிடைக்கப்பெற்றும் அதனருமை யறியாது செல்வேனாயின் மீண்டும் அடையப்பெறுவேனென்பது என்ன நிச்சயம். ஆகலால் தேவரீருக்கு என்னிடம் கிருபையிருக்குமாயின் உமது பாதாரவிந்த பூஜையாகிய செயலில் என்னை யிருக்கும்படிச் செய்யும். வேறு செயல் எனக்கு வேண்டாம். அன்றியும் நான் பூஜிப்பதற்கு இது நல்ல சமயம். தேவி வந்துவிட்டால் நானெவ்வாறு பூஜிப்பதற்குக்கூடும்? இடையூறுதானுண்டாகும். அது நிச்சயம். ஆதலால் நான் போகவேமாட்டேன். இடையூறின்றிப் பூஜிக்க விரும்பியிருக்கும் நான் இடையூறாகத்தக்க அம்பிகை வருகைக்கு முயல்வேனா! இப்போது என் மனத்தைத் தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தில் சோரஸ்திரீ சோரபுருஷனிடத்தில் தன் மனதை எப்படிவைத்திருப்பாளோ அப்படி வைத்திருக்கிறேன். ஆன்மாக்கள் அனந்தகோடி ஜன்மங்களில் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட புண்ணியராசிகளால் அடையத்தக்கவன்றோ உமது தரிசனமும் பாதபூசையும்? இவ்வளவு அருமைபடைத்தவாகிய தரிசனமும் பூஜையும் எனக்குக் கிடைப்பதற்கே அம்பிகை சாவதானமாய் வருவதாக வெண்ணுகிறேன். அது நான் செய்த தவமாகும். ஓ மாத்ருபூதேஶ்வரா! உமது பாதபூஜகராகிய பாக்கியவான்கள் நான் உனது பாதபங்கஜத்தைக் கண்டது போலும் கண்டிருப்பரோ! என்னப்பனே! வெளியே காணப்பெற்ற உன் பொன்னடி என்னுள்ளத்துள் இனி நீங்காதிருக்கவேண்டும்.

ஓ திரியம்பக சதாசிவா, திரிபுரமர்த்தனா, கிருபாரசஸாகரா, ஸ்மரஹரா, அந்தகாரே,ஹரா, பலாப்திசம்சோஷகா, திரிநயனா, திரிஜகதீஶ்வரா, தேவரீரது பாதகமலம் எனது இதய கமலத்திலே

யே குடிகொண்டிருக்கக்கடவது. அதுவே உள்ளும் புறம்பும் என்னால் பூஜிக்கப்பட்டுவரக்கடவது. என் மனம் அதைவிட்டு ஒருகணமும் பிரியாதிருக்கக்கடவது என்று சிவபெருமானைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு பின்னர் தம் மனதைப் பார்த்து ஓ மனமே! இந்தப் பாதாரவிந்தாமிர்தத்திலிருக்கும் சுகம் தேவாமிர்தத்தில் உண்டா! இனி யவைகளையெல்லாம் சுகமென்று எண்ணாதே! அவைகளிலுள்ள ஆதரவை அநாதரவு செய்வாயாக! யாவர்க்கும் ஆதாரபூதனாகிய அவனது பாத கமலங்களையே ஆதரவு செய்வாயாக. சந்திரமௌளீஶ்வரனுடைய பாதபங்கஜத்தைப் பஜிப்பதிற் செல்லுக, சென்று அங்ஙனமே வாழ்ந்திடுக. வாழப்பெறுவையாயின் உனது சொரூபம் சிவசொரூபமாகும். புண்ணியமும் பரிபாகப் பயனைப் பெறும். அதே நமக்கு நவநிதியம். இந்த நிதியங் கிடைப்பது தான் அருமையினும் அருமை. இது கிடைத்துவிட்டால் இன்னமும் விரும்பத்தக்கது யாது? இவ்வருமை யுடைத்தான பாக்கியத்தைப்பெறாமல் தனத்தையும் சுபுத்திராதிகளையும் பாக்கியமெனக் கருதி அந்தோ! உலகில் அவலமாயழிகின்றனர். இவர்களிறப்பாராயின் இந்தத்தனாதிகளும், மித்திராதியரும் பின்னே துணையாகவருவதுண்டா! இது கட்டுரையன்றே, உண்மையல்லவா! பசுபதிப்பிரசாதமல்லவோ இங்கும் அங்கும் எங்கும் துணையாயிருப்பதும் செல்லுமிடந்தோறுந்துணையாய் வருவதுமாம். அது வொன்றிருக்குமாயின் ஏனையவெல்லாம் துச்சமான பொருளன்றோ? ஆயின் அந்தபசுபதிப் பிரசாதத்துக்கு ஏதுவாயுள்ளது அவனது பாதாரவிந்தார்ச்சனையாம். அதுபோலும் ஏதுவானது மற்றொன்றுண்டோ! சகல வேதவேதாந்தங்களிலும் போற்றப்பெற்றது சிவபாதாரவிந்தாராதனமாம். ஓமனமே, அது இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றதல்லவா! அதற்கீகமாக யாதானுமொன்றுண்டா? சகல சுராசுரமுனிவர் முதலிய பெரியோரெல்லாம் இதையே மஹாபாக்கியமாகக் கருதி அதனை விரும்புகின்றனர். ஆதலால் யானும் அதனையே விரும்புகின்றேன். அதுவே எனக்குப்பரம். நீ மோகத்தினால் மற்றப்பொருளில் ஆசையுடைத்தாய் நாசமடையாம லிருக்கவேண்டும் என்று மனதுக் கறிவுறுத்தி சம்புவைப்பார்த்து ஓ பிரபுவே, இனி எனது மனம் உமது பாதாரவிந்தத்தை விட்டு அப்புறம்போவதற்கு எப்படித்துணியும்! ஓ கருணைக்கடலே! ஓபர்க்கரே! யானெண்ணிய வாறு இங்ஙனமே இருக்க உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று நமஸ்கரித்து நின்றனர்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஓ்யோதிஷேகம ः

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

சிவகணேச சம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். கருணைக்கடலாகிய கைலைநாதன் பிரார்த்தனைசெய்து நிற்குங் கணேசமூர்த்தியை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு அப்பனே! நீ செய்ததோத்திரத்தால் மிகவும் பிரீதியடைந்தேன். இந்தத்தோத்திரமானது, சகல வேதங்களின் கருத்தாயிருந்ததனால் இது சோத்திரசமாயிருக்கக்கடவது. இதனை எவன் தோத்திரஞ்செய்கின்றானோ அவன் வேண்டிய பொருளெல்லாமடையக்கடவன். ஓடுண்டியே! நீ எனது பாதாரவிந்தத்தைப் பெரும்பொருளாவெண்ணியிருப்பதுபோலும் நான் உன்னையும், குமாரனையும், கவுரியையுமே பெரும்பொருளாகப் பிரியப்பட்டிருக்கின்றவன். ஆகலான் உனக்குயான் கொடுக்கக்கூடாத பொருளுமுண்டோ? ஓ கணேசனே! உலகத்தில் போஷணைசெய்யவேண்டியவர்கள் தாய் தந்தையாகிய இருவர். அவ்விருவருள் கர்ப்பதாரணம், போஷணம் முதலியவற்றைச்செய்தவள் தாயாதலால் அவளே முக்கியம். இந்த உண்மையால் வைராக்கிய சீலராயுள்ளார் தந்தையைத் துறந்தாலும் தாயைத் துறத்தலிலராய்ப் பாதுகாத்துவருகின்றனர். அவள் நற்குண நற்செய்கைகளுடையவளா யிருந்தாலும், அஃதில்லாதவளா யிருந்தாலும், கணவனுடன் கூடியிருந்தாலும், கூடாது வேறுதனியிடத்திருந்தாலும் புத்திரனானவன் அவளது நன்மைதீமைகளைக்கருதாது அன்னபானாதிகளால போஷணைசெய்யவேண்டுமேயன்றி உபேக்ஷை செய்யக்கூடாதென்று வேதங்கூறுகின்றது. விதி அவ்வாறு விதித்திருக்கிறது. நீ அந்த விதியையெண்ணாது தாயை விரும்பாது என்னைமாத்திரம விரும்பினையே! இது முறையாகுமா? ஆதலால் நீ சீக்கிரமாய்க் கிரிஜையின் சந்நிதானம்போய் அவள் நாட்டியத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சந்தோஷத்தால் காலதாமதமாயிருப்பதும், சிரமத்தால் சோர்வடைந்திருப்பதும மற்றெவ்விதமா யிருப்பதும் தெரிந்துகொண்டு வருவது நலமென்றெண்ணுகிறேன். தெரிந்துவருவதுமன்றி, அவள் ஆயாசமுற்றிருப்பாளாயின் அப்படியே யழைத்துவாராமல் நான் புசித்து மிகுந்த இந்த புதிய அமுதசேடத்தை

த்தருகின்றேன். அதனைக்கொடுத்து உண்ணும்படிசெய்து பின்னர் அழைத்துவரவேண்டும். அன்றியும் அவள் நான் புசித்து எஞ்சிய சேடத்தில் மிக்கபிரியமுள்ளவள். அமுத விசேஷங்கள் எத்தனை கைப்பட்டிருந்தபோதினும் அவைகளில் விருப்பம் சிறிதுங்கொள்ளாள். ஏனெனின், அவள் பதிவிரதாசிரோமணியாயும் மஹாசாத்வியாயும், சத்புத்திரவதியாயும், லாவண்யநிதியாயும், சர்வ மங்களையாயும் இருப்பவளாதலால் அவளுக்கு என்னிடத்திலேயேபிரியமும் என்னுடையசேஷமாகிய உணவிலேயே ஆவலும் உடையவளாயினள். அவள் என்னிடத்தில் எவ்வண்ணமாயிருக்கின்றளோ நானும் அவளிடத்தில் அவ்வண்ணமாகவே யிருக்கின்றேன். அவள் வண்ணத்தானாகிய யான் இப்பொழுது தனித்திருப்பேனுனால் என்னும் சர்வமங்களங்களையும் அடையவேண்டிய ஆன்மகோடிகள் எவ்வண்ணம் அடையப்பெறுவர்? அவள் என்னுள்ளத்திலே இருப்பாளாயின் என்னை உள்ளத்தில் நினைப்பார்க்கு எண்ணியவை எண்ணியவாறெய்தவரும். ஓ கணேசா! அற்ப மனிதனாயினும் அம்மங்களையை ஸ்மரிப்பானாயின் செய்தற்கரிய காரியங்களைச்செய்யும் வன்மையுமாய் அதனாற் பெறத்தக்க பயனையும் எளிமையாய்ப் பெறுவான். ஆகலான், நாம் அம்பிகையினிடத்தில்சென்று என்ன காரியஞ்செய்வதென்று அஞ்சவதொழிந்து, அவளது சரணாரவிந்தத்தையேஸ்மரித்துக்கொண்டு செல்லுவையாயின் உனக்குச் சகலசித்தியும் சுலபமாய்ச்சித்தியாகும். உனதுசகோதரனாகிய குமரனும் தாரகாசுரவதம் அசாத்தியமென்று நினைத்து, தேவியை ஸ்மரித்துச்சென்றான். அவனுக்கு அது சுலபமாய் முடிந்தவரலாற்றைக் கூறுகின்றேன் கேட்ப்பாயாக.

தாரகனென்னும் அசுரன் யாவராலுஞ் செய்தற்கரிய தவமியற்றிப் பிரமனிடத்திலும், என்னிடத்திலும் யாவராலும் பெறுதற்கரிய வரங்களை விசேஷமாகப் பெற்று, அதன்வன்மையால்மூன்றுலகையும் வென்று ஒருவரும் பெறாத புகழ்பெற்று, கொடுங்கோல் செலுத்திவாழுநாளில் திருமால் பிரமன் இந்திரன் ஏனைய திக்குப்பாலகர் முதலிய யாவரும் அவனது கொடுமையைக் கண்டு கடலிலும், காடு மலை முதலியவைகளிலும், அண்டகடாகங்களிலும் உருமாறி யொளித்திருந்தனர். அவருள் இந்திரன் விருத்திராசுரனை வென்றிகொண்ட வன்மை வாய்ந்த வச்சிராயுதத்தை ஓர் தண்டாகக்கொண்டு முனிவரைப்போல் வேடம் பூண்டு பூவுலகில் ஓர்பர்ணசாலையில் வாழ்ந்திருந்தனன், ஏனைய அக்னிதேவன் முதலியோர் [illegible]

களுணைபிலகப்பட்டவர்களாய் அவனால் விதிக்கப்பட்ட தண்டங்களை மேற்கொண்டு அக்னிதேவன் மடைப்பள்ளியாளாய் அசுரக்கூட்டங்கள் வேண்டுந்தோறும் வேண்டிய வுணவுகளைத் தடையின்றியளித்து வந்தும், வருணதேவன் அவனைப் போலவே நீரைவழங்கியும், வாயுதேவன் அசுரருலாவுமிடங்கடோறும் யாதொருமாசுமில்லாமற்போக்கி எக்காலத்தும் தென்றலாய்க்குளிர்ந்துலாவிவந்தும், ஏனையதேவருட்சிலர் அவரிடும் அவமாகிய குற்றேவல்களை நற்றவவேலையாகப் பணிந்தேற்று அவைகளைச் செய்தும்,சூரியன் தனது வெங்கதிரைத் தண்கதிராக்கி நிறைமதியம்போல்சுகத்தைத்தந்தும், நாளைக்கழித்து வந்தனர். இவனாணையில் அகப்படாத தேவரெல்லாம் போனவழி யாவரால் அறிய முடியும். தேவர்கள் செய்தியிங்ஙனமிருக்க.

வேதவேதாந்தமுணர்ந்தபெரியோரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் ஆச்ரமங்களையும், தபோவனங்களையும் விட்டு அசுரர்கண்களுக்குத் தோன்றாதமலைமுழைகளில் மிருகம்போல் வசித்திருந்தனர். சிலநாள் கழிந்தபின்னர் அசுரகாதகனாகிய திருமால் அவனோடு நெடுநாளமர் செய்து நொந்து போர்செய்யும் வலியற்று அசுரபயத்தால் கடலில் மீனமாய் மின்மினியைப்போற் கிடந்தனன். பிரமனோ தனது வாணியோடு மனோவதியைவிட்டு மண்ணுலகில் தவசியைப்போல் உழன்று திரிந்தனன், இந்தப்பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களுடைய செய்திகளையறிந்த அசுரன் தன் மனையாட்டியுடன் உல்லாசமாய் வைகுண்டஞ் சென்ற போது இடையேயுள்ள விரஜாநதியானது அவனைக்கண்டு பயந்து அவனுக்குத் தன்னுடைய பிரவாகத்தைக் காட்டாமல் வற்றிப் போயிற்று. அதனைக்கண்டு நகைத்து அந்நதியைத் தாண்டி உள்ளே சென்று அங்குள்ள சுகங்களை யனுபவித்து அப்படியே மற்றவுலகங்களினுஞ்சென்று அங்கங்கும் நிகரின்றி யுலாவித் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தனன். இவ்வண்ணம எங்குஞ் சென்றவனாகிய அவன் நமது கயிலாயம் காலனைக் கொன்றவன் வாழுமிடமாதலால் அங்கு நாம் செல்வோமாயின் மானமுண்டாமென்றஞ்சி இங்கு மாத்திரம் வாராதொழிந்தனன்.

சிலநாள் கழிந்தபின்னர்தேவர்களெல்லாம் மிக்க வீரனுங்கொடியோனுமாகிய தாரகாசுரனைச் சங்கரிக்க முடியாதென்று பெருந்துக்கமுடையவர்களாய் நாராயணனிருக்குமிடஞ்சென்று, கவலையோடிருக்கும் அவனைநோக்கி, ஓபகவானே ! சகல வாபத்துக்களினின்

வினை! உமது சவுரியமும் புஜவலியும் எவ்விடம் போயின. எலிப்படி மின்மினியைப்போல் இலக்ஷ்மியோடு பயந்து மறைந்திருக்கின்றீர். மதுகைடவரைக்கொன்ற பராக்கிரமம் எங்கே போயிற்று. மது என்னும் அசுரனைச் சூதனஞ் செய்து மதுசூதனனென்று பெயர் பெற்றீரே! அப்பெயரை இனி நீர் பெற்றிருத்தல் நாணமன்றோ! தேவரீருடையகதி இவ்வாறாகுமானால் எங்கட்குச் சவுக்கியம் உண்டாவதெப்படி? நீர் இவ்வளவு கஷ்டப்படுவது தகுதியானதா? தேவரீருக்குச் சக்தி எப்போது குன்றிப்போயிற்றோ அப்போதே எங்களுடையசக்தியுங் குன்றிப்போயிற்று. பெருஞ்சக்தியுடையோராகிய நீர் அதைரியங்கொள்வது அழகாமா! ஆகலின், ஓ நாராயணரே! இனிநீர் தைரிய முடையவராய்த் தாரகனோடு யுத்தஞ் செய்து எங்களுக்குச் சுகமுண்டாக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் அந்தோ! அந்தோ!! என்றேங்கி ஓ தேவர்காள்! ஏன் கூச்சலிடுகின்றீர்கள், இப்போது தாரகனில்லையோ! வாயை மூடுங்கள் என்று வாயையடக்கித்தானும் பெருங்குரலோடுபேசினால் அதனை அசுரன் கேட்டோடிவந்து என்ன தீங்கு செய்வானோ வென்றுபயந்தவனாய் மெதுவாய்த்தேவர்களைப்பார்த்து, ஓதேவர்காள்! நான் தாரகனைக்கொல்லவேண்டு மென்றீர்களே! நான் அவனால் பலமுறையும் நிராகரிக்கப்பட்டு இக்கதிக்குள்ளானவனா யிருக்க இப்போது நானே அவனைக் கொல்வது எவ்விதம்? அவன் யுத்தமுகத்தில் செய்யும் உங்காரமே எனக்கு இடிபோலிருக்கின்றது. இடி வீழ்ந்தவன் பிழைப்பதுண்டா? அவனது கண்ணொளியால் எனது அஸ்திரங்களெல்லாம் எரிந்து போயின. எல்லா அஸ்திரங்களினும் சிறந்து எனக்குயிர்க்குயிராயிருக்கத்தக்க சக்கராயுதமும், நாராயணாஸ்திரமும் நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுபோல் போயின. யுத்தசாதனங்களாயுள்ள சாரங்கம், கதை, சங்கம் முதலியவைகளில்லாமற் போகுமானால் அவனோடு யுத்தமென்கிற சொல்லுக்கு மிடண்டோ? அவன் நம்மைக்கொல்வதற்குவேறு ஆயுதங்கள் வேண்டுமோ? அவனுக்குள்ள கண்ணொளியேபோதும். இவ்வாறு நாம் பேசிக்கொண்டிருப்போமானால் அவன் ஓடி வந்து நம்மை யெல்லாங் கொன்றாலும் கொன்று விடுவான். ஓ சுரர்களே, நீ மதுசூதனனாயிற்றே என்று எனக்கோர் பெருமை கூறினீர்களே! அச்செயல் என்னுடையதன்று. அதனைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

பூர்வத்தில், மதுவும், கைடபனும் மஹாமாயாசக்தியினுடைய மோகத்தினால்

ஹாமாயை யாரெனின் லோகஜனனியாகிய கவுரி எவளோ அவ்வம்
பிகையே தேவாசுரர்களாது சிருட்டி திதி சங்காரங்களாகிய விளையா
ட்டைச் செய்கின்றாள். அவளே சிவை, சர்வமஙகளை, சர்வாணி, பா
ர்வதி, துர்க்கா, மிருடானி, விஸ்வாபாஹூகா, காமாக்ஷி, விசாலா
க்ஷி, திரிபுரபைரவி, சித்தேஸ்வரி, காத்யாயணி, வாகீஸ்வரி, மஹா
காளீ, மகிஷாசுரமர்த்தனி, சாமுண்டப்பிரமதனி, தாம்பரலோசன
மர்த்தனி, நிசும்பமர்த்தனி, சும்பாசுர மர்த்தனி,சரகப்பரீ எனப் பற்
பல நாமங்களால்போற்றப்படுகின்றனள். துர்க்காசுரனை நாசஞ்செய்
தமையால் துர்க்கை என்றும், சத்துருக்களைச் சங்கரிக்கின்ற காலத்
தில் கருணாரசத்தை யுள்ளத்துள்ளே வைத்து வெளியேஉக்கிரத்தைக்
காட்டி ஆயுதாதிகளால் அவர்களைப் பாவனஞ் செய்கின்றமையால்
கவுரி என்றும், இப்படியே ஒவ்வோர் காரணத்தால் ஏனைய நாமங்க
ளும் வந்தனவென்றறிமின்கள். அந்தக்கவுரி சங்கரிக்கவிரும்பியகால
த்தில் சகல ஜகத்தையும் மோகிக்கச்செய்கின்றாள். அப்போது அம்
மோகத்துக்கு யானும் நீங்களும் மற்றுமுள்ள பெரியோரும் உள்ளா
யிருப்பவர்களேயன்றி வேறாயிருப்பவர்களன்று. அவள் மோகப்
பிரவிர்த்தி யுடையவளானல் உலகமெல்லாம் மோகிக்கின்றது,நாசப்
பிரவிர்த்தி யுடையவளானல் நாசமாகின்றது. இதிற் சந்தேகமில்லை.
இந்த மகா மாயாசத்தியை ஒருவன் எவனையாவது நாசஞ்செய்யச்
சிறிது தியானஞ்செய்வானுயின் அந்தச்சத்துரு அந்தக்ஷணமே நாச
மடைகிறான்.இஃதோர் வியப்பாகுமா? அந்த மஹாமாயாசத்தி, தன்
னுடைய வோர்சத்தியினல் அவ்வக்காலத்துக்கேற்றவாறு அவரவரை
ச்சங்கரித்துத்தான்நிர்மாயையாயும்,சங்கரவல்லபையாய்,தோற்ற நிலை
யொடுக்கங்களைசசெய்கின்ற சிவசத்தியாயும் இருக்கின்றவளன்றோ!
ஆகலான் ஒ தேவர்காள்! நாம் அந்த கௌரியை ஸ்மரிப்போமாயின்
தாரகனல் நமக்கு வந்திருக்குந்துக்கம் நீங்கிவிடும். அந்தகவுரியாகிய
மங்களையோடுசிவன் கூடி தாரகாசுரநாசகனை குமாரனைத்தோற்று
வித்தனர், மஹேஸ்வர வீரியத்தால் தோன்றி மஹாகவுரிகுமாரராய்
வீற்றிருக்கின்ற வீராக்ரேசர் சிலகாலஞ் சென்றால் தாரகாசுரனை
யுத்தமுகத்தில் ஓர்கணப்பொழுதில் சங்கரிக்கப்போகின்றார் என்று
கூறஅதனைத் தேவர்கள் கேட்டு ஆனந்தமடைந்தவர்களாய் என்சர
ணத்தையே ஸ்மரிக்க அதனைக்கண்டுதிருமால்மகிழ்ந்தவனாய் ஓதேவர்
காள், எவர் உமாலிங்க தேகராகிய மகாதேவரை நமஸ்கரிக்கின்றன
ரோ அவர்களுக்கே மஹாபாக்கிய முண்டாகும்; எவர்களுடைய கி
ருகத்தில் லக்ஷணத்தோடு கூடிய எண்ணிறந்தகுதிரைகளும், மதயா

லைகளும், ஏனைய ஐஸ்வர்யங்களும் விளங்குகின்றனவோ அவர்களெல்லாம் சிவபெருமானைப் பூசித்து நமஸ்கரித்தவரே யாவர். அச்சாம்பவர்களுக்கு அசுபமென்பது ஏது, சர்வசுபத்துக்கும் அவர்களே இருப்பிடமாயிருப்பவர். அவர்களே தன்யர்கள். நாமும் இப்போது அப்பெருமானைப் பஜிக்கின்றேமாகலின் தன்யர்களானோம். சம்பூர்ணகாமனும், பரமனும், பிரகாமனும், நிர்த்தக்த காமனும் கிரிஜார்த்தவாமனும், திரிதார்த்த சோமனும், தேவதேவோத்தமனும், தேவதாசார்வபௌமனும் ஆகிய பரமனை நாம் மறவாமல் சரணமடைவோம். சரணமடைவதற் கிடான பாக்கியமுண்டோ! என்றனர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஆக்ராந்த சிதசித்பிரபவேநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சிவகணேச சம்வாதம்.

சிவபெருமான் கூறுகின்றார். ஓ தண்டீ, தேவர்கள் செய்தியங்ஙனமிக்க, அசுர சங்காரநிமித்தந்தோன்றிய குமாரன் என்னை நமஸ்கரித்து கைகூப்பி நின்று ஓ சங்கரா! கருணாரசப்பிரவாகத்திற்கு நிலைக்களமாயுள்ள கடைக்கண்ணனே! முத்தொழிற்கு முதல்வராகிய தேவரீரையன்றிச் சுருதியானது யாரைப்பரமென்று கூறுகின்றது. அங்ஙனமான தேவரீரது அபார கருணைக்கு யானுந் தண்டியுமேயன்றி மற்றெவர் பாத்திரமாவர்? ஓ மகேசுரா! எவனது வீரியத்தால் தேவரெல்லாம் அடங்கி இந்த வீரியமாகிய காட்டுத்தீ சகிக்கமுடியாததாகவிருக்கின்றதே என்று எண்ணுகின்றனரோ, எவனதுகோபாக்கினிக்குத்தேவரெல்லாம் விளக்குப்பூச்சிப்போல் ஆகின்றனரோ, பிரளயகாலாக்கினியைப்போல் ஜ்வலிப்போனாகிய அந்தத்தாரகாசுரனிடஞ்சென்று தேவர்களுக்கு யுத்தஞ்செய்வதில் வெற்றிதருவதாகிய சகாயத்தை நான் எவ்வண்ணஞ் செய்யவல்லவனாவேன். பிரமனுடன் பயந்தோடிய விஷ்ணுமூர்த்தி இப்பொழுது இந்த நிலைமையிலிருக்கின்றாரென்கிறவார்த்தையுமில்லை. ஆலம்விதையைப் பயிரிடுவதுபோலத்தேவரீர் அவனுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டீர்.

அவ்வாலம் பின் சாகோபசாகையாய்ப் பெரிய விருக்ஷமாய் வயிரங் கொண்டுபருத்து எங்கும் பரவுவதைப்போல் அவ்வசுரன் தனது சேனாசமுத்திரங்களுடன் எங்கும் பரவி ஒருவராலும்வெல்லக்கூடாதவயிரமுடையவனாயினான். வயிரங்கொண்ட அவ்வாலத்தைப் பின்னர் நகத்தால் கிள்ளியெறிந்து விட எப்படிமுடியாதோ அப்படி அவ்வசுரனை இப்பொழுது இலேசாகக் கொல்ல முடியாது. அவனைத்தேவரீர் ஓர் விஷவிருக்ஷம் போல் உண்டாக்கி விட்டீர். அவனது கண்ணெருப்பினாலுண்டாகும் சுவாலையே சுவர்க்கத்தைச் சுட்டெரிக்கின்றது. உமது வரமகிமையால் இத்தன்மையான பராக்கிரமத்தைப்பெற்றிருக்கின்றவனான அவனை நான் எவ்வாறு சங்காரஞ்செய்வேன்? அதனையெண்ணுவதும் எண்ணி அவ்விஷயத்தில் முயல்வதும் அவலமாயும் உசிதமற்றதாயும், அபஜயத்தையுண்டாக்குவதாயும், உலகத்தார் பரிகாசஞ்செய்வதற்கேதுவாயும் முடியுமன்றி வேறன்று. ஆகலின் அப்பாதகனால் தேவர்களுக்குண்டாயிருக்கும் துர்த்தசையை யான் கண்டு சகித்திருப்பதே நலமாகும். இனி என்னிடத்தில் தாரக யுத்தமென்கிற வார்த்தையுஞ் சொல்ல வேண்டாம்.

அவ்வசுரன் விருத்தியடைதற்கேதுவாகிய எந்தஅருட்கருணை தேவரீரிடத்திருந்ததோ அந்தக்கருணை இப்போது மறக்கருணையாயினாலன்றி அவனைக்கொல்ல முடியுமோ! அதுவன்றி அவனைக்கொல்லும் வன்மையுடையார் இங்கு எவருள்ளார்? எதனை எவன் முடிக்குந் திறமுடையவனோ அதனை யறிந்து அவனால் அதனை முடிக்கும் வகையைத் தேடவேண்டு மன்றோ? ஆகலான் அவ்வகையுடையவர் தேவரீரேயாகும். வேறொருவனால் அவனைக்கொல்லத் திருவுள்ள மிருக்குமாயின் எல்லாவுயிர்களையும் முடிவில் தன்னிடம் கொண்டு போகத் தக்க கிருதாந்தகனாகிய இயமனிருக்கின்றான். அவனை அத்தொழிலில் ஏவ ஏனெண்ணக் கூடாது? ஓ கணாதீசனே! இவ்வாறு குமாரன் கூற யான் அவனைநோக்கி ஓ குழந்தாய்! நன்று கூறினாய். தாரகாசுரன் மஹா பலமுள்ளானென்று நீ கூறியதுண்மையே! அவனைப்போல் வீரன் முன்னும் பின்னும் இப்பொழுதுமில்லை. அங்ஙனமாயினும் நீகவலைப்படவேண்டியதில்லை. நீகாளி, மஹாகாளி, உமா, கவுரி, சிவா, சதீ, சர்வாணீ, சண்டிகே, துர்க்கே, உருத்திராணி, கிரிகன்யகா, மிருடா, பார்வதி, மாயா, மஹாமாயா, மஹேஶ்வரி, அபர்ணா, சாம்பவி, பத்திரா, திரிபுரி, பைரவி, ஸ்ரீ, சர்வமங்களா, லக்ஷ்மி, வாணி, தக்ஷகன்யகா, ஆரியா, ஹைமவதி என்று காத்தியாயனியாகிய தேவியினது நாமங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அத்தாரகனிடம் போவையாயின்

உனக்கு ஜயமுண்டாகும். இப்பொழுது கூறியநாமங்களில் ஒவ்வொன்றும் மஹாதுக்க நாசத்தையும், ஜயப்பிரதாபத்தையும், தனத்தையும், ஆயுள் விருத்தியையும் அளிப்பனவாம். ஓ குமாரா, கிரிராஜ கன்னிகையையும், தன்னையையும், மான்னையையும், நிஷ்களங்கையும் ஆகிய துர்க்காதேவியைத்தியானிப்பவர் எவரோ அவர்கள் மஹாபாக்கியசாலிகளாகின்றனர். மகாபாதகராயினும் இந்த நாமங்களைச் சிந்திப்பராயின் அவர்கள் அம் மஹாபாதகக்கடலினின்றுங் கரையேறுவர். சுவர்க்கத்திலுள்ளார் சிந்திப்பாராயின் அவர் மோக்ஷபதத்துக்காளாவார். எவளுடைய சங்கற்ப சத்தியால்இந்தச்சகமெல்லாம் தோன்றிநின்றுவொடுங்குகின்றதோ, எவளது பாதாரவிந்தஸ்மரணத்தினால் மஹாமுனிவர்களாய் மஹாசக்தர்களாய் விளங்குகின்றனரோ, எவளது பாதபங்கஜதியானப் பிரசாதத்தால் ஸ்ரீ ராமன் மகாமகிமைபெற்றனனோ, எவளது கடாக்ஷவசத்தால் மிக்கதரித்திரனான தீனனும் மிக்க சிறப்புடைய தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படும் அதீஸ்வரனாகிய தன்யனாகின்றானோ, எவளது பாதபங்கஜத்தினுடைய ரேணுவின் லேசத்தைக் கூர்மவுருவனான விஷ்ணுவும், ஆயிரஞ் சிரங்களுடைய ஆதிசேஷனும், திக்கஜங்களாகிய அஷ்டகஜங்களும் தரிக்கப்பெற்று சாபவிமோசனத்தையும், பூமியைச்சுமக்கும் வன்மையையும், தாங்கும் வன்மையையும் பெற்றனரோ, அப்படிப்பட்ட சுபங்கட்கு ராஜதானியான பவானியை நீ பூஜிக்கவேண்டாமா! அந்தப்பவானியினுடைய பாதபத்மங்களை யர்ச்சனைசெய்ய நாடோறும் சமுத்திரராஜன் மிக்கசிரத்தையுடன் திவ்வியரத்னங்களைப் புதிது புதிதாய்ச்சேகரித்து வருகின்றனன். ஆகலான் ஓ முருகனே! நான் சொல்லிய நாமங்களை ஸ்மரித்துச்செல்வாயென்றேவ அப்படியே சென்றுவெற்றியுடன் வந்தனன். ஓ கஜானனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட நாமஸ்தோத்திரங்களைத் தோத்திரஞ்செய்பவர்கட்கு சுபஜய சௌபாக்கியங்கள் வளர்ந்தோங்கும். ஓ டுண்டீ! இனி நீ சிறிதுந்தாமதிக்காமல் கவுரியின் பாதாரவிந்தத்தைத் தரிசிக்கச்செல்வாயாக. உனக்குச்சகாயமாய்க் குமாரனை யழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டுமானாலும் அழைத்துக்கொண்டுபோகலாம். அவனும் தன்தாயைக் கண்டு நெடுநாளாயினமையான் நீ கூப்பிடுவதற்குமுன் வருவான். அவனாலாகாதது யாதுமில்லை. ஆகலான் இனியோசனைசெய்யாமல் அவனுடன் சென்று எனக்கிஷ்டமான காரியத்தைச்சாதித்துக்கொண்டு வருவாயாக. யான் எப்பொழுது எதற்கு ஏவுவேனோவென்று குமாரன் எதிர்பார்த்திருப்பவனாகும். அவனுடன் யானிதனைச் சொல்வே

றுயின் தாமதிக்காமல் உடனேசெய்துமுடிப்பான். அவனுடைய பலத்துக் கீடான பலமுடையாரும் ஒருவருண்டோ! தாரகன் முதலிய அசுரரெல்லாம் அவனைக்கண்டமாத்திரத்தில் நடுநடுங்கி ஒடுங்கி ஓட்டம் பிடித்தனரன்றோ? உலகில் குமாரனென்று பிரசித்திபெற்றவர் அவனன்றி வேறு யாராவதுண்டா! கவுரியும் குமாரனாலேயே புத்ரவதியென்று பெயர்பெற்றனள். அவளைப்போல் வேறொருவரும் குமாரனைப்பெற்றிலர். ஓ புத்திரா! நீ அவனுடன் சீக்கிரம் செல்வாயாக. அவனைத்தேவிகண்டாளாகில் புத்ரவாத்சல்லிய மிகுதியால் மற்றெந்தகாரியங்களிருந்தபோதிலும் அவைகளைத்துச்சமாகத் தள்ளி நமது குழந்தை வந்துவிட்டானென்று சந்தோஷங்கொண்டு உடனே அவனை ஆகவேண்டிய செய்தியெல்லாங்கேட்டு அவன்பிரார்த்திக்கும் வண்ணஞ்செய்வாள். நீவிர் அவளைத் தரிசித்தபிறகு நிறைவேறுதகாரியமொன்றுண்டா? மஹாமந்தனாயினும் அதமனாயினும் கவுரியின்பாதாரவிந்தத்தை ஸ்மரிப்பானாயின் சகலபோகங்களையும் புசித்துச் சாம்பவர்களையெல்லாம் ஆதரித்து ஒப்பற்ற தனவானாய்ச் சகலமுமறிந்தவனாய் மிக்க பக்தியுடன் சிவாராதனஞ்செய்து அந்தியகாலத்தில் காசிக்குப்போய் அங்கு முத்தியடைகின்றான். அவனுக்கே யப்படியாகுமானால் மகாவாத்சல்லியத்துக் கிடமாகிய புதல்வர்களான நீங்களதேவியைக் காண்பீர்களாயின் உங்கட்குச் சகலகோரிக்கைகளு முடனே நிறைவேறுமென்பதிற் சந்தேகமுண்டோ? அத்தேவியும் உடனே என்னிடம் வந்து சேர்ந்து எனக்கு நேத்திரோற்சவத்தை யளிப்பாள். நானந்த நித்தியானந்தாமுதப் பிரவாக அலை வரிசைகளாற் சூழப்பட்டவனாய் காலகாலனாகிய யான் காலத்தைக் கழிப்பேன்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
கல்யாண குரவே நம:

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்கந்தர் சிவசந்நிதான மடைதல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். சிவபெருமான் கணேசமூர்த்தியை நோக்கி, ஓ பிண்டி நீ சீக்கிரமாய் உன்னன்னைபாற் சென்றுக

எனக்கு அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற அவா வுண்டாயிருக்கின்றது. அவளது முகமாகிய பூர்ணசந்திரனை எனதுகண்களாகிய சகோரப்பறவைகண்டு சந்தோஷமெய்தவேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் மகாவீரராகிய முருகக்கடவுள் உமாபதியைத் தரிசித்துப் பக்திமிகுதியால் பரமானந்த பரவசராய்க் கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி நின்று அனந்தங்களாயிருக்கின்ற வேதாந்தங்களாலும் யாதொருவனறியப்படானோ அப்படிப்பட்ட அவ்யயனாகிய இறைவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன். யாதொரு தேவன் சச்சிதானந்தவுருவனும் உருவாதீதனுமானவனோ,எவனிடமிருந்து வேதாந்தங்கள் வெளிவந்தனவோ, அப்படிப்பட்ட இறைவனாகிய தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சகல சராசரங்களும் எவனிடமிருந்துண்டாயினவோ,எவனால்அவை ரக்ஷிக்கப்படுகின்றனவோ,எவனாலவை இறுதியில் லயமடைகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட சார்வபௌமனாகிய தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறேன்.யாதொரு பாதாரவிந்தமானது தத்வக்கியானக் கடல்களாயிருக்கின்ற முனிவர்களெல்லாம் தேடியுங்காணக்கூடாததோ அப்படிப்பட்டவரிதாகிய தேவரீரது பாதாரவிந்தமென் னுள்ளத்துள்ளது. அதனையே நாளெப்பொழுதும் விருப்புகின்றேன். சகலதேவர்களாலும் சகலவேதங்களாலும யாகங்களாலும் எந்தப்பாதாரவிந்தமானது காணக்கூடாததோ அப்படிப்பட்ட பாதாரவிந்தம் அடியேனால் காணப்பட்டது. யானே தன்யன். யோகிகள் எதனைக்காண்பதற்காக செய்தற்கரிய யோகாப்பியாசஞ் செய்கின்றனரோ சம்சார மெனும் பெருங்கடல் எவனது பாதாரவிந்த தரிசனத்தால் வற்றிப்போகின்றதோ அப்படிப்பட்ட சோமனும் தேவதாசார்வபௌமனும் சுந்தராகந்தனுமாகிய தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். எவனது பாதாரவிந்தமானது நித்தியானந்தத்துக்கு வித்தாயும் சர்வக்கியானத்துக்கு மேதுவாயும் எவனது பாதாரவிந்தகாந்திகளுக்கு தேவர்களது நவரத்னகசிதமாகிய கிரீடங்களின் காந்திகள் காந்தைகளாகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். ஓ ஜகதீஸ்வரா ! சந்திரமௌளே ! சோடச கலையுடன்கூடிய சந்திரனும் ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க உமது பாதாரவிந்தமும் உமது திருமேனியும் இப்படிப்பட்ட பேரொளியோடு விளங்குவது எதன்பொருட்டோ யானறியேன் ! அன்றியும் தேவரீரது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புத்தழலாலேயேபேரிருளொழியுமானால் சூரியாதிஜோதிகள் விரும்பப்படுவதுஎற்றுக்குரியென்னிறக்க

மின்னல்களின் ஒளியையும் தேவரீரது சரணாரவிந்த காந்திமழுங்கச் செய்கின்றது. அந்தோ இஃதென்னவாச்சரியம். ஓ மஹாதேவரே! மனோ வாக்குகளுக்கெட்டாததும் வேதங்களாலும் காணக்கூடாததுமாயிருப்பது தேவரீரது பாதாரவிந்தமே. மகாபாதகங்களெல்லாமெந்தப்பாதாரவிந்தத்தின் அனுக்கிரகத்தாற் றொலைகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பாதாரவிந்தத்தின் அநுக்கிரஹத்தைப்பெற்ற எனக்குச் சரியாயுள்ளதியாது! ஓ மஹேசா! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்திலேயே எனக்குத் திடபக்தியிருக்கும்படித் தேவரீரருள்புரிந்திடவேண்டும். அதனையே இப்பொழுது யாசிக்கின்றேன். வேறெதனையும் வேண்டிலேன். எனக்குத் தாயும் தந்தையும்பிரபுவும் நீரே! அநாதருக்கு நாதனே! பிரபோ! விஸ்வநாதா! அநாதனான என்னைத் தேவரீர்காப்பாற்றுக. உலகங்களுக்கெல்லாங் காரணராகிய தேவரீரைச் சரணமடைகின்றேன். உலகில் வேறுயாராவது சரண்யருண்டா? ஓ ஜகதீஸ்வரனே! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தின் பெருமை யெங்கே? எனது மனத்தின் சிறுமை எங்கே? ஆயினும் தேவரீரது அருளிருக்குமாயின் எனது மனோவிருத்தியானது தேவரீரது பதாரவிந்தங்களை விட்டகலா திருக்கவேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்து நிற்கும் குமாரனைப் பரமேஸ்வரன் தனது திருக்கரங்களாலெடுத்து ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு பரம சந்தோஷத்துடன் தண்டியைநோக்கி ஓ தொந்திக்கணபதியே! நீ குமாரனோடு விமானரூடனாய்க் கௌரியினிடத்துச்சென்று அவளது பாதாரவிந்தத்தைத் தரிசித்து மகிழும் ஸுபதினம் இன்றேயாம். லோகமங்களையாகிய அவளது பாதாரவிந்த தரிசனத்திலும் மங்களகரமானது வேறொன்றுண்டா? அதனிலும் குமாரனுடன் தரிசனஞ்செய்வது மிகவும் மங்களமாகும். அன்றியும் இலக்குமி முதலியவர்கள் சிரசால் வணங்கப்பெற்றவளும் சகலவேதங்களாலுந் தேடப்பெற்றவளுமாகிய தேவியினது பாதாரவிந்த தரிசனமுஞ் சுலபமாய் நேரிடுமென்று சிவபெருமான் ஆசிகூறி விடையளித்தவுடன் கணேசமூர்த்தி குமாரக்கடவுளுடன் திவ்வியவிமானத்திலேறி நவரத்னமயமான பீடத்தின்மீ தெழுந்தருளினர். அவ்விமானமும் ஆகாயமார்க்கமாய்ப் புறப்பட்டது. தேவதுந்துபியு முழங்கிற்று,காற்றும் சுகமாய் வீசிற்று,மந்தாரகுந்த முதலிய மலர்களிலிருந்து அற்புதமாகிய தேனும்பெருக்கெடுத்தது. பின்னர் அற்புதமாய்ச்செல்லும் அவ்விமானத்தின் துவஜத்தை நாடகப்பெண்களால் சூழப்பட்டு விளங்கும் அம்பிகை கண்டு அடிமுதல் சிகரம்வரையில் ரத்

னராசிகளால் விளங்கும் விமானத்தில் வருவோர் யாவரென்றுயோசித்து உடனே கணநாதனும் குமாரனுமாகிய நமது புதல்வரென்றறிந்து அந்தோ! இவ்வாறமைந்த புத்திரர்களைக்கண்டு எத்தனைநாளாயிற்றென்று அன்பு மீதூர்ந்து வரவையெதிர்பார்த்திருக்கும்போது கணேசமூர்த்தி தமது வரவைப்பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கும் அம்பிகையைக்கண்டு குமாரனைப்பார்த்து ஓ குமாரா! இதோ நமதன்னையாகிய பவானியிருக்கின்றாளென்றுகூறி சந்தோஷத்தாலவரை யிறுகத்தழுவிக்கொண்டு யான் மகேஸ்வரியின் சரணாரவிந்தங்களைத் தரிசித்தேன். நீயும் தரிசனஞ்செய்வாய். நாட்டியப்பெண்களுடைய கூட்டத்தின் மத்தியில் விளங்குஞ் ஜகதீஸ்வரியானவள் நம்மிருவரையும் புத்திரவாஞ்சையுடன் நோக்குகின்றனள். அதனைப் பார்ப்பாய். இவளையே சகலவேதங்களும் சச்சிதானந்த சொரூபிணியென்று முறையிடுகின்றவென்று கூறி விமானத்தைவிட்டிறங்கி இருவரும் பையவந்து சிரசில் இருகரங்களையும் கூப்பிக்கொண்டு தூரத்திலிருந்தபடியே நமஸ்கரித்துப் பின்னர் சமீபத்தில்வந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து நின்றனர். அவ்விருவரையும் அம்பிகை புத்திரவாஞ்சைமிகுதியால் தழுவிக்கொள்ள ஸ்தனங்களினின்றும் பால்சுரந்து அவ்விருவர்களையும் நனைத்து மகிழ்வித்தது. நந்தியாதி கணத்தலைவரெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் இனி நமக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டது. சண்முகருடன் கணபதி அம்பிகை சந்நிதானத்தில் வந்திருக்கின்றனர். இனித் தேவியார் இதுகாறுந் தாமதித்திருந்தது போலிராமல் சிவபெருமானிடம் போய்ச்சேருவார். கமலக்கண்ணனுடைய கண மலராற் பூசிக்கப்பட்ட இறைவனது பாதாரவிந்தத்தை நாமுந் தரிசித்து மகிழுவோம். நாமிங்குவந்த இவ்வளவு காலத்துக்குள் பிரமகற்பங்களனேகமாயின. தேவிக்குஇவ்வளவு காலஞ்சென்றது நாட்டியானந்தத்திலிருப்பதனாற் றோன்றவில்லை. அவரது கண்ணிமைப்பொழுதில் எண்ணிறந்த கற்பங்கள் தோன்றி யழியுமாயின் இப்போது அநேக கற்பங்களாயின வென்பது ஓராச்சரியமா? ஆயினும் இறைவனார் நம்முடையபேரில் இவ்வளவுகாலஞ் சென்றதேயென்று கோபிப்பாரென்று யோசிப்போமாயின் பொழுது நடந்தேறிய இது நம்மாலுண்டாகிய அபராதமன்று. இவ்வளவு காலந் தாமதிப்பதற்கு அவ்விருவருமே காரணராவரன்றி நாமெப்படியாவோம்! ஆனதால் அவ்வபராதமுடையோர் நாமாகோம். தேவியாரது சித்தம் பராதீனமாயுள்ளதா? சகல தந்திர சுவதந்திரத்தையும் நித்யானந்தத்தையுமுடையதல்லவா? அத்தன்மையாகிய திரு

யுளத்தை அவர்களது சேவகர்களாகிய நாம்மாற்ற முடியாமற் போனது அபராதமாகுமா? இப்பொழுது நமது நல்ல பாக்கியத்தினால் குமாரர்களும் வர நாட்டியமும் நிற்க அம்பிகையும் சந்தோஷத்துடன் புத்திரர்களைத் தழுவி ஏதோ சில வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றனர். இனிச் சீக்கிரமாய்ப் புறப்படுவாரென்றுந் தோன்றுகின்றது. இனி நமது ஆனந்தத்திற்கு யாது குறையுள்ளதென்றனர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

உன்மத்தவேஷாயநம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்கந்த கணேசர் தேவியை யடைதல்.

வியாசர்கூறுகின்றனர். நந்திமுதலிய கணங்கள் இனி அம்பிகை புறப்படுவாளென்றானந்தமுற்றிருப்பக்கௌரியார்குமாரர்களைப்பார்த்தவுடன் ஜகதீஸ்வரனை நினைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருக்கிக் குமாரர்கடவுளைப்பார்த்து ஓகுமாரா! எனதிறைவனார் இப்பொழுது எவ்விடத்திருக்கின்றார், க்ஷேமமா, அவரை இப்போது நீ கண்டனையா, அவருக்குண்டி முதலியவற்றை யாருதவுகின்றார், சந்தனமுதலியது யார் கொடுக்கின்றனர், அவருடன் யாரிருக்கின்றார்? என்னைப்பற்றி மிகவுஞ் சிந்தனையுடையவரா யிருக்கின்றனரா, என்னசெய்கின்றார்; யானெங்கிருக்கின்றேன் என்னசெய்கின்றேனென்று நினைக்கின்றனரா? உன்னை யின்றனுப்பினரா, நேற்றனுப்பினரா, அன்றி அதற்குமுன் னனுப்பினரா? என்றிவ்வாறு வினவியதை ஞானவள்ளலாகிய குமாரர் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்தவராய்த் தேவியைப்பார்த்து ஓ தாயே! நீ இவ்வண்ணம் வினவியதென்னை? நித்யானந்த மயனாகிய என்றந்தை சர்வலோகத்துக்குஞ் சுகமளிக்குஞ் சங்கரனன்றோ? ஓ சாம்பவி! சச்சிதானந்த ரூபனாகிய மஹாதேவனது ஸ்வரூபத்தை நீ யறியாயா? அறிந்தவளாகிய நீ யாது காரணத்தா லிவ்வாறு வினவினாய்? கற்பாந்தத்தில் எல்லாத் தேவர்களையும் இவனொடுக்குகின்றதேயன்று இவனொடுங்குகின்றதில்லையே. பிரமன் முதலிய சகல ஜீவகோடிகளையும் இவன் சிருஷ்டிப்பதே

யன்றி இவன் சிருட்டிக்கப்படுவதில்லையே. இவ்வண்ணம் உற்பத்தி நாச மில்லாதவனுய் எல்லாவற்றையும் உற்பத்திநாசஞ் செய்கின்றவனுய்க் காலனுக்குக் காலனுய் விளங்கும் அவனன்றோ நம்மிறைவன்? அவனது ஐஸ்வர்யம் ஒப்புயர்வின்றி யனந்தமாய் விளங்குகின்றவன்றோ? அவனது கீர்த்தியையன்றோ சகல சுருதிகளும் இடைவிடாமல் போற்றுகின்றன. அவனே விஞ்ஞான மூர்த்தி. அவனே சுதந்தர நிலைமையன். அவனே சாம்பவ சிரேஷ்டர்களினது இருதய கமலத்தில் விளங்குபவன். அவனே லீலாவிலாசமாய் அசுரர்களைச் சங்கரிப்பவன். அவனே நாராயணன் முதலியோரால் எப்போதுந் துதிக்கத்தக்கவன். அவனே க்ஷேமவான்களுள் முதலாயுள்ளவன். அத்தன்மையனுகிய இறைவனிடத்தில் க்ஷேமத்துக் கன்னியமாய் எது எவ்வாறு வந்தணுகும்? அந்த நித்திய கலியாணனை நீ க்ஷேமமாவென்று வினவிய தென்னையோ? ஓ தேவி! எவனது பாதாரவிந்த தூளியின் லேசமகிமையால் தேவர்களுக்கு யாவராலுங் கொண்டாடப்படுஞ் சுவர்க்கம் வைகுண்ட முதலிய பதங்கள் கிடைத்தனவோ, கருணைக்கடலும் குணக்கடலுமாகிய எவனது அருளால் அத்தேவர்களுக்கு அமுதமுதலிய திவ்ய பதார்த்தங்கள் கிடைக்கப் பெற்றனவோ, அத்தகைய அருளாளன் நமதிறைவனென்று நீ நினைக்கத்தக்கது. ஓ கிரிஜே! நாரணன் இலக்குமி பிரமன் சரஸ்வதி முதலிய பசுக்களெல்லாம் அவனது பாதபத்ம ரேணுக்களால் உண்டானபடியினாலன்றோ அவன் பசுபதி யென்றழைக்கப்பட்டான்? இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் ஆக்குஞ்செயல் வேறெவனுக்குளது? ஓ சிவே! அம்மகேஸ்வரனது மகிமைவேதங்களாலும் அறியப்படாமலிருக்க அவ்விந்துசேகரனை இதர தேவர்களோடு சமனென்றெண்ணி அவனுக்குஞ் சுபாசுபங்களுளவென்று நினைப்பவர் அவனது கிருபையற்ற அறிவிலிகளேயாவர்.

அவனது மகிமையானது எல்லையற்றதன்றோ? எந்தத் தேவனைச் சகல வேதங்களும் தேவதேவோத்தமனென்றும் மாயாதீதனென்றும் உமாபதியென்றும் விஸ்வபதியென்றும் திரிபுராந்தகனென்றும் கூறுகின்றனவோ, முநீந்திரர் கின்னரர் கந்தர்வர் சிவலிங்கார்ச்சகராகிய பெரியோர் ஆகிய இவர்களெல்லாம் எவனை ராஜராஜேஸ்வரனென்று கூறுகின்றனரோ, தேவநாயகனையும் இலக்குமிநாயகனையும் ஒதுக்கி இருதயத்தில் எவனைப்பூஜித்துப் பாவனைசெய்கின்றனரோ, ஓகிரிஜே! அந்தக்கிருதாந்தகனது பாதாரவிந்தஸ்மரணத்தினால் நாங்கள் பரமதன்யராகின்றனம். எண்ணிறந்த தே

வர்களினும் மாநுடர்களினும் ஏனையசராசரங்களினுஞ் சிறந்தவன் சங்கரனே யாவன். அவனினுமதிக னெவனுள்ளான்? அவனை அத் வைதபாவனையான் யாமென்று அநுசந்தானஞ் செய்கின்றேம். இது சத்தியம் சத்தியம் மும்முறை சத்தியம். உற்பத்திதிதிநாசயகட்குச் சாதனன் மஹேசனென்று வேதப்பிரசித்தமாயிருக்க அவனை விட்டு மற்றையரைக் கடவுளராக நினைத்துச் சரணமடைகின்றவனறிவு வெள்ளறிவென் றறியற்பாலது. இவன் மிக்க மதுரமாயும், நவநீத சாரமாயுமுள்ள க்ஷீரமானது வாக்குக்கெட்டுவதாகக் கிடைக்கப்பெற்றும் அதனை யுண்ணப்பெறாது அமேத்திய நீரை யுண்ண முயல்வோனுக்கொப்பாவன். இவ்வறிவு சத்துக்களுக் குதிக்காது.

தெய்வங்களுக்கெலலாந் தெய்வமாவான் பசுபதி என்று சிரவணமும், அவனே அந்தகனுக்கு அந்தகனுவானென்று மனனமுஞ் செய்து, சந்திரகண்ட சிகாமணியும், தேவசிகாமணியும் தேவதாசார்வபவுமனுமாகிய அவனையே யான் நிதித்தியாசனமுஞ் செய்கின்றேன். இங்ஙனமான கேட்டல் சிந்திதல் தெளிதலில் யான் வன்மையுடையேனுதலால் யானொருவனே அவ்விறைவ னுலயத்துட்சென்று வந்தனஞ்செய்கின்றவனுயுள்ளேன். ஏனைய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வாயிற்படியில் பிரம்படிபட்டு அதனைச்சகித்துக் கொண்டு திரும்பிப்பாராமல் ஓட்டம்பிடிக்கின்றனர். ஓ மாதாவே! வேதங்களும் என்னை வந்தியென்றே கூறியபடியால் யான் அவ்விறைவனது அடியைத் தொழாநிற்கின்றேன். இருதயகமலத்திலும் பூஜியாநிற்கின்றேன். சிவோபாசகர்கட்குப் பிரமாண்ட மண்டலத்தைப் பேதிக்கும் காலதண்டத்தாலடிபடும் அடியுமுண்டோ! கிருதாந்தனிடத்தில் பயப்படத்தக்க பயமுண்டோ! அல்லது பிறவிப்பயந்தானுண்டோ! அங்ஙனமிருக்க, இந்தப் பிரம்மாண்டமத்தியில் மாநுடசன்மத்தை யெடுத்து வேதத்தையு நன்கறிந்து சந்திரமௌளியின் தியானத்தைவிடுத்துவாழ்நாளை வீணுளாய்க்கழிப்போர்க்குஎன்னகதியுண்டாமோ! இரத்தினச் சுமைகளைச் சுமந்துசெல்லும் கழுதையானது அந்த ரத்னங்களால் பூஷிக்கப்படாமை போல் வேதத்தையறிந்து சிவத்வத்தை யடையாத அசாம்பவன் ஒருவராலும் பூஷிக்கப்படமாட்டான். அவன் பிறவி கழுதையின் பிறவிக்கு ஒப்பாகும். இச்சம்சாரத்தில் உமாமஹேசுரனுகிய இறைவனது திருவடிக்கமலங்களில் அருச்சனையாவது இலிங்கார்ச்சனையாவது ஓர் கணப்பொழுது தியானித்தலாவது ஒருவனுக்குத் தெய்வகதியாய் நேரிடுமாயின் அவனது ஜன்மந்தான் சபலமென்றறியற்பாலது.

அவற்றிலொன்றேனுமில்லாதவன் பாவமென்னும் பெருந்தீக்கொடுமையால் கொளுத்தப்பட்டவனாய்த் தாயினது எவ்வனத்துக்கு ஊறணி செய்தவனாவான். அவனாலென்னபயன்! இடைவிடாது உமாசகாயனது சரணாரவிந்தத்தைப் பூஜிப்பதில் ஆதரவில்லாதவன் ஸ்வானயோனியனாவான். சுவர்க்கமோக்ஷ பலங்களை யளித்தருளும் பர்க்கனை ஒருநெறிப்பட்ட மனதுடன் ஒருவன் பஜிப்பானாயின் அவனே தன்யனும், தன்யாக்ரணியனுமாவன். எவனது சித்தம் ஓர் கணப்பொழுதாயினும் சிவத்தியானத்தில் விருப்பமுற்றுளதோ அவனைத் தியானித்தாலும், அவனது பாதரேணுக்கள் படிந்தாலும் பரமபாவனமாம். இதுசத்தியம். அவன் எக்குலத்தினனாயினும் அவனைச்சேவிப்பதே சிறப்புடைத்து. அவனைச்சேவிப்பவனினும் சிறந்தவன் எவனுள்ளான்? சாம்பவ புங்கவர்களை தீயவராகிய பேரிருளுக்கு அற்புதமாகிய ஆதித்தர்களாவர். அவர்களதுபாதாரவிந்த தூளியையேசகல தேவர்களும் தங்களுடைய சிரங்களில் படியவேண்டுமென்றும், படிந்தால் சிவகிருபை தங்கட்கு நிச்சயமாய் வந்ததாமென்றும் எண்ணிவேண்டுகின்றனா. எவன் தனது சித்தத்திலாவது, சிவலிங்கத்திலாவது ஓர் கணப்பொழுதாயினும் சிவபரஞ்சுடரைத்தியானிக்கின்றனோ அவனது கிருகத்தில் சஞ்சரிக்கும் கிருமியும் கிருதார்த்தமாகின்றது என்றால் அவனது தாய்தந்தையரும், வம்சத்தவரும், அடிமையாட்களும், அவனை யடுத்தவர்களும் தன்யர்களாவரென்பதில் சிறிதேனும் ஐயமுமுண்டோ! எவனொருவன் சிவனே தெய்வமென்றறிந்து அவனைப் பூஜிப்பதில் ஆவலுடையவனாகின்றனோ அவனை யொருவன் தியானஞ்செய்தாலும் முத்தியடையலாம். அவனது தாசதாச குலத்திலாவது ஒருவனுக்குத் தெய்வகதியாய் ஜன்மங்கிடைக்குமாயின் அவனே தன்யன். வேதத்தின் கருத்தும் இதுவேயாம். ஓ உமே! தெய்வங்கட்கெல்லாம் தெய்வமாகிய சிவனை வேதாந்த வாக்கியங்களாலறிந்து அவனைப் பூஜிப்பதையே பெரிதாவெண்ணுகின்றவனை யான் நமஸ்கரிக்க வெண்ணுகின்றேன். அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பதரிதென்று வேதாந்தங்களு மெண்ணுகின்றன. ஏனெனில் மானாதீத (பிரமாணங்களைக்கடந்தவ) னென்று தம்மால் கூறப்படுவோனாகிய சம்புவைச் சாம்பவனறிகின்றனாகலின் அம்மஹிமைநாடி அவனை நமஸ்கரிக்க விரும்புகின்றனவாம். பூர்வ ஜன்மங்களில் ஓர் கற்பமுழுவதும் எடுத்தமானுடப் பிறவிகளில் அனேகவிறந்த யாகதான முதலிய நற்கருமங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பின், சாம்பவர்களது சரணாரவிந்தாம்ரயமும், பர்க்கனுகிய சிவபெருமா

னது பாதாரவிந்தத்தில் பரமபக்தியும் எளிதாய்க் கிடைக்கும் என்பது யான் நன்றாயறிந்தவிஷயமே.

ஓ கிரிஜே! சரணாரவிந்தாச்ரயமும், பரமபக்தியும் உடையோர் செய்யும் சிவலிங்க பூஜையே சகல வேதங்களாலுங் கோஷிக்கப்பட்டுள்ளது. அது கிடைப்பதரிது. அரிதாயிருக்கின்ற சிவபூஜையைச் செய்பவனே தன்யனாவன். அவனினுஞ் சிறந்தவன் எவ்வுலகினுமில்லை. சிவனிடம் பக்தியினாற் பொருந்திய மனமுடைய மனிதனை லீலாமாத்திரமாய்மானிடதேகமெடுத்தாச்சிவனே விளங்குகின்றானென்றெண்ணற்பாலது. அவனது பாதத்திற் படிந்திருக்குந் தூள் தேவர்களாலும்போற்றத்தகுந்தது. அவனது தேகமே சிவாலயம். ஓகிரிசுதே! பிரபஞ்சகாரியங்களை விடுத்து சிவத்தியானமே செய்து கொண்டிருப்பவன் பிரமபத முதலிய பதங்களைப் பெறுவானாயினும் அவை அவனுக்கு முக்கியமான பலனன்று. அவனடையும் பலன் சொல்லாற் சொல்லப்படாததும், அறிவாலறியப்படாதது மாகிய சிவத்துவப்பேறேயாம். ஓ என்னம்மையே! இங்ஙனம் யான்சொல்லிவந்த ஞானம் உன்னுடைய தரிசனம் இதுகாறு மில்லாமையால் சற்றுமறைபட்டது போலிருந்தது. அது இப்பொழுது சங்காரசர்த்தாங்கியாகிய உனது பாதாரவிந்த தரிசனமகிமையினால் இப்பொழுது நன்றாய்ப் பிரகாசித்து உறுதி எய்தியது.

ஓ அம்மையே! யானும் கணேசனும் கிரீசராகிய இறைவனால் ஏவப்பட்டு உனது சந்நிதானத்திற்கு வந்தோம். உன்னிடம் ஜகதீசன் மிக்க சந்தோஷமுடையவராகவே யிருக்கின்றனர். அவருக்குத் தனமும், அவர் மனம் செல்லுதற்கிடமும் நீயாகவே யிருக்கின்றாய். உன்னையன்றி அவருக்கு வேறு சிந்தனையில்லை. அவரது உள்ளத்தில் நீயே நடனஞ்செய்கின்றாய். அவரது இஷ்டதெய்வமும் நீயாகவேயிருக்கின்றாய். இப்பொழுது அவருக்கு உன்னைப்பற்றிய விசாரமன்றி வேறு விசாரமில்லை. வேறு காரியமுமில்லை. சிருட்டி திதி சங்காரமாகிய முத்தொழிலும் அவனது திருவடியின் அசைவினால் நடந்துவருகின்றன. பேரானந்தமே திருமேனியாகவுடைய உன்னிடத்தில் அவருக்கிருக்கும் பிரியம்போல் கணபதியினிடத்தும் என்னிடத்தும் தம்மிடத்துமில்லை என்று குமாரக்கடவுள் கூற, அமுதம்போலும் இன்சுவையளிக்கும் அவ்வினியமொழிகளால் தேவியார் பரமானந்தமடைந்து புதல்வர்களைத் தழுவி யானந்தபாஷ்பப் பிரவாகத்தில் மூழ்கிக் களித்திருந்தனர்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

வாஜிதேசம:

பதினாறும் அத்தியாயம்

நந்தீஸ்வர குமார சம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ முனிவர்களே! பின்னர் குமாரக் கடவுளும் விநாயகக்கடவுளும் அம்பிகையை நமஸ்கரித்து நிற்க அம்பிகை புதல்வர்களை நோக்கி ஓ புத்திரர்களே! இன்னமும் என்னைப் பற்றிய வார்த்தைகள் ஏதேனும் மகேஸ்வரர் கூறியிருப்பாராயின் அவற்றைக் கூறுவீர்களாக. பரமானந்தத்தை விளைவிக்கும் அவைகளை யான் கேட்க ஆவலுடையவளா யிருக்கின்றேனென்ன, குமாரக்கடவுள் மீண்டும் வணங்கி அமுதத்தைப் பழிக்கும் இனியமொழிகளால் தேவியார் விரும்பியவண்ணம் கூறலாயினர்.

ஓ கிரிஜே! உனது பிரபுவாகிய சங்கரர் காலையில் என்னையழைத்து இன்று நீ கிரிஜையின் சரணத்தைத் தரிசனஞ்செய்து வருவாயென்று கட்டளையிட்டுப் பின்னர் ஓ அம்மணி! உன்னைப்பற்றி அவர் கூறியதை யான் எவ்வளவினதென்று கூறுவேன். எம்பெமான் என்னைப்பார்த்து ஓ குமாரனே! கவுரி அளவிடவொண்ணாத அழகுடையவள். சத்குணங்களால் சிந்தாமணிபோன்றவள். என்னிடத்தில் அமுதம்போலும் வார்த்தையாடுந்திறமும் அன்புமுடையவள். எனது நீலகண்டம்போலும் கரியகூந்தலுடையவள். அவள் போலும் எனக்கு எவருமிலர். இத்தன்மையளாகிய அவள் என்னைவிட்டுப்போனபடியினால் உயிர்களுக் குதவவேண்டிய பொருள்கள் என்னுள்ளத்தில் முற்றுப்பெறவில்லை. ஆகலான் நீ சென்று அந்தக்கவுரி இவ்விடத்திற்கு விரைந்துவரும் வகையைத் தேடுவாயாக வென்றார் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் ஜயை, விஜயை என்னும் சேடியரிருவர் இறைவனேவலால் நல்லகனி வர்க்கங்களையும், ஆபரணவர்க்கங்களையும், நாகரீகமாயுள்ள ஆடைவர்க்கங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அங்குவந்து, தேவியையும் ஸ்கந்தரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து ஓ அம்பிகே! இவையெல்லாம் ஆதிபரம்பொருளாகிய உமது இறைவனார் அளித்தவைகளாகும் என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட கவுரி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினவளாய் அந்தக்கனிவர்க்கமுதலிய சகல பதார்த்தங்களையும் ஆசையோடும்பார்த்து உடுக்கவேண்டியவைகளை யுடுத்து, உண்ணவேண்

டிபவைகளை யுண்டு இனி நாம் இங்கிருப்பது நீதியன்றென்றெண்ணினர். அத்திருக்குறிப்பைக் கணேசப்பெருமானும்,ஸ்கந்தமூர்த்தியும் அறிந்தவர்களாய் முன்னேபோகப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் புறப்பாட்டைக்கண்ட நந்தீசர் கணங்களுடன் அவ்விருவரையும் அடிபணிந்து நாங்களென்ன சொல்லப்போகின்றோம். எங்களை யடிமைகொள்ளும் ஆண்டவர்களாகிய நீங்களிருவரும் இங்குவரப்பெற்றோமாகையால் நாங்களுய்ந்தோம். இதுவரையில் நாங்களெல்லாம் தேவியாரைச் சமீபிப்பதற்கே யஞ்சிப் பயந்திருந்தோம். அந்தப்பயம் இப்போ தொழியப்பெற்றோம். சிவனாருள் நம்பால் எவ்வண்ணமாமோவென்ற துயரமும் நீங்கப்பெற்று அதுவுங்கிடைக்கப்பெற்றோம் என்றுசொல்லிப் பின்னர்த் தமது கணங்களைப்பார்த்து இனி அம்மையார் புறப்படுவதற்குத் தாமதமென்ன விருக்கின்றது. இதுகாறும் நம்மிடத்திருந்த துயரம் இனி எனிருக்கின்றது என்று கூறவே, குமாரக்கடவுள் நந்தீசரைப்பார்த்து உலகெலாம் ஈன்றவளாகிய எனதன்னையார் எழுந்தருளிப் போவதற்குரிய பிரகாசிக்கும் பொன்விமானங்களைக் கொண்டுவந்து சீக்கிரமாய் அவைகளில் மலர்மாலைகளைத்தொங்கவிடுமின், வெளியிடங்களில் பட்டுகளால் செய்த மேற்கட்டிகளைக்கட்டுமின், சுற்றுப்பக்கங்களில் பொன்குடைகளை நிறைத்திடுமின். அவற்றிடைகளில் சூரிய சந்திரர்களைப்போல் பெரிய கண்ணாடிகளைத் தூக்குமின், மூலைகடோறும் மலர்மாலைகளையும் மணிமாலைகளையும் அணியணியாய்த் தொங்கவிடுமின். தேவியார் வீற்றிருப்பதற்குரிய உள்ளிடத்தில் தேன் பிலிற்றும் மலர்மாலை, குளிர்ந்த கொழுந்துமாலை, வேர்மாலை, கொன்றைமாலை, பொன்னரிமாலை, தூக்குமாலை முதலிய பல மலர்மாலைகளால் புட்பவிமானம்போல் அலங்காரஞ்செய்மின். நடுவிலுள்ள சிஹ்மாசனத்திடையில் நல்லசலவை வஸ்திரத்தை விரித்து அதன்மேல் பன்னீர் மலர், முல்லைமலர் முதலியவெண்மலர்களைப் பரப்புமின். ஓ கணங்காள்! எனது அன்னையும் அப்பனும் வீற்றிருந்தருளுங் காட்சியைக் காட்டுவனபோல் நீங்கள் தொங்கவிடும் மணிமாலைகளில் இந்திரநீல மணிமாலைகளை யோர்பக்கமும், அதன்பக்கத்தில் முத்துமாலைகளையும், அதுபோலவே ஓர் பக்கத்தில் மரகத மாலைகளையும் அதன் பக்கத்தில் மாணிக்க மாலைகளையும் தொங்கவிடுமின். இவ்வண்ணமான அலங்காரங்கள் முற்றியபின்னர் வாழைக்குலை, தெங்கின் குலை, பழுக்காய்க்குலை முதலியவற்றை நிரப்புமின். நடைப்பந்தர்கள் தோறும் வெண்பட்டு மெத்தைகளை விரித்துக்

கொண்டே வரவும், அதன்மேல் குளிர்ச்சிபொருந்திய சுகந்தமாகிய மலர்களைப் பரப்பிவரவும் செய்மின். மண்டபங்கடோறும் விசேடமான அன்னவகைகளால் திருப்பாவாடையமைத்து நீயரலத்தி முதலிய பல வுபசாரங்களைச் செய்துவரும்படி செய்மின். மண்டபங்களின் இடையிடையே சிறியவாவிகளும், தண்ணீர்ப்பந்தர்களும் உண்டாக்கும்படி செய்மின். இருபக்கமும் மாணிக்கமயமான விமானங்களை வரிசைவரிசையாய் நிறுத்தசசெய்மின். அவைகளையன்றி இடையிடையே பூம்பந்தர்களமைத்து அவைகளில் கனிவர்க்கங்களையும், மதுபர்க்கங்களையும் பானகவகைகளையும் நிறைத்து வைக்கச்செய்மின். இவைகளையன்றி நடனஞ்செய்து வரும்நாடகப்பெண்கள் இளைப்பாறுதற்குரித்தான திண்ணைகளை யலங்கரித்து வைக்கச்செய்மின். ஓர் சமயம் நமதிறைவன் இவ்வலங்காரவதிசயங்களைக்கேள்வியுற்றுக் காண்போமென்றெண்ணி எழுந்தருளிவருவாராயின் வீதி வெளியாயிருத்தல் அழகன்றுகலான் இருபக்கத்தும் விண்ணுலகத்தையளாவுமாறு செம்பொன்னினால் சுவரெடுக்கச்செய்து மண்டபங்களையும், மாளிகைகளையும் சந்திரகாந்தக்கற்களால் வகுக்கும்படி செய்மின். அவைகளில் தண்ணிய பூஞ்சோலைகளுமமைத்து அவைகளில் தென்றற்காற்றுலாவச் செய்மின். வீதிகடோறும் வீணாகானங்களோடு ஆடலும்பாடலும் பயின்றிருக்கக் செய்மின். இவ்வண்ணமான அலங்காரங்களை யன்றி வரிசைவரிசையாய்த் தோரணங்களும் தீபங்களும் இருக்கும்படிச் செய்மின் என்று கட்டளையிட, அவர்கட்டளைப்படியே நந்தீசர் கணங்களை அவ்வக்காரியங்களில ஏவ, அவரவரும் அவ்வக்காரியங்களில் முயன்றிருக்கும் பொழுது பிருங்கி முனிவர் ஓர் பெரிய விமானத்தின் மீதேறி மிக்க விரைவாய் வந்தனர்.

அவ்விமானத்தை முருகக்கடவுள் நோக்கி நந்தியைப்பார்த்து ஓ நந்தி, இனி நமக்குச் சுகங்கிடைப்பதரிதென்று தோன்றுகின்றது. ஏனெனின், யானிங்குவந்து காலதாமதமானதென்று சிவபெருமான் கோபித்தவராய் வேறு யாரையோ மிக்க விரைவாய் என்னிடம் போம்படி ஆஞ்ஞைசெய்ய அவர் இதோ வருகின்றார். அவர் வருகின்ற விமானத்தைப்பார்ப்பாய். இனி நாம் சும்மாயிருத்தல்கூடாது. நீயோர் விமானத்தின் மீதேறி அதிவேகமாய் அவரிடஞ்சென்று அவரைக்கண்டுபசரித்து செய்தியின்னதென்று விசாரித்து வருவையாக. அவரிடத்தில் நீ கடுஞ்சொல் ஒன்றுஞ்சொல்லாது இன்சொல்லை மிகவும் பணிவுடன் கூறுவையாக. சங்கரிக்கர்ணிடத்

தில் இன்சொல்வழங்காது வன்சொல்வழங்கின் நரகமடைவது நிச்சயம்.

பூர்வம் இமயகிரிச்சாரலில் மஹாபுண்ணிய சீலராகிய சுகன் என்னும் ஓர் முனிவர் சங்கரரை ஆராதனைசெய்ய விரும்பி அவ்விமயமலையில் பிரகாசிக்கும் எண்ணிறந்த கோடிமுடிகடோறுமுள்ள சிவலிங்கங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து பூஜைக்குவேண்டும் உபகரணத் திரவியங்களெல்லாஞ் சேகரித்துக்கொண்டு பின்னர் அவ்விலிங்க மூர்த்தங்களுக்குச் சூரியகிரணம் மழை பனி முதலியன சம்பந்தியாதிருக்கும்வண்ணம் மந்தார மலர்களால் பந்தரமைத்து, அங்குவசித்திருக்கும் சிவாசாரமுடைய பெரியோர்களாகிய பலவிருடிகளை அவ்விலிங்கங்களைப் பூஜிக்கும்படிசெய்து, தாமும் மிக்க சிரத்தையுடன் பில்வமுதலியவற்றால் யாமங்கடோறும் பூசித்துவந்தனர்.

ஓ நந்தி! அந்தச்சுகமுனிவர் செய்துவந்த பூஜையின் சிறப்பினுட் சில கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. சிவலிங்கமூர்த்திகளுக்கு முத்தினை யொத்த மலர்க்குவியல்களால் ஆலயங்களமைத்து அச்சிவலிங்கங்களின் அடிப்பீடங்களாகிய பிரஹ்மபீடங்களை யலங்கரித்து, தமது தவமகிமையால் கிடைக்கப்பெற்ற மலைபோன்ற திவ்யான்னங்களையும், பரமான்னப்பிரவாகங்களையும், புதிய நெய்ப்பிரவாகங்களாற் பாகஞ்செய்த பற்பல பக்ஷணவகைகளையும், மலைபோலும் சர்க்கரைக் குவியல்களையும், சர்க்கரை நெய்களாற் சமைத்த சித்திரான்னங்களையும், பிரவாகம்போலும் பால் தேன் முதலியவைகளையும் நிவேதனஞ்செய்து, அதன்பின்னர் ஏலம் லவங்கம் சாதிக்காய் முதலியன கலந்த தாம்பூலக்குவியல்களையும், பச்சைக்கர்ப்பூரம் கஸ்தூரிமுதலிய பரிமளத்திரவியங்கள் கலந்த சந்தனக்கலவைகளையும் சமர்ப்பித்துப், பின்னர் எண்ணிறந்த மலர்மாலைகளைச் சாத்தி, இரத்தினமயமாகிய சத்திரசாமரங்களாலும், திவ்வியரத்ன நீராஞ்சனங்களாலும் உபசரித்து, யவ்வனத்துடன் கூடிய பதினறுபிராயர்களாகிய தமது மனையாட்டிகளை நர்த்தனஞ்செய்வித்து, அதனோடு ருத்திர வீணாகானமும், தேவதுந்துபியும் முழங்கச்செய்து, பற்பல சிவபக்த சிரோமணிகளால் ருத்திரமுதலியவற்றை யோதச்செய்து மகிழ்ந்து பூஜாவிதியை முடித்துப்பின்னர் சிவநிவேதன சேஷத்தையும், சிவசமர்ப்பணமாகிய வெண்பட்டு திவ்யாபரண முதலியவைகளையும் சிவசாம்பவர்களுக் களித்துப் பரமானந்தமெய்துவர்.

ஓ நந்தீசனே! அம்முனிவர் செய்துவந்த தவமும், அத்தவத்தால் கிடைக்கப்பெற்ற திரவியமும் சிவப்பிரீதிகரமான சிவபூஜைக்குச் சாதனமாயினமையான் அவைபிரயோஜனமுடையவாயின. சிவப்பிரீதிகரமாகாத தவமுடையோனும், திரவியமுடையோனும் மனுட சஞ்சாரமற்ற பெருங்காட்டினடுவில் ஓர் பெருங்கற்பாறையில் தலையை மோதிக்கொள்பவனோடும், ஓர் பெரிய மரத்தடியிலுட்கார்ந்துகொண்டு கத்தியழுபவனோடும் ஒப்பாக எண்ணப்பட்டிகழப்படுவான். நற்றவத்தால் வந்தபாக்கியவான்களே தவத்தையும் பாக்கியங்களையும் பெற்றுச் சிவாராதனையில் அர்ப்பணஞ்செய்கின்றவராவர். அஃதில்லாத துர்ப்பாக்கியவான்களே அவ்விரண்டினையும் பெற்றாராயினும் அவைகளைச் சிவப்பிரீதிகரத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்ய மனமிசையாதவராவர். இவற்றிலையமில்லை. ஆகலான், ஓ நந்தி! சிவார்ச்சனைக்கு வேண்டிய திரவிய சாமக்கிரியைகள் சுலபமாகக் கிடைக்கப்பெறுதற்கே தவஞ்செய்யவேண்டுமெனவும், அவ்வுபகரணங்கள் கிடைக்கப்பெறுதலே அத்தவத்தால் வரத்தகும் பயனெனவும் அறிந்து, சிவாராதனத்துக்குரிமையாகாத தவம் எற்றுக்கென்றொழித்தல்வேண்டும். எவன் தான்செய்ததவத்தால் சிவபூஜைக்குரிய சாதனங்களைப் பெறவில்லையோ அத்தவம் சேணியன் செய்யும் சேஷ்டையாய் முடியும். தவத்தில் விருப்பமுள்ளவன் தான் செய்யுந் தவத்தால் சிவபூஜைக்குரிய சாமக்கிரியைகளடையப்பெற்று அவைகளைக்கொண்டு சிவாராதனஞ்செய்து வருவானாயின் அவன் முத்தி பெறுவதிலையமில்லை. எவன் தான் பெற்றிருக்கும் பாக்கியத்தால் சிவபெருமானைப் பூஜிக்கவில்லையோ அவனது பாக்கியம் அபாக்யமே. எவன் தான் பெற்ற பாக்கியத்தால் சிவபெருமானைப் பூஜிக்கின்றானோ அவன் பெற்றபாக்கியம் சௌபாக்கியமே.

ஓ நந்தி! யான் பாக்கியதேவதைகளின் சம்வாதமொன்று கேட்டிருக்கின்றேன். அது கேட்டமாத்திரத்தில் பேரானந்தத்தை விளைவிக்கும். அதனைக்கேட்பாயாக. பாக்கியங்களொவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோரதிதேவதையுண்டு. ஆகலான் அவ்வதிதேவதைகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி, பூர்வம் இரத்னமண்டபமென்னும் ஓர் பிரதேசத்தில் கூடியிருக்கும்போது அவைகளுள் ஓர்தேவதை ஓர் திவ்விய சிஹ்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து, ஏனைய தேவதைகளைநோக்கி ஓ பாக்கியதேவதைகாள், உங்களால் உலகினரடையும் பயன்யாது? நீங்கள் எதற்குபயோகப்படுகின்றீர்கள்? மஹேச்வரபூஜையில் உங்களுக்குப

யோகப்படுந் தன்மையுண்டா? அதனை விரைவிற் கூறுவீர்களாக. ஆனால் நாம் இப்போது கூடியிருக்குமிடம் சிவாலய மாதலால் இவ்விடத்தில் ஏனையோரிடங்களில் பொய்மொழி கூறுவதுபோல இவ்விடத்தில் கூறினால் விநாசம் வருவது நிச்சயம். ஏனெனின் அவரெல்லாம் அசத்தியராதலால் அவர்களிடங்களில் பொய்மொழியினால் குற்றமுண்டாகாது. மகாதேவர் சத்தியத்வமுடைய சத்திய மூர்த்தியாதலால் இவருடைய இடத்தில் சிறிதேனும் பொய்மொழி கூறின் விநாசம் வருவதற்கு ஐயமுண்டா? வேதங்களும் சங்கரனைச் சத்தியனென்று கூறுகின்றனவேயன்றி அவனொழிந்த ஏனையோரைச் சத்தியரென்று கூறவில்லை. ஆதலால் அவ்வேதவுண்மையை யுணர்ந்த முனிவர்கள் சங்கரனையே வழிபடுகின்றனர். ஓ பாக்கியதேவதைகளே! சங்கரனது சந்நிதியில் பொய்கூறுதல் மகாபாதகத்திற்கு நிகராதலன்றி அவனது சந்நிதானத்தில் புண்ணியமாயினும் பாவமாயினும் செய்யப்படுமாயின் அவையனந்தமாகுமென்பது நிச்சயமாதலின் சத்தியத்தைக்கூறுமின்கள் என்று வினவியது. இவ்வசனத்தைக்கேட்ட பாக்கிய தேவதைகளுளொன்று எழுந்திருந்து ஈஶ்வரனைக்குறித்துச் சத்தியஞ்செய்து கூறத்தொடங்கிற்று.

எவனுடைய கிருகத்தில் யான் வசிக்கின்றேனோ அவன் மிக்க ஈசுவரனாவான். அவனிடத்தில் எண்ணிறந்த மதயானைகளும் சிறந்த குதிரைகளும், கோக்களும், மகிஷங்களும், விசித்திர ரத்னஹாரங்களும், மேருமலைபோன்ற சுவர்ணக்குவியல்களும், திவ்யான்னவர்க்கங்களும் நிறைந்திருக்கும். தாமரைமலர்போலும் முகமுடைய எண்ணிறந்த நாடகப்பெண்களும், திவ்யாபரணந் தரித்தவர்களாய் சவுந்தரியத்திற்கு ரத்னாகரம் போன்று விளங்கும் ஸ்திரீகளுங் கூடியிருப்பர். இவ்வண்ணம் அவனுக்கமைந்துள்ள செல்வச்சிறப்பைக்கூற யாவரால் முடியும்! அவனுக்கு மனைவியும் புத்திரர்களும் மனதுக்கிசைந்தவர்களாயும், சிறந்த மேதாவிகளாயும், சகல வித்தைகளையும் அறிந்தவர்களாயும், சகலவித்யாபாரங்கதராயும், சிவசரணாரவிந்தத்திற் பொருந்திய மனமுடையவர்களாயும், அசுபவாசனையிற் செல்லாத வைராக்கிய முடையவர்களாயும், சத்புத்திரர்களைப் பெறுவோராயும், அரோகதிட சரீரமுடையவர்களாயும் இருப்பர். அடிமையாட்களும் அவன் மனதுக்கொத்தவர்களாயும், சம்பத்துடையோர்களாயும் இருப்பர். அவன் இத்தன்மையான மனைவி மைந்தர்களுடனும், எண்ணிறந்த தாசிவர்க்கங்களுடனும், மற்றும்

இல்லறத்துக்கு வேண்டிய பாக்கியங்களுடனும் எப்பொழுதும் சிவார்ச்சனை புரிந்துகொண்டு சிவானந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பன். அவனது சிவாராதனத்துக்குச் சாதகராயிருந்து கிருதார்த்தராவோமென்று தேவமங்கையர் தாசிகளாயும், தேவர்கள் தாசர்களாயும் இருப்பர். இவைகளைப்போலவே ஐராவதம் பலயானைகளாகவும், உச்சைசிரவம் பலகுதிரைகளாகவும், அங்குலாவிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வண்ணமான சிறப்புகளேயன்றி அவனது வீட்டில எட்டபக்கங்களிலும் விண்ணிறந்த ரத்னவிளக்குகள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அவன் அவ்விலிங்கமூர்த்திகளைத் தன்னைச்சார்ந்த யாவரையும் பூஜிக்கும்படி செய்து பூஜைக்குவேண்டிய சகலதிரவியங்களையும் அவர்கள் வேண்டியவாறு கொடுத்து மகிழ்வான், மலைபோல விளங்கும் சிவநிவேதனமாகிய திவ்யான்னங்களையும், பாயஸமுதலிய பக்ஷியங்களையும், பொன்மணிமுதலிய தக்ஷிணைகளையும் சாம்பவர்களுக்குக்கொடுத்துப் பின்னர் எஞ்சிய சிவபிரசாதங்களைப் புத்திர மித்திரகளத்திராதிகளுடன் புசித்துக் களிப்படைவன், எப்பொழுதும் உருத்திராக்ஷமாலிகைகளையே ஆபரணங்களாகவும், விபூதியையே கவசமாகவும் பூண்டு கண்டு களிப்பன். இத்தன்மையான நிலைமையுள்ளவனது வீட்டிலேயே யான் வசிப்பேன். அந்த வீட்டைவிட்டுப் போவதற்கு எந்தவகையானும் விரும்பமாட்டேன் என்று கூறியது.

இவ்வண்ணம் ஓர் சைவபாக்கியம் கூறிய வாய்மொழியை ஏனைய பாக்கிய தேவதைகள்கேட்டு நாணித் தலைகுனிந்து ஒன்றையொன்று பார்த்து அந்தோ, இப்படிப்பட்ட பாக்கியவானையாம் பெற்றிலோமே! நமது புண்ணியம் சைவபோகத்தின் பொருட்டில்லாமற் போயிற்றே. இந்தச் சைவபாக்கிய தேவதை யொருத்தியே பாக்கியவதி. இவள் உயர்ந்தோரிடத்தும் புல்லரிடத்தும் மாறி மாறிச்செல்லும் நம்மைப்போலன்று. இவள் எப்போதும் சாம்பவரது வீட்டிலேயே வசிக்கின்றனள். இனி இவளைப்போலவே நாமும் இருக்கவேண்டும். அசாம்பவர்களது கிருகங்களில் வசித்தல் கூடாது. நாம் சாம்பவரிடத்தில் வசிக்கப் பெற்றாலன்றோ இவ் பூஜைக்குச் சாதனமாயிருக்கும் புண்ணியத்தைப்பெறலாம்? இந்த பாக்கிய தேவதை செய்ததவம் சிவார்ச்சனைக்கு உபயோகப்பட்டமையாலன்றோ பிரயோஜனத்துடன் பிரகாசிக்கின்றது? சிவபூஜைக்குபயோகமாகும் மார்க்கமும் முத்திப்பேறடையுமாயின் சாக்ஷாத்தாகச் சிவபூஜையைச் செய்வோர் முத்தியடைவரென்பதைக் கூறவும்

வேண்டுமோ! சிவபூஜையின் மகிமையைக்கூறவேண்டுமாயின் அது தப்பிரமாணத்துக்கும் எட்டாது; அது வாக்குக் கெட்டாதாகலின். ஓ நந்தி! யான் சொல்லிவந்த மகிமையையுணர்ந்து இப்போதுனன் னெதிரில் வருகின்ற சிவபக்தரிடம் இன் சொற்களைக் கூறுவாயாக. பூர்வம் சிவபூஜாதுரந்தரராகிய சுகமுனிவரிடம் ஒருவன் நிஷ்டூரமா கிய சொற்களைச் சொல்லி நரகத்தை யடைந்தனன். ஆதலின் யான் கூறிய நெறியில் பிறிதுந்தவறுதே என்று ஷண்முகக்கடவுள் நந்தியைநோக்கிக் கூறினார்.

பதினாறும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

௳

ஸமஸ்த ஜகதா தாராயநம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

குமாரர் சிவாபராத முரைத்தல்.

வியாசர் கூறுகின்றார். இவ்வண்ணம் குமாரக்கடவுள் கூறியதை நந்தீசர்கேட்டு இருகரங்களையுஞ் சிரசிற் கூப்பிக்கொண்டு ஓ பகவானே! பூர்வம் சுகமுனி என்பவனிடம் ஒருவன் நிஷ்டூரமான சொற்களைச் சொன்னானென்றருளினீரே, அச்சொற்கள்யாவை? ஓ ஷண்முகக்கடவுளே! சிவதத்வஞானியாகிய தேவரீர் அவற்றையருள் புரிந்து கூறுவது உசிதமாகும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, குமாரக் கடவுள் முகமலர்ந்து அவற்றைக் கூறத்தொடங்கி சிவஸ்மரணஞ் செய்து ஓ நந்தி! பக்திசிரத்தையுடன் சிவார்ச்சனைசெய்துகொண்டு பரமானந்தத்துடன் காலங்கழித்துவரும் சுகமுனிவரை அம்பரீஷ குலத்துட்டோன்றிய தவக்கடல்போன்ற ஓர் முனிவன் அவரைப் பார்த்துக் கொடுஞ்சொல்லுடன் ஓ சுகமுனிவரே! நீர் அற்புதமாகிய தவங்களைச்செய்து பாக்கியங்களைப் பெற்றுச்சுகமாயிராமல் சிவார்ச்சனை செய்கின்றீரே! இதனால் யாது செய்பனியதாம்! அந்தோ! அவலமாக்கிக்கொண்டீரே என்று கூறினன். அவ்வன்மொழியைச் சுகமுனிவர்கேட்டும் அம்மொழியை யோர்பொருளாக மதியாது முன்போல் சிவார்ச்சனையிலேயே உறுதிபெற்ற மனமுடையோராயிருந்தனர். சிவார்ச்சனையைச் சிறிதாகவும் தவத்தைப் பெரிதாகவும் யெண்ணிக் கொடுஞ்சொல் மொழிந்த முனிவன் இழந்துஞலம் கனி

முதலியவைகளைப் புசித்துத் தவஞ்செய்து வருநாளில் ஓர்சர்ப்பம் தீண்டப்பெற்று இறந்தனன். உடனே காலதூதர்கள் வந்து அவனை யிழுத்துக்கொண்டு யமனிடஞ்சேர்க்கக் காலனும் இவனைக் கும்பிபாகத்திற்றள்ளிவருத்தவேண்டுமென வெண்ணிச் சித்ரகுப்தனை நோக்கி ஓ சித்ரகுப்தா! இவனென்னென்னபாவஞ்செய்திருக்கின்றானென்று கேட்டனன். சித்ரகுப்தன் சிரசில் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் ஓ ஸ்வாமி! இவன் செய்தபாவம் கற்பாந்தமாயினும் நசித்திடாது. மஹாபாவகோடிகளுக்கு ஜனகமாகிய கொடும்பாவத்தை இவன் செய்திருக்கின்றான். இவனுக்கெத்தகைத்தான யாதனையைக் கொடுப்போம்? எப்படிப்பட்ட யாதனைகளுக் குட்படுத்தினாலும் இவன் செய்த பாவம் மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்குமன்றிக் குறையாது. இத்தகைய பாதகம் இதற்குமுன் எங்குங்கண்டதில்லை. இனியும் காணப்போகிறதில்லை. இப்போதுங் காண்பதற்குமற்றெங்குமில்லை. இப்பாதகத்தை எடுத்துச் சொல்வதற்கு முடியாது. இவன் பாவத்தையெடுத்துச் சொன்னாலெனக்குங் கெடுதியுண்டாகும். ஆதலின் இவனது பாவத்தை இன்னதெனக்கேட்காமலே இவனைச்சூலத்தினாலடித்துக்குத்தி மிகவும் வருத்தி மஹாகோரமான நரகத்திற்றள்ளிக்கற்பாந்தமளவும் வருத்தவேண்டியதே. இப்பொழுது இவனைக் கண்ட மாத்திரத்தினால் யாதொரு பாவம் வருமோ அப்பாவத்தைத் தொலைக்க நிமித்தம் பிரயத்தனம் மிகவுஞ் சிரமப்பட்டுச் செய்ய வேண்டியது. இப்பாபியைப்பார்ப்பதினாலுண்டாகும் பாவம் ஓர் காலத்திலும் போகமுடியாது. ஆயினும் இம்மஹாபாபியை இப்பொழுது நாம்பார்க்கவேண்டியதாகவே யிருக்கின்றது. இதனால்வரும் பாவத்தைத் தொலைப்பதற்கு ஏதாவதுஓர்யத்தனஞ்செய்யவேண்டுமென்று சித்ரகுப்தன் கூறினன். அதனைக்கேட்ட யமன் மனங்கலங்கி யாது செய்வோமென்றேங்கி இப்பொழுது நமக்கோர் ஆபத்துவந்திருக்கிறது. இதன் பயன் எப்படி விளையுமோ? இன்று காலையில், எந்தப் பாபியின் முகத்தில் விழித்தோமோ! நமக்கு இத்துக்கப்பயனை விளைவிக்கும் துர்ப்பாக்கிய மின்றே வந்திருக்கின்றது! நாமிங்குவரும் பொழுது சங்கரனை நினைக்காமல் புறப்பட்டுவிட்டோம். அவனை நினைத்துப்புறப்பட்டிருப்போமாயின் இத்துக்கம் வாராது. ஸர்வ தேவர்களாலும் ஆராதிக்கப்படுமிறைவனை ஆராதித்து எவன் புறப்பட்டுவருகின்றானோ அவனுக்கு விஜயமும் சுகமும் மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்கும். எங்கேயாவது தூரப்பிரயாணத்திலாவது ஸமீபப்பிரயாணத்திலாவது எண்ணங்கொண்டால் சங்கர ஸ்மரணஞ்செய்ய

வேண்டியது அவசியம். " அவனெவ்வளவு பலசாதனங்களுள்ளவனு யினும் சங்கராராதன மில்லாமல் புறப்படுவானுயின் சுகங்கிட்டா தென்பது நிண்ணயம். பற்பலதானங்களாலும் பற்பலசாதனங்களா லும் யாதும் பயனில்லை. காலகாலனுகிய சங்கரார்ச்சனை செய்யா விடில் அவனுக்குள்ள சாதனங்களெல்லாம் சாதனத்தன்மை பெறு வதில்லை. சகலசாதனங்களுக்கும் ஸாதனமாயுள்ளது சங்கராராத னமொன்றே. அஃதே ஸபலமாகும். ஏனையவெல்லாம் விபலமெ ன்றே எனது நிர்மாணம். இவ்வுண்மையை அநேகரறிந்திலர். சகலவேதங்களும் சங்கரார்ச்சனையையே பெரும் புண்ணிய சாதன மென்று கூறுகின்றன. அது மஹா பாக்கியவான்களுக்கே விளங் கும். அர்த்தத்துவத்தை யறிந்தவர் சாம்பவரன்றி ஏனையோரல்லர். சிவாராதனமாத்திரத்தினுலேயே மற்றெதனையும் விரும்பாத பெரும் பாக்கியங் கிடைக்கின்றது. கல்பதருக்களுக்கும், காமதேனுவுக்கும் மகிமைவந்ததற்குக் காரணமும் அதுவே. பிரஹ்மத்துவ விஷ்ணுத் வங்களுக்கும் முத்திக்கும் ஏதுவாயிருப்பதும் அஃதே. அத்தன்மை யான சிவாராதனஞ்செய்பவனுக்கே சிவானந்தானுபவ அமுதம்புசி க்குந் தன்மையுண்டாம். அந்தரசம் அமரருண்ணும் அமுதரசத்தை அவமதிக்குந்தன்மையை யுடைத்து. அதன் கண் விருப்பமானது சிவானுக்கிரகத்தினுலேயே யுண்டாதல் வேண்டும். அதுவே நிர்மல மாகிய பயனையும், வேண்டும் பொருளனைத்தையும் தருந்தன்மையை யுடைத்தாம். எல்லாப்பயனையும் சிவாராதனமே தருதலால் வேறு சாதனங்கள் வேறு எந்தப்பயனை விளைவிக்கும்! வேறுசாதனங்க ளெல்லாம் சாதனப்போலிகளாதலின் அச்சாதனங்களால் உண்மைப் பயனைப் பெறுதல் யாங்ஙனம்? கானல்நீரால் தாகசாந்தி யடைவ தும், இப்பியிற்றோன்றிய வெள்ளியால் மனையாட்டின்கைகளுக்குக் கங்கணஞ்செய்து போடுவதுமுண்டா? உண்மைச்சாதனமாகிய சிவா ராதனத்தைக் கொண்டால் சகல சித்தியும் பெறுதல் நிச்சயம். ஆக லின் பொய்ம்மைச் சாதனங்களை விடுத்து உண்மைச் சாதனத்தைக் கொள்ளல்வேண்டும். அதனை யுண்மையானன்றி யாதாயினும் ஓர் வியாஜமுகத்தாற் கொண்டாலும் அதுவும் விரும்பும் பொருளை யளித்துக்கொடுத்து சகல பாவங்களையும் போக்கிவிடும். இந்த வுண் மையால் சிவபூஜையில் நாமும் எத்தனஞ்செய்யவேண்டும். அப் படிச் செய்வோமாயின் இப்போது இக்கொடும்பாவியைப் பார்ப்ப தனுல் நமக்குப் பாவமுண்டாகுமென்று சிறிதும் அஞ்சவேண் டாம். சிவபெருமானைப் பக்தியோடு ஆராதிக்காதவனே பாவத்தி

னும் வினையுந்துன்பத்துக்கும் பயப்படவேண்டும். சிவாசாதனை மஹத்
திரத்தினால் சகல பாதகங்களுங் கொளுத்தப்பட்டுச் சாம்பலாகின்
றன. மஹா பாவமென்னுஞ் சரீரத்திற்கு விஷமானது. சங்கரனை
யர்ச்சிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது
அங்கு ஓர் தீனமாகிய ஸ்வரங்கேட்கப்பட்டது. படலேவ இயமன்
மனங்கலங்கிப் பதைபதைத்து அந்தச்சப்தம் வந்த விடத்தை நோக்
கிச்சென்று நீறுபூசிய மேனியராய், மஹா பரிசுத்தராய், சிவார்ச்
சனை செய்பவராயிருக்கும் முனிபுங்கவரைக்கண்டு சித்திரகுப்தனோ
டும் அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கிநின்று ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! புண்
ணியவிருக்ஷங்க ளடர்ந்த வனத்தில் வசித்துக்கொண்டு இங்குள்ள
பூஜாசாதனத் திரவியங்களால் முப்பொழுதும் மஹேஸ்வரனைப்
பூஜித்து யாதொரு விசாரமுமின்றி சாத்விகராயிருக்கின்ற உமக்கே
சுகமுளது. நீரே மஹா பாக்கியவான். இத்தன்மையராகிய தேவ
ரீர் மிகவுந் தீனமாகிய குரலுடன் கூவியது யாதுகாரணமோ? அதனை
யடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, முனிவர்
ஓ தருமராஜனே! இன்று இங்கு ஓர் கொடும்பாவிவந்து சிவநிந்த
னைச் செய்தனன். அந்தப் பாவியை யான் கண்டதனாலும், அவனால்
செய்யப்பட்ட சிவ நிந்தையைக்கேட்டதனாலும் என்னிடம் மஹாபா
வங்கள் விளைந்து கணந்தோறும் வளர்ந்தோங்குகின்றன. அப்பா
வங்களை எதனால் ஒழிப்பதென்று கூக்குரலிட்டுச் சிந்தித்துக்கொண்
டிருக்குந் தருணத்தில் தெய்வகதியாய் உம்மையுங் காணப்பெற்
றேன். இனி நீர் அவைகளைப் போக்குதற்குரிய தருமம் யாதா
யினும் உளதாயின் அதனைக் கூறவேண்டும். ஏனெனின் தர்மஸ்வ
ரூபராகிய நீர் அறியாதது யாதுமில்லை. ஆகவே சற்று யோசித்
துப் பார்த்துக் கூறுவீரென்று சொல்ல, இயமன் அம்முனிவரை
யழைத்துக்கொண்டு ஓர் சுகாஸ்ரமத்தையடைந்து அவ்விடத்தில்
சாலகாலனை யர்ச்சிக்கும் சுகமுனிவரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய்
நமஸ்கரித்து ஓ ஸ்வாமின்! சைவ நிந்தகனாகிய ஓர் கொடும்பாவியை
எனது பெருந்தவுர்ப்பாக்கியத்தால் பார்த்துவிட்டேன். அதனால்
நானும் கொடும்பாவியாயினேன். அப்பாவத்தை நீக்கத் தேவரீர்
ஓருபாயங் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற் கச்சுக
முனிவர் ஓ தருமராசனே! யான் எந்த சிவநிந்தகனாகிய கொடும்பா
வியைப் பார்த்தேனோ அந்தப் பாவியைத்தான் நீரும் பார்த்திருப்
பீர்போலும்! ஓ காலனே! அவன் முன்னர் அளவிறந்த தவஞ்செய்
தவன். அங்ஙனமானவனாயினும் பின்னரவன் செய்த சிவநிந்தை

யால் கொடும்பாவியாவான். சிவார்ச்சனையில் பிரியமில்லாதவன் கோரமாகிய தவங்களைச் செய்தாலும் தருமங்களைச் செய்தாலும் அவைகளால் யாது பயனைப்பெறலாம்! எவனுக்கு அபாரமாகிய சிவபுண்ணியங்களிருக்குமோ அவனுக்கே சிவலிங்கார்ச்சனையில் மிக்க விஸ்வாஸமுண்டாகும். சிவதர்மமொழிந்த சமான்யதர்மங்களில் பிரவிர்த்தியுடையோர் அத்தர்மங்களைக் கற்பகோடிகாலம் வரையிற் செய்து வாழ்நாள்களைக்கழிப்பாராயின் அவை அநேக காலத்துக்குப் பின்னர் பரிபக்குவம் எய்தப்பெற்றுப் பின்னர் சங்காபூஜையில் விஸ்வாஸத்தையுண்டாக்கும். ஓ கால ஸ்வரூபனே! ஸ்ரீமிருத்யுஞ்சயனைப் பூஜிப்பதென்றால் அது பெரிய சிவபுண்ணியங்களுக்குச் சாத்தியப்படுமேயன்றி ஏனைய பசு புண்ணியங்களுக்குச் சாத்தியப்படுதலரிது. மஹாமேருவின் உயர்ந்த சிகரத்தின்மேலிருத்தலும் சந்திரனோடு கூடவசித்தலும் எங்ஙனம் ஸாமான்யசாதனங்களால் பெறுதலரிதோ அதுபோலெனக.

அன்றியும் சிவாராதனத்துக்குப் பல இடையூறுகளுமுண்டாகும். அதில் வழுவினால் கெடுதியேவிளையும். இதனை நன்கு இங்ஙனமறிக. சிவபூஜை யில்லாதவனது வீட்டின்கண்ணுள்ள பெண்டிர்களால் தொடப்பட்ட தண்ணீரைக்கண்களாலும் பார்க்கக்கூடாது. ஓர்கால் அது கண்களுக்கெதிர்ப்படுமாயின் உடனே கண்களை மூடிக்கொண்டு சூரியனைத் தரிசித்தல்வேண்டும். சாம்பவர்களல்லாதவரது சரீரத்தை நரகத்திலிருப்பவர்கண்டாலும் அவர்கள் சிவநேத்ர பாவனையுடன் சூரியனைத் தரிசித்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாமல் சற்று அலக்ஷ்யமாயிருப்பாராயின் அந்தக் குற்றத்துக்காளாய்ப் பல்லூழிகாலம் நரகத்தை யநுபவிப்பவராவர். ஓ தண்டதரனே! சிவலிங்காராதனஞ் செய்வோர் விபூதியைத் தேகமுழுதும் பூசிக்கொண்டு மிக்க சிரத்தையுடன் அதனைச் செய்வாராயின் அதனால் பாபம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்த மெய்தப்பெறுவர். விபூதி பூசிய தேகம் நவமாகிய சிவலிங்கமேயாம். பாவமெனுந்தேகத்தைப் பஸ்மீகரணஞ்செய்வது பஸ்மாவேயாம். அப்பஸ்மாவைப்பூசப் பெறும் பேறு பெரும்புண்ணியத்தினால் கிடைக்கவேண்டியதாகலின் நீவிர் இப்பொழுது விபூதியுத்தூளனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். விபூதியுத்தூளனஞ்செய்துகொண்ட அங்கமானது புதிதாகிய அங்கமேயாகின்றது. விபூதியணுக்கள் ரோமகூபங்களின் வழியே சென்று கோடிக்கணக்காகிய லிங்கங்களை யுண்டுபண்ணுகின்றன. விபூதியுத்

தானஞ்செய்த சரீரமானது லிங்கமேயாம். ஓ யமனே, அஃது சரலிங்க மெனப்படும். காஸ்மீர முதலிய அசேதனங்களாகிய பல கோடி லிங்கங்கள் இருக்கின்றனவன்றோ? சரலிங்கங்களைப் பூஜிப்பதனால் பெறும் பயன் அந்த லிங்கங்களைப் பூஜிப்பதனால் இல்லை. விருபாக்ஷனாகிய இறைவன் பிரத்யக்ஷமாய் சாம்பவரில்லமடைந்து சரலிங்கமூர்த்தியாய் இருந்து கனி, அன்னம், தீர்த்தம், புஷ்பம் முதலியவைகளில் எவற்றையேனும் கிரகிக்கின்றான். அவ்விலிங்கார்ச்சனா மகிமையை வேதம் நன்கு அறிகின்றதோ! இல்லையோ! சாம்பவோத்தமரது விபூதி பூசப்பெற்ற அங்கத்தைக்கண்டு பூதபதியாகிய இறைவன் அம்பிகையோடு கூத்தாடுகின்றனர். ஓ யமனே, இச் சரலிங்கமானது அருமையான லிங்கமாம். விபூதி யணிந்து விரிக்கப்பட்ட இரண்டு பாஹுக்களையும் விபூதியினால் ஜ்வலிக்கும் சிரசையும் பார்த்தால் அது ஓர் லிங்கவடிவமாகவே பிரகாசிக்கின்றதன்றோ? அவ்விதமாகிய சாம்பவரது சரீரமே அபூர்வமாகிய சரலிங்கம். சரலிங்கங்களில் அர்ப்பிக்கப்பட்டதை மகேஸ்வரன் பிரசன்னமாய் புசித்தருளுகின்றான். ஆதலால் சரலிங்கத்தில் சிவசாந்நித்தியம் இருப்பதுபோல் ஸ்தாவர லிங்கங்களில் இல்லை. இரத்னலிங்கமென்று வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ரத்னமானது சாம்பவஸ்ரேஷ்டரே. ஆதலால் அஃதே லிங்கோத்தமமாம். எவனுக்குச் சாம்பவராகிய சரலிங்கங்களில் அவ்வளவாகப் பக்தி யுதிக்கவில்லையோ அவனே ஸ்தாவர லிங்கத்தை நன்கு பூஜிக்கவேண்டும். அப்படி யியற்றிய பூஜையின் நிவேதனத்தைச் சாம்பவருக்கே அளிக்கவேண்டும். சாம்பவரது முகத்தையடைந்து சம்புவே புசிக்கின்றனர். சாம்பவரது அந்தக்கரணமெனும் குகையை யடைந்து சம்புவே வசிக்கின்றனர் என்று அறியத்தக்கது. அவ்விதம் சம்பு வசிக்கும் சாம்பவரது ஹிருதய குகையே வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. சாம்பவாந்தக்கரணமாகிய குகையில் அம்பிகாரமணனும் அனந்தானந்த மூர்த்தியாய் விளங்கும் அகிலேசனைஸ்மரித்து ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகப்பெற்ற தீரனே முக்தனாகின்றான். தமது அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி லிங்கார்ச்சனையைத் தனது சக்திக்கியன்றவாறு செய்யவேண்டும். இப்படி பரமபக்தியோடு செய்யும் பூஜாப்பிரபாவத்தால் சிதானந்தகரனாகிய சிவனை எப்போது சாக்ஷாத்காரனாய் அனுபவிக்கின்றானோ அதுமுதல் லிங்கத்தை அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. அவ்விறைவனையே அர்ச்சிக்கவேண்டும். சிவசாந்நித்தியம் இருப்பது பற்றியே லிங்கம் பூஜிக்கப்படுகின்றது. சிவனே நேரில் தரிசிக்கப்

படின் பின்னே பூஜனை அவனிடத்திலேயே செய்யத்தக்கது. பாவம் இருக்கின் சிவனைத் தரிசிக்கமுடியாதாதலால் சிவதரிசனத்துக்குப் பிரதிபந்தமாகிய பாவங்களை ஒழிப்பதன்பொருட்டு சிவலிங்கத்தை அர்ச்சிக்கவேண்டியது. சிவலிங்க பூஜையென்னும் மேகமானது பாவங்களென்னும் காட்டுத்தீயை நாசஞ்செய்யும் ஆதலின், ஓ காலனே, காலவரையற்ற முக்திஹேதுவாகிய காலகாலனது பூஜையை மிக்க சிரத்தையோடு செய்துகொண்டு காலங்கழிப்பாயாக என்றனர்.

இப்படிக்கூறிய சுகமுனிவரது வசனத்தைக்கேட்டு அவரது லிங்கபூஜையை நினைந்தும் அவரது பூஜாசாதனங்களைக்கண்டும் மிக்க ஆச்சர்யங்கொண்டு எமன் சுகமுனிவரை நோக்கி ஓ முனிவரே, உம்மைப்போன்ற பாக்யவான் எவ்வுலகிலும் யாரும் இல்லை. உமது பூஜை ஸகல உலகங்களுக்கும் உபகாரமாகின்றது. உமது ஜன்மாந்தரத்தில் செய்யப்பெற்ற தவத்தின் மகிமையே இப்படி விளங்குகின்றது. உம்மால் அர்ச்சிக்கப்பட்ட இச்சிவலிங்கத்தையும் சிவாராதன சாமக்கிரயங்களையும் இவ்வளவு மகிமையுடையவென்று சொல்ல எண்ணிறந்த நாவிருக்கினும் சாத்தியமில்லை. ஓ முனிவரே, உமது ஜன்மமே சபலம், உமது தாய்தந்தையரே தன்யர், உமது சங்கத்தினுல் யானும் தன்யனுயினேன். புவனங்களில் உம்மைப் போன்ற சாம்பவஸ்ரேஷ்டர் யாருமில்லையென்பது நிச்சயமே என்று சொல்லி நமஸ்கரித்து யமன் சித்ரகுப்தனோடு தனதிடம் சென்று தூதர்களை வரவழைத்து, தூதரே, சைவநிந்தகனை உதையுங்கள், நரகத்தினின்றும் கணமேனும் வெளிவிடன்மின், கோரமாகிய நரகங்களில்போட்டுப் புறட்டுங்கள், அப்பாபியை வறுத்துக் கசையாலடித்து வாட்டுங்கள் என்று ஆக்ஞைசெய்து பின்னர் சுகமுனிவரது லிங்கார்ச்சன மகிமையை நினைந்து பக்தியாநந்த பரவசனுயினன். உலகில் சாம்பவ ஜனங்களோடு சங்கம் செய்துகொண்டும் சம்பு சம்பந்தமாகவே வசனித்துக்கொண்டும் ஏராளமான சாமக்கிரயங்களால் சங்கரனைப் பூஜித்துக்கொண்டுமுள்ள புண்ணியசிதிகளே தன்யர்கள்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸர்வைஶ்வர்யப்ரதாயகம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

பிருங்கி முனிவரது வருகை.

ஆதலால் சங்கரபக்தரிடம் கர்வியாது வணக்க ஒடுக்கத்தோடு சாவதானமாய்ச் சென்று விஞ்ஞாபனம் பண்ணவேண்டும். ஓ நந்தி கேஶ்வரா, ஜாக்கிரதையாய்ச் சென்று வருவாயாக என்றனர். உடனே நந்திகேசுரர் அநேககோடி கணங்களோடு ரத்னபுஷ்பக விமானத்திலேறிவர பிருங்கியானவர் அவரைச் சற்றுதூரத்திலேயே கண்டு களித்து சமீபித்து இறைவனை நினைந்து நமஸ்கரித்து குசலப் பிரஸ்னை செய்தனர். ஓ ஸாயுஜ்யபதியாகிய நந்தீசரே, ஏது அநந்த பிரம்ம கல்பங்களாயினும் இன்னும் கால விளம்பனமாகின்றதன்றிச் சீக்கிரமாய்ப் போவதில்லையே. சங்கராக்ஞையை அனுசரித்து நடத்தல் அரிதன்றோ? நீங்கள் தாமதிக்கும்படி சமகராக்ஞை இல்லையே. கோடிக்கணக்கான நாராயணர்களும் கமலபவன் முதலியவர்களும் தோன்றுங்காலமானதே! ஆயினும் நீங்கள் காலத்தினும் சிறிதும் மாறுதல் இன்றி இருப்பதற்குக் காரணம் காலகாலனது கிருபையே என்பது விளங்குகின்றது. இவ்வளவுகால விளம்பனமாயினும் உங்களிடம் இறைவனுக்குச் சிறிதும் கோபம் உதிக்கக்காணோம். உக்ராயினும் அவ்விமூறவர் உங்களிடம் அனுக்கிரகபரராய் இருக்கின்றனர்; மிருத்யுஞ்சயருடைய காரியத்தில் விளம்பனம் சிறிது ஏற்படினும் அதுகெடுதியை விளைவிக்காதன்றோ என்றனர். அதனைக் கேட்டு நந்தி சந்தோஷங்கொண்டு அவரை ஆலிங்கனம்செய்து, ஓ பிருங்கீ, நீர் கூறியது உண்மையேயென்று கூறி விமானம்விட்டிறங்கி பிருங்கியோடுகூட குமாரருகிற்சென்று சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிநிற்க அப்போது ஷண்முகர் தேவதா சக்ரவர்த்தியாகிய மகாதேவருக்குச் சேவகராகிய ஓ தன்யர்களே, மகாதேவன் இப்போது யாதுசெய்கின்றனர்? ரத்னப்பிரயாலயம், அற்புதயோஜனை உன்னதமாகிய ஏகரத்னாலயம், பதினாயிர யோசனை உன்னதமாகிய நீலரத்ன மந்திரம், லக்ஷயோஜனை உன்னதமாகிய வஜ்ரரத்ன மண்டபம், முத்துமாளிகை, பத்மராகபவனம், சங்கயோஜனை யுன்னதமாகிய கோமேதக மணி மண்டபம், புஷ்பராகாலயம், மரகதாலயம் ஆகிய இவைகளில் இப்போது எங்கிருக்கின்றனர்? அக்கடி

மகரந்த அருவிகளால் விநோதமாயும் பரிமளமாயுமுள்ள கோடிக்கணக்காகிய லிங்கங்களால் விளங்கும் தாழ்வரையிற்சென்று மகிழ்ந்திருக்கின்றனரா, அல்லது சந்திரமண்டல மண்டபம், மந்தார மலர் மண்டபம், அமுதநதிதீரம் முதலிய இவ்விடங்களில் எங்காவது இருக்கின்றனரா என்று வினவ அதனைக்கேட்டுப் பிருங்கியானவர் மிக்க வியத்தோடு ஓ சுவாமி, இறைவன் மந்தாரமலர் மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து என்னைக் கூப்பிட்டுத் தேவரீரிடம் அனுப்பினார். தேவரீரது பாதாரவிந்தம் என்னால் தரிசிக்கப்பட்டது. ஆதலின் யான் தன்யனாகின்றேன். மகாதேவரது பாதாரவிந்த தரிசனோற்சவம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும்படி பிரயாணத்தில் யத்தனம் செய்யத்தக்கது, என்று சொல்லிக் குமாரரால் சொல்லப்படும் சிவகதாமுதத்தைச் சிரவணஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

இஃதிங்ஙனமாக. அம்பிகையானவர் தம்மைச்சேவித்து ஆனந்த பரவசராய் நிற்கும் ஜயை, விஜயைகளை நோக்கி, ஓ சகிகாள், மாரனையெரித்த மகேஸ்வரன் இயற்கையில் பேரானந்த ஸ்வரூபனாயினும் என்னை நினைந்து ஆனந்திப்பதில் உள்ள ஆச்சரியத்தினைப் பார்த்தீர்களா என்றுசொல்ல அதற்கு விஜயையானவள், தாயே,பரமேஸ்வரனது உண்மை அவ்வாறாயினும் அவர் உன்னையே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் உனது சௌந்தர்யத்தை வியந்து அழகிய பொற்றாமரை மலரையும், முகத்தை நினைந்து களங்கத்தோடு கூடியிருப்பதால் சரத்கால சந்திரனையும், கண்களை எண்ணிக் கெண்டைமீன்களையும், அதரத்தை யுத்தேசித்துப் பவளக்கொடியையும், நாசியைநோக்கி எட் பூவையும், கூந்தலைப் பார்த்து வண்டுக்கூட்டங்களையும், தனதடத்தைச் சிந்தித்து மேருகிரியையும், நாபியை மதித்து மகரந்த நதிச்சுழலையும், தொடைகளை எண்ணிப் பொன்வாழைக் காண்டங்களையும், பாதாரவிந்தத்தை நினைந்து செந்தாமரை மலர்களையும், மார்பகத் தணிந்தஹாரங்களை நினைந்து நக்ஷத்திர வரிசைகளையும், மொழியைக்கேட்டுக் குயிலின்பாட்டினையும் குறைகூறுகின்றனர். மலர்ந்தமலர் மெத்தைகளைப் பார்க்கின்றதில்லை! அமுதரசத்தை யருந்துகின்றதில்லை! மதித்த ராஜஹம்சங்களின் நடையினைக் காண்கின்றதுமில்லை; உனது இடையையெண்ணிச்சிங்கத்தின் இடையையும் அணுவையும் நிந்திக்கின்றனர். உனது வியோகத்தால் மாரச்சுரம் மீறி அத்தாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளு தன்பொருட்டுப் பனித்துளிமெத்தையின் மீதும், முல்லை மலர் மெத்தை,மந்தாரமலர்மெத்தை,சந்திரமண்டலமெத்தைஇவைகளின்மீதும்

உட்கார்ந்தும் தாபம் நீங்காது வாடுகின்றனர். ஓ கௌரீ!* இறைவனது சரீரம் இயற்கையில் வெண்ணிறம் பெற்றதாயினும், இப்போது கற்பூரம் போல் வெளுத்தும் அடையாளம் தெரியாதிளைத்தும், எவ்வித உபசாரத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளாது வாட்டமுறுகின்றது. சந்திரமண்டல மண்டபங்களில் கௌரி விநோதமில்லையாகையால் இது விருதாவென்றும் அழகிய எந்தப்பொருளையும் கண்டமாத்திரத்தில் கிரிஜையில்லாததால், இவை வீண் என்றும் நிந்தித்துக் கிலேசமடைகின்றனர், ஓ தேவீ, இந்நிலைமையாயினும் நீ ஏது இறைவனை நினையாமலிருக்கின்றனை? எந்த இறைவனது பாதபீடத்தை நினைத்த மாத்திரத்தில் சகல அசுபங்களும் நாசமடைகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட இறைவன் உனது தேகத்தையே நினைந்து நினைந்து வருந்த நீ அவரோடுகூடி விலாசஞ்செய்வதைச் சிறிதும் எண்ணாது இப்படியிருப்பது உசிதமோ? ஓ அன்னபூர்ணே! கல்யாணரூபமாகிய இந்த மௌனியை சீக்கிரம் வந்தடைவாயாக. அங்ஙனம்செய்யாவிடில் சுவர்ண ஷண்பகக்காந்தியைத்தொலையில் துரத்தும் உனது அங்கசோபை அவலமன்றோ? பூர்ணசந்திரவிம்பத்தைப் பழிக்கும் உனது முகமும் சந்திர மௌளியை நோக்கிப் புன்னகை செய்யாதிருக்குமாயின் என்னபயன்? நீலோத்பலதள காந்தியைப்பழிக்கும் உனது விழியானது சந்திசேகரரிடம் அனுராகத்தோடு செல்லாவிடில் என்னபயன்? நீலாசலம் போலும் வண்டுமலை போலும், இருண்டுகாணப்படும் உனது அளகச்செருக்கானது திரிலோசனனது விலோசனங்களுக்குக் கோசரமாயினன்றோ அழகு பெறும்? சுமேருகிரியின் சிகரம்போல் உள்ள உனது குசமண்டலமானது ஜகதீசனது மார்பினில் சம்பந்தமடைந்தாலன்றோ அழகு பெற்றதாகும்? பவளக்கொடியையும், மதித்த ராஜஹம்சத்தின் நடையையும் பழிக்கின்ற உனது பாதபத்மமானது சந்திரகலாதரனருகிற் சென்று சௌந்தர்யத்தைப் பெறாதிருக்கின் அழகு பெறுமா? ஓ அம்பிகே, ஓ தீரே, மாரசரத்தைக் கௌரவப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் மகேசனை வந்தடைந்து உனது திவ்ய சௌந்தர்யத்தை விருத்தி செய்துகொள். இனி தாமதிக்காது புறப்படத்தக்கது. அவ்விறைவனது காந்தியோடு உனது காந்தி கலக்குமாயின் அப்போது அழகுபெறும். இல்லையாயின் உன் அங்க சௌந்தர்யம் வீணாகுமன்றோ? ஆதலால் விரைவிற் புறப்படுவாய்; உலகை அநுக்கிரகிப்பாய்; இறைவனை மகிழச்செய்வாய், என்தாயே! உனது தேககாந்தி சிறக்கட்டும் என்று பிரார்த்தித்தனள்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீவிக்னேஶ்வராயநம:

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

தண்டி வருகை.

இங்ஙனம் சிரவணாநந்ததாரையாரும் விஜயையினது வசனத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அம்பிகை இறைவனால் அருளப்பட்ட திவ்ய பட்டாடைகளையணிந்து, அழகாககத் தனது கேசத்தைவகிர்ந்து, திவ்யரத்னாபரணமணிந்து சந்திரபிம்பத்தைப் பழிக்கும் முககாந்தியை யுடையவளாய் மகிழ்ந்து இறைவனைப்பூசித்துப் பின்னர் ரத்ன பாத்திரங்களில வைத்திருக்கும் திவ்ய சுவையுடைய அன்னங்களை அன்னையோடு புசித்து, பின்னர் விஜயையும் ஜயையும் உபசரித்துக் கொடுக்குந் திவ்ய தாம்பூலத்தைத் தரித்துத் தாம் உண்டும் பின்னர் எஞ்சியிருந்த சிவநிவேதன சேஷான்னத்தைக் கணத்தலைவர்களுக்கனுப்பினாள். கணத்தலைவர்க ளெல்லோரும் அதனைப்புசித்துப் பேரானந்தமுற்றிருந்தனர். உடனே தேவதுந்துபி முழங்கிற்று. சிவமந்திரமுழுவதும் தேவதுந்துபியின் துவனி வியாபித்தது. மூவகை வாத்தியங்களும் முழங்கின. அவ்வினிய துவனியைச் சிவபெருமானும் செவிக்கமுதமாயுண்டு மகிழ்ந்தனர். உடனே சிவபெருமான் தண்டியென்னுங் கணநாதனைக் கூப்பிட்டு வாராய் தண்டீ! அற்புதமாகிய வாத்தியங்களின் முழக்கம் இவ்வண்டகடாகமெல்லாம் வியாபித்து எமது காதுக்கும் ஆபரணம்போல் விளங்குகின்றது. இதனைச் சற்று விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து தேவி வருகின்றாள்போல் தோன்றுகின்றது. ஆதலின் நீ சென்று விசாரித்துத் தெரிவிப்பாயென்ன இவ்வாக்கியத்தைத் தண்டி கேட்டதும்அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து உடனே ஓர்திவ்ய விமானத்தின்மேலேறிப் புறப்பட்டுத்தேவியின் கண்பார்வைக் கிடமாகுந் தூரத்தில் வரும்பொழுதே தேவியும் அவ்விமானத்தைக் கண்ணுற்று ஓ ஓ மிக்க வாச்சரியம்! இவ்வளவு அழகிய விமானம் யாருடையது? இங்கு ஏன் வருகின்றது! இதைப்பார்க்கப் பார்க்க மனம் நம்மை யறியாது மகிழ்கின்றதே.ஒருக்கால் என்னாதர் தாமனுப்பியதோ வென்று யோசித்து அருகிலிருந்த முருகக்கடவுளை நோக்கி ஓ குழந்தாய் குமரா! இப்பொழுது வருகின்ற விமானம் யாருடையது? இது ஹாருடையதே என்று தோன்றுகின்றது. நீ சென்று விசாரித்துச் சீக்கிரமாகவந்து சேர்வாய் என்று கூறவே

உடனே குமாரரும் அவ்வாறு சென்று அதனைப் பார்க்கும்பொழுது அது ஹரருடையது. ஹரருடைய துவஜம் காணப்படுகின்றமையால் அங்ஙனந்தோன்றுகின்றது என்று தேவியினிடங் கூறினர். இதற்குள் தண்டியும் விமானத்தினின்றும் இறங்கிவந்து திருவடியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து ஓ அன்னையே, இனி இங்கு தாமதிப்பது உசிதமல்ல, விமானந்தயாராயிருக்கின்றது. அதன் மீதுள்ள திவ்யாசனத்தையடையவேண்டும் என்று தண்டி கூறியதைக்கேட்டு மிக்க ஆனந்தத்துடன் தேவி விமானத்தினழகைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து ஜயை விஜயை எனும் தேவிகளுடன் கூட அவ்விமானத்தின் மீதேறி வுட்காரவே உருத்திர கணிகா கணங்கள் அற்புதமாய்க் கானஞ்செய்யக் கணத்தலைவர்களெல்லோரும் மின்னற்கொடிபோல் விளங்கும் பிரம்புகளைக் கையிலெடுத்தசைக்க மந்தமாருதமானது மலர்களின் இனியதேனை வாரிவீச உல்லாசமாய்ச் செல்லும் அப்புட்பவிமானத்தில் வீற்றிருந்து தேவி அற்புதமாகிய ரத்நினப்படித்துறைகளால் விளங்கும் மிக விஸ்தாரமாகிய தாமரைத் தடாகங்களையும் முன்னெங்குங்காணாத அழகிய அன்னப்பேட்டின் கூட்டங்களையும் கிளிப்பிள்ளைகளையும் குயிலினங்களையும் சகோரமென்னும் நிலாமொக்குப்பறவைகளையும் மலர்களிலுள்ள தேனையுண்டு ரீங்காரஞ்செய்யும் வண்டுகளையும் அங்குள்ள மண்டபங்கள் தோறும் தாமே கானநாதவொலிசெய்யும் கோடிக்கணக்காகிய உருத்திர வீணைகளையும் பார்த்து அம்பிகை மிக்க வாச்சரியமடைந்தனள். எங்கும் நிகழும் புஷ்பவருஷங்களையும் கண்டு தேவி பரமானந்த முற்றிருந்தனள். அப்படி யானந்தபரவசையாய் அனுக்ரஹபரையாய்க் கருணைமேனியராய்விளங்குங் காலகாலாந்தகரது பிரியையாகிய தேவியைக் கண்ணுற்றுக் கணத்தலைவர்கூட்டங்களெல்லாம் பக்தி பரவசராய் (ஜயாம்ப ஜயஶர்வாணி ஜயகௌரி சிவப்பிரியே, ஜயான்னபூர்ணே விமலே காலகாலாந்தகப்பிரியே? ஜயஸஹஸ்ரதே தேவி சாமலாமலலோசநே, ஜயா மராங்கநாராத்யே ஜயகல்யாணிஶாம்பவி, ஜயமங்கள ஸர்வாங்கே மங்களே ஸர்வமங்களே, ஜயம்ருத்யுஞ்ஜயார்த்தாங்கதுங்கவிஹ்மாஸனாஶ்ரயே, ஜய பக்த ஜயானந்த ப்ரதான நியதே சிவே, ஜய துர்க்கே விசாலாக்ஷி ஜயத்ரிபுரபைரவி, ஜயவாகீஶ்வரிப் ராஜ்ஞேமங்களே கௌரிசண்டிகே, சித்ரகண்டெஜயாநங்க விஜயத்வஜமாலிகெ, ஜயஸ்ரீ விலஸத்கௌரி வித்தேஶ்வரி தமோநமஃ நமஸ்தேஸங்கடாகவுரி சீதளாகவுரிதேநமஃ பந்தீதேவி நமஸ்துப்யம் லளிதேவிஶ்வபாஹூகெ, கந்தளாம்ப நமஸ்துப்யம் நமஸ்தேப்ரம

சாம்பிகே, ஜ்ஞானப்ரஸூநாம்பநமோநமஸ்தே, நமோ நமஸ்தே சிவகாம சுந்தரீ நமோ நமஸ்தே ஸ்த்வருணசமேஸ்வரீ, நமோமஹா கௌரீ நமோநமஸ்தே)

ஓ கிரிஜே! உனது சரணாரவிந்தங்களையே சரணமடைகின்றோம். நீ எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும். ஜகதீஸ்வரனுக்கு எங்களிடங் கருணையுண்டாகும்படி நீ செய்தருளவேண்டும். உன்னையல்லால் வேறே யாரானுங் கதியுண்டா! ஓ தேவி! நாங்கள் செய்த அபராதத்தை நீ பொறுத்தருளவேண்டும். அபராதஞ்செய்த பாலர்களை அன்னையானவள் தயைகொண்டு ஆதரிப்பதுபோல நீங்களும் எங்களது பிழையைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும். ஓ தேவி! வேறு யாதாவது கதி எங்களுக்குண்டோ! உனது சரணாரவிந்தத்தையும் அல்லது சிவ சரணாரவிந்தத்தையும் விடுத்து வேறு யாரையாவது சரணமடைகின்றோமா! அந்தகவைரியினது துவாரத்தினின்றுகொண்டு யாதும் பயமின்றிச் சுகமாயிருக்கும்படி எங்களிடம் நீ யருள்புரியவேண்டும். ஓ அம்பிகே! உனது பாதாரவிந்தத்தையே சரணமடைந்து வேண்டிக்கொள்ளும் எங்களிடம் கருணை கூரும்படி நீ சிவனோடு ஏகாந்தமாயிருக்கும்போது அவ்விறைவனுக்கு அறிவுறுத்தவேண்டும். நீ சிவனுருக்குப் பாதிதேகமாயிருப்பவளாதலால் நீ கருணை கூர்ந்தால் நாங்கள் சிவகருணையைப் பெற்றுச் சுகமடைவோம். ஆதலால், நீ திருவருளைப் புரிந்து எங்களையானந்தமுடையோர்களாய்ச் செய்யவேண்டும். ஓ தேவி! இதுவே எங்களுடைய விண்ணப்பம். இதனை நீ மறவாதிருந்தால் உமாசகாயன் சகாயாரவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஓ தேவி! இதனைச் செய்வதில் உனக்கு யாதும் சிரமமில்லை ஆதலால் எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்றிங்ஙனம் கணநிபர்கள் பரமபக்தியுடன் பிரார்த்தித்துக் கதறுதலைக்கேட்டுத்தேவியும் பரமானந்தமுற்றுச் சங்கரனை நினைந்து அதனு லுண்டாகிய வானந்தத்தால் புளகித்திருந்தனள் இதற்குள் விமானம் அற்புதமாகிய ரத்ன சிம்மாசனத்தால் விளங்குவதும் திவ்யதேஜஸால் ஜ்வலிப்பதுமான ஓர்பெரிய மாளிகையருகிற்சென்றது. அம்பிகை விமானத்தைவிட்டிறங்கி அந்தத்திவ்விய சிம்மாசனத்தின்மீது சற்றுஉட்கார்ந்துகொண்டாள். அப்பொழுது பரமேஸ்வரனும் அம்மண்டபத்தருகில் ஆகாயத்தில் விளங்கும் விமானத்தையும் எண்ணிறந்த கோடிக் கணக்காகிய மின்னற் கூட்டங்களின் காந்திபோன்ற தேவியினுடைய திருமேனியின் ஒளிப்பெருக்

கா லுண்டாகிய பிரகாசத்தையுங் கண்ணுற்றுச் சங்கரர் கவுரிசமீ பத்தில் வந்துவிட்டாள் என்றறிந்து கண்கொட்டாது அவ்விடத் தையே பார்த்துக்கொண்டு கவலையற்றவராய் பூர்வம் தேவியோடு தாம் சுகமாயிருந்ததை நினைத்தனர். அன்றியும் தேவிஇப்போது நம் மிடம் வரப்போகின்முள். திவ்ய சௌந்தரியமே உருக்கொண்டுவந்த திவ்ய திருமேனியால் நம்முபந்திர ஆலிங்கனஞ்செய்து நமது மனக் கோறிக்கையை நிறைவேற்றி இன்புறச்செய்வதற்கு தயாசாகரமா கிய தேவி வந்தனள். இனி நம்மைப் பிரேமையுடன் தழுவி மகிழ்ந் திருக்கும் அவளது திருமுகத் தழகைப் பார்ப்போம். அவளது இனிய மொழியையுங் கேட்போம். அழகிய கூந்தலில் கமழும் நறுமணத்தைக் கவர்ந்து மகிழ்வோம். திவ்ய ஹம்ச தூளிகா மஞ்சத்தில் இருவரும் ஏறி மனமகிழ்ச்சியோடிருப்போம் என்று சிருங்கார சம்பந்தமாகிய பற்பல லீலாவினோதங்களை நினைந்து தமது சகல மகிமைகளும் இப்பொழுதுதான் பயன்படுவனவென் றெண்ணிப் பவானியை நினைத்தவண்ணமாக விருந்தார்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
ஸ்கந்தாயநமஃ

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சிவகேளி விலாசம்.

வியாசர். அநேககாலமாய் தேவி வருவாளோ வருவாளோ வென்று எதிர்பார்த்திருக்கும் தேவரது கோறிக்கை நிறைவேறியது போல் விமான ரத்னகாந்திகளும் பரமேஸ்வரனது கண்களுக்கரு கில் நெருங்கிவந்தன. ஜயத்வனி தூரியம் துந்துபி இவைகளின் த்வனிகளும் பரமேஸ்வரரது செவிகளுக்கு நன்றாய் விஷயமாயின. மின்னற் கூட்டத்தின் ஒளிபோன்ற தேவியின் சரீர காந்தியும் பர மேஸ்வரனுல் நன்றாய்க் காணப்பட்டது. சிரவண மங்களமாகிய தேவியின் தோத்திர வாக்கியங்களும் சிவபெருமான்செவிக் கமுதம் போலாயின. திவ்ய சவுந்தர்ய வுருவாகிய தேவியையும் பார்த் துப் பரமேஸ்வரர் பரமானந்த மடைந்தனர். நம்மால் இதுகாறுஞ் சிந்திக்கப்பட்டது யாதோ அதனைப்பெற்றோம். இனி நமக்குச்

கிடைப்பதற் கரிதானவஸ்து யாதுமில்லை என்று நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து பரமேஶ்வரன் பாலனுக்கு நவநீதங் கிடைத்தாற்போலச் சந்தோஷமடைந்தார். பேரானந்தத்துடன் கிரிகன்னிகையையுங் கண்டனர். அன்னமின்றிப் பலநாள்களாய்ப் பசியால் வாட்டமுற்றோனுக்குத் திவ்யான்னங் கிடைத்தாற்போலும் அபுத்திரவானுக்கு லக்ஷணவானாகிய சத்புத்திர னுதித்தாற்போலவும் மாம்பூவைக்கண்ட குயில்போலவும் பல்காலும் வறுமையாளனா யிருப்பவனுக்கு மஹாராஜ்யங் கிடைத்தாற்போலும் பரமேஶ்வரன் கவுரியைக் கண்டு பேரானந்தமுற்றனர். பின்னர் சிவபெருமானது அரண்மனைப் பிராகாரத்தைக் கிரீந்திர கன்யையாகிய தேவிவந்தடையவே புஷ்பவருஷமுண்டாயிற்று. சகல வாத்தியங்களு முழங்கின. கானவொலிகள் எங்கும் பரவின. அப்பொழுது தேவி வருவாள்; அவள் பார்த்து மகிழவேண்டுமென்றெண்ணிப் பரமேஶ்வரன் சிருட்டித்த அபூர்வமாகிய நகரம் பரமசோபனமாயும் மனதைக் கவர்வதும் சகல உற்சவங்களுடன் கூடியதும் பற்பல ரத்னமலர்த் தோரணங்களுடனும் ரத்னமயமான துவாரங்களுடனும்விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. தேவி விமானத்தைவிட்டுச் சந்தோஷத்துடன் கீழிறங்கி யவ்விடம் வரவே கணக்கிறந்தகோடிக்கணக்காய் திவ்யநீராஞ்சனஞ் செய்யப்பட்டது. திவ்ய நாட்டியம் நடந்தது. அதனால் தேவி பரமானந்தத்துடன் சங்கரரிருக்கும் கிருகத்துவாரத்தில் ஓர் கணப்போது நின்று சிவனையே சித்தத்தில் சிந்தித்துப் பிறகு சிவபெருமானைப் பார்ப்பதில் கொஞ்சம் நாணமுற்றவளாய்த் தலைகுனிந்து விஜயையினுடைய கையைப்பற்றிக்கொண்டு மெல்லமெல்லச் சிவபெருமானது லீலாக்கிருகத்திற் பிரவேசிக்கவே பேரானந்தத்துடன சிவபெருமானால் பார்க்கப்பட்டு யாமே தன்மையாகின்றோம், நமது ஆனந்தமே ஆனந்தம் என்றெண்ணிச் சந்திர கலாதரனது புன்னகைகொண்டு விளங்கும் திருமுகத்தைத் தானும் மந்தஹாசத்துடன் கண்டு அவரருகிற் சென்று பரமானந்தமடைந்து நின்றனள். அப்படிப் பரமானந்தத்துடன் நிற்குந் தேவியைக் கண்டு ஜயையும் விஜயையும் பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கினவர்களாய் அப்பாற் சென்றார்கள்.

பிறகு சங்கரனது அழகிய மடிக்கு அலங்காரமாயிருந்து மின்னற்கொடி மேகமண்டலத்தில் விளங்குவதுபோல் கவுரி ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தனள். சிவபெருமான் தமதழகிய மடிமீது விளங்கும் பவானியை இறுகத்தழுவி முத்தமிட்டு சிருங்கார கேளிவிலாசத்தால்

அற்புதானந்தக்கடலில் மூழ்கியிருந்தனர். தேவியும் அவ்வாறு பர
மானந்தமுற்றிருந்தனள். குந்தமுதலிய மலர்களில் நின்று பெரு
குந் தேன்களுக்கு மயங்கி ரீங்காரஞ்செய்துகொண்டு வியாபித்திருக்
கும் வண்டினங்களையுடையதாய்,நக்ஷத்திரங்களாலும் பற்பல சந்திர
மண்டலங்களாலும் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்கும் சிவபெருமானது
படுக்கையானது பவானியுடன் கூடப்பெற்று அவளது திவ்விய
லீலா விசேஷங்களால் பரமேஸ்வரனுக்குப் பரமானந்தஹேதுவாய்
விளங்கியது. அம்பிகையும் இடைவிடாது பரமேஸ்வரனை ஆலிங்
கனஞ்செய்து கோடைகாலத்தில் தாகத்தால் மிக்க பீடையடைந்து
அலைந்துதிரிவோன் திவ்யமான தாமரைத் தடாகத்தைக்கண்ணுற்று
மிக்க ஆவலாய் அதனை விடாதிருப்பதுபோல கிரிஜையும் பரமேஸ்
வரனது திவ்யசங்கத்தை விடாமலிருந்தனள்.உலகத்துளினியது கஸ்
தூரியே! அதனிலும் இனியது பரமேஸ்வரனது கேளிவிலாசமே!
இவ்வண்ணம் பரம மதுரமாகிய பரமேஸ்வரனது சிருங்கார லீலா
விலாசம் பரமபாக்கியமாதலால் அதனைவிடுத்து ஓர் கணப்போதாவ
திருத்தல்கூடாது. இங்ஙன மிருப்போமானால் உலகமெல்லாஞ் சுகிக்
கும். துக்கங்கள் தொலைக, குறைகள் நீங்குக,அப்பிரியம் தூலரத்தி
லகலுக, விபத்துக்கள் விலகுக என்று நினைத்துக் கவுரி சங்கராலிங்க
பரையாயினள். இப்படி லோகானுக்ரக நிமித்தமாயும் பேராவ
லோடும் கிரிஜை சிவாலிங்கனஞ் செய்யுங்காலத்தில் திருமேனிவிம்மி
தத்தால் அவளது ஆரம் அங்கதம் ஒட்டியாணம் கங்கணம் முதலிய
திவ்யாபரணங்கள் தெறித்துச் சிதறின. தேவி அஷ்டமூர்த்தியின்
லீலாவிநோதத்தால் புஷ்டியடைந்தனள். கிரீடையால் ஜ்வலிக்கும்
அழகிய கண்டத்திலுள்ள கஸ்தூரிகைப்பூச்சும் பச்சைக் கர்ப்பூரம்
அகருகேசரம் முதலிய சந்தனாலங்காரமும் வியர்வைத் தாரையோடு
கூட வெளிப்பட்டு அவளது அழகிய நாபி எனும் சுழியில் விழுந்து
பரிமளம் பரவியது. பன்னெடுங்காலம் பரசிவ சிருங்கார விலா
சானுபவத்தால் தேவிக்குப்பல்லாயிரம் பிரஹ்மகல்பம் க்ஷணகாலம்
போற் சென்றது. அமுதத்திலும் அமுதமாயும் திவ்யலீலாநிலய
மாயும் விராமயமாயும் உள்ள சிவனது அற்புதமாகிய திவ்விய திரு
மேனியைத் தனது சந்தோஷ சாதனமாய் எண்ணியனுபவித்தனள்.
பலபல கற்பகாலம் நாதனது பிரிவாற்றாமையால் நிகழ்ந்த தேவி
யின் தேக மெலிவானது மிக்க மெலிவடைந்தது. தேவியும் இவ
ணம் அவ்வாறு பரமானந்த வலைமீது நீந்தி விளையாடி பிறவும்
புரிந்து இருவரையொருவர் நோக்கிக்கொண்டு நம்பிருவர் தேக

மும் சபலமாயினவென் றெண்ணினவர்களாய் அந்த திவ்ய லீலா விலாசத்தினின்றும் அகலாதவர்களாய்ப் பன்னெடுங்கால மிருந்தனர். பின்னர் பரமேஸ்வரன் ஒரே ரத்னத்தினுல் நிர்மிக்கப்பட்டு ஓர் சங்கயோசனையுயரமும் அதற்குரிய நீளமும் அகலமும் உடையதும் அநந்தகோடி சந்திரமண்டலங்களால் சூழப்பெற்றதும் எண்ணிறந்த மின்னற்கொடிகளால் ஜ்வலிக்கின்றதும நக்ஷத்திர வரிசைகளால் சித்திரம்போல் விளங்குவதும் குந்தம் மந்தாரம் தாமரை முதலிய மலர்களால் இயற்றப்பட்ட சோபானங்களால் ஜ்வலிப்பதும் அமுத வருவிகளின் அலைவரிசைகளால் அழகுவாய்ந்ததும் சந்திரமண்டல மேல்விதானங்களுடையதும் மந்தார மலர்த்தேனின் திவலைகளால் வியாபிக்கப்பெற்றதும் செந்தாமரைப்பூவின் பொடிகளை வாரியிறைக்கும் மந்தமாருதத்தால் சுந்தரமாயுள்ளதும் அற்புத விலாசங்களுக்குரிய விடமாயுமுள்ள ஓரழகிய மண்டபத்தை உமாசகாயனுகிய இறைவன் நினைத்தனர். உடனே உமையோடுகூட அவ்விடம் அடைந்தனர். அம்மண்டபத்தில் கோடியோசனையுயரமும் நிகளவகலமும் வாய்ந்ததும் ரத்ன சிருங்கத்தால் விளங்குவதும் எண்ணிறந்த திவ்ய ரத்னங்களின் ஒளிகளால் ஜ்வலிக்கின்றதும் எண்ணிறந்த உருத்திரவீணைகளின் இனிய நாதங்களால் வியாபிக்கப்பெற்றதுமாகிய ஓர் திவ்ய சிம்மாசனத்தைக் கண்டனர். தேவி அச்சிம்மாசனத்தைப்பார்த்து வியந்து சிவனை நோக்கி ஓ நாதா! ஈது மிக்க அற்புதமாயிருக்கின்றதே! இதற்கிணையாய் எவ்விதத்திலும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை, இதற் கிணையாய் எவ்வுலகத்திலாவது உளதா? ஓசம்போ! இப்படிப்பட்ட கயிலாயத்தில் எங்குமில்லை. இதன் மகிமை உங்களாலும் அறியமுடியாததா யிருக்குமென்று தோன்றுகின்றது. இங்கு மற்றெதற்கும் இடமின்றி சிவகாமமொன்றிற்கே யிடமாயுள்ளது. எனது சண்களை இவ்விடம் கவர்ந்துகொண்டது, ஓ திரிநேத்திரா, ஓர் கல்பம்வரையில் நாமிங்கிருக்க விருப்பம் மிக்குடையவளாக விருக்கின்றேன் என்று கூறிச் சிவனோடுகூடத் தேவி அம்மண்டபத்தை யடைந்தனள். அதனைக்கண்டு உல்லாசமாய்ச் சற்றிளைப்பாறிப் பின்னர் பரமானந்த ரசானுபவத்துடனிருந்தனர். அப்படி யிருக்கும்பொழுது தேவி திவ்யானந்த ரசசாகரனு யுள்ள சங்கரனை யாலிங்கனஞ்செய்து அதனுல் பரவசையாய்த் தன்னையு மறந்தனள். வஸ்திரம் ஓர்பக்கங் குலையத் தலைமுடிச் சொருக்கவிழக் கையொருபக்கமிருக்கத் திவ்ய லீலாபரவசர்களாயிருக்கு மவர்கட்குக் கற்பகோடிகள் அரைக்கணம்போற் சென்